

Thiên Hùng

BÙA LỖ BAN

Thực-Hư, Thiện-Ác

Bùa Lỗ Ban... Thực Hư... Thiện Ác

Tác giả: Thiên Hùng

Thể loại: Kinh Dịch

Biên tập: Quoc Tuan Tran

Bìa: Quoc Tuan Tran

Created by: <http://isach.info>

Date: 08-September-2016

Kho ebook online

<http://isach.info>

CHƯƠNG 1

hà thằng Chiến, thằng bạn thân nhất của tôi lúc còn học Mạc Đĩnh Chi năm ngoài mặt tiền con đường gì tôi cũng không nhớ tên, chỉ biết đi hướng về Lái Thiêu gần bên cây cầu tên là Giao Khẩu. Thật ra đây là nhà bên vợ của nó, ngày xưa lúc còn đi học, nó không phải là học sinh giỏi, nhưng trong xã hội hôm nay, kết quả của sự học tập thường không phải là thước đo cho cuộc sống kinh tế sau này. Lấy vợ, về ở bên nhà vợ, thằng Chiến đã nhìn ra vị thế thuận lợi của miếng đất nhà cha mẹ vợ nó nếu được khai thác để buôn bán vật liệu xây dựng... Và trong đà thi đua xây cất nhà của mọi người, không mấy chốc khu nhà ở của gia đình bên vợ thằng Chiến đã là một địa điểm buôn bán vật liệu xây dựng bề thế nhờ bên hông giáp bờ kinh cha mẹ vợ nó đã cho người ta thuê để bốc dỡ cát từ ghe chài lên cho xe tải mọi nơi trong thành phố về lấy. Với tài tháo vát, nói năng, giao thiệp, thằng Chiến đã là con cưng của gia đình bên vợ nó. Khách hàng cũng rất thích mua hàng của gia đình nó vì được giao tận nơi nếu gần hay chỉ tính tiền xăng nhớt chút đỉnh nếu xa, vì nó có sẵn sẵn hai chiếc xe ba gác gắn máy với hai người lái xe giao hàng cho khách ăn lương tháng. Thằng Chiến mới có một đứa con trai tên Nhân, năm nay khoảng 4 tuổi và khỏi nói cũng biết nhóc tì ta là cục vàng của gia đình này rồi.

Thằng Chiến hẹn tôi 9 giờ sáng hôm nay sẽ đưa tôi đến tiệm hủ tía cá, nghe nó nói ở đâu trên Quận Gò Vấp đường LQ Đ thì phải, mà theo lời nó về VN mà không ghé vô đó là chết nửa cuộc đời nên tôi cũng muốn thử coi như thế nào. Tôi đến nhà nó cũng đã hơn 10 giờ, vì không đến

trể không phải người Việt Nam kia mà, hơn nữa vì đêm qua đi chơi về quá khuya thì dậy trể là lẽ đương nhiên, nhưng lý do chánh là tôi cũng muốn để cho nó sắp xếp công việc buổi sáng của nó đâu ra đó rồi có lòi nó đi suốt ngày cũng không sợ mặt vợ nó đen. Tôi chạy chiếc Honda 50cc vào chỗ để xe chưa kịp khoá, thì thấy Xuân, em vợ của thằng Chiến đi ngang qua tôi:

- Anh Bình, anh Chiến đang ở trong nhà đó, thằng Nhân nó bị té...

Tôi chưa kịp hỏi gì thêm thì Xuân đã đi nhanh ra phía trước hỏi to:

- Mấy anh thấy anh Lực đi giao hàng về chưa vậy?

Có tiếng ai trả lời đâu đó:

- Chưa thấy cô Xuân ơi.

Tôi bước đến bên Xuân:

- Thằng nhỏ có sao không Xuân?

Xuân không trả lời câu hỏi của tôi:

- Anh vào nhà đi, anh Chiến cũng đang có ý chờ anh đó...

Tôi bước vào trong. Mọi người trong nhà thằng Chiến hầu như đều có mặt. Thằng Chiến ngồi trên ghế, ôm Nhân trong lòng, vợ nó ngồi bệt dưới đất đang xoa dầu chỗ mắt cá chân thằng nhóc mà lúc này đang sưng thật to và thằng nhóc khóc đã không thành tiếng. Ba vợ nó thì đứng vuốt tóc thằng nhỏ vỗ về "nín, nín đi con, giỏi Ngoại thương... mai Ngoại dắt con đi ăn hủ tíu bò viên...", còn Má vợ nó thì đang làu bàu mắng vợ nó " tao không biết bây tối ngày lo làm cái gì á, có thằng nhỏ không coi chừng, để cho nó té, sao không giết nó luôn đi..." Thằng Chiến ngược đôi mắt buồn bả nhìn tôi:

- Nó đi trượt chân, té từ trên thang lầu, cũng may chỉ bị trặc mắt cá chân thôi...

Nghe thằng Chiến nói với tôi như vậy, Má vợ nó quay lại trợn mắt:

- Vậy chứ mầy còn muốn sao nữa...

Thằng Chiến cúi đầu, nín khe. Tôi biết Má vợ thằng Chiến rất hiền lành và tốt bụng vì nóng ruột thằng cháu cứng mới nặng lời như vậy nên bước tới đỡ lời cho nó:

- Nếu cháu Nhân chỉ bị trặc mắt cá chân thì thật may mắn lắm rồi đó Bác, bây giờ nên đưa cháu vào bệnh viện gấp để Bác sĩ sửa lại khớp cho cháu, để lâu không tốt...

- Bác đã biểu con Xuân đi kêu thằng Lực rồi, không biết nó kêu chưa mà tới giờ cũng chưa thấy mặt tụi nó.

- Thằng Lực đi giao gạch cho người ta rồi, bộ thằng Hồ đi không được sao? Ba vợ Chiến xen vào.

- Thôi, thằng Hồ chạy xe ẩu lắm không được đâu. Má vợ nó cãi.

- Nhưng hai Bác định đưa cháu vào nhà thương nào? Tôi hỏi

- Tao định đưa nó tới Ông ĐYS TrQC... nghe người ta nói ông ta giỏi về mấy vụ này lắm. Thằng Chiến trả lời tôi thay cho Ba Má vợ nó.

Ngày còn ở VN tôi cũng thường nghe nói về Ông ĐYS này, nhưng ông ta hay như thế nào và hiện tại ở đâu thì tôi mù tịt.

Vừa lúc đó thì một thanh niên lực lưỡng, da mặt sạm đen đi vào:

- Dạ Ông Bà, Cậu Tư kiếm con hả?

Mọi người sáng mắt lên khi thấy anh ta, và Chiến nói ngay:

- Lực à, ra lấy xe chở tao đưa thằng Nhân đến Ông TrQC nắn cái chân cho nó ngay đi.

- Chân nó bị gì vậy Cậu Tư?

- Nó bị té xuống mấy bậc thang nên bị trặc mắt cá...

- Nhưng....

- Biểu thì mầy đi ngay đi, còn ở đó mà nhưng với nhị... Má vợ Chiến gắt.

- Nhưng... con đâu biết ông Tr QC gì đó ở đâu chứ... Lực nói.

- Mầy chạy vô chỗ nhà hàng Á Đông trong Chợ Lớn đó, rồi hỏi người ta chỉ cho. Ở đó ai mà không biết ông ta chứ. Ba vợ Chiến nói.

- Dạ.

Lực ra nhà xe, lấy chiếc Dream 100 của Chiến đẩy ra cửa để máy chờ Chiến. Chiến xốc thẳng Nhân lên định bồng ra xe. Thằng nhỏ có lẽ lại bị đau nên khóc thét lên. Chiến đỡ con:

- Ráng chịu đau chút đi con... Ba đưa con đi ông thầy này hay lắm sẽ hết đau liền à...

Thằng nhỏ không biết vì đau thiệt hay muốn được chịu thêm, chẳng những không nín mà khóc lớn hơn và cái chân không bị đau lại chòi lia lịa vào hông ba nó...

Tiếng khóc của thằng Nhân và cảnh tượng chạy ra chạy vào của Xuân cùng những thành viên khác trong gia đình Chiến đã gây chú ý cho hầu hết những khách đến mua vật liệu xây dựng hôm nay, trong đó có một thanh niên trạc chừng 20 tuổi, tóc để dài hình như cả năm rồi chưa

đi hút, mặc bộ đồ kaki lính còn dính bê bết xi măng, đang xếp gạch lên chiếc xe ba gác của anh ta gần bên Lực đang ngồi trên chiếc Dream đợi Chiến.

- Thằng nhỏ bị gì mà khóc dữ vậy anh? anh ta gọi chuyện với Lực.

- Nó bị té trặc mắt cá chân. Lực trả lời anh ta.

- Trặc mà có bị gãy xương không?

- Tao cũng có biết đâu, mà mầy hỏi chi vậy?

Cậu thanh niên cười thật hiền:

- Nếu bị gãy xương thì em không biết, chứ chỉ bị trặc khớp thì em có thể chỉ giúp người sửa dùm.

- Mầy lại muốn nói Ông TrQC chứ gì. Lực hỏi.

- Em đâu biết ai là TrQC chứ, chú Ba Lành cũng ở gần đây thôi... mới tuần trước em đi đá banh bị trặc mắt cá, chú ấy sửa cho em, chỉ một ngày là hết à...

- Mầy nói thiệt hay nói chơi mậy? Lực trợn mắt.

- Em gạt anh làm gì chứ. Nói xong hẳn kéo quần lên cho Lực coi cái mắt cá bình thường của hẳn rồi nói thêm:

- Vậy mà tuần trước nó sưng còn to hơn cái tô nữa, em nằm liệt một chỗ có đi làm được đâu.

Vừa lúc đó thì Chiến bỗng thẳng Nhân đi ra. Lực nói ngay với Chiến, khi Chiến xốc thẳng Nhân lên ngang bụng mình để định ngồi lên xe:

- Cậu Tư, có thằng này nói, nó biết Chú Ba Lành gì đó biết sửa chân trặc hay lằm nè...

Tôi và Chiến cùng ngó theo tay chỉ của Lực vào anh chàng thanh niên, mà lúc này đang nhìn lom lom vào mắt cá chân của thẳng Nhân bầm tím, sưng vù... tôi nghe hẳn lằm bằm:

- Giống y như tui mà...

Không để cho Chiến phải hỏi, Lực tóm tắt mẩu đối thoại vừa rồi giữa hấn và gã thanh niên cho Chiến nghe và thêm:

- Em nghĩ Cậu Tư thử đưa cháu đến Chú Ba Lành gì đó xem sao, biết đâu...

Chiến bán tín bán nghi, quay sang gã thanh niên:

- Em...

Gã thanh niên cười thật hiền:

- Dạ, em tên Hấu...

Chiến thân thiện:

- Hấu biết thầy trị chân trặc mắt cá à, chỉ dùm anh đi, tôi nghiệp thẳng con anh, nó khóc từ sáng đến giờ...

- Chú Ba Lành không có làm thầy gì đâu, tại nhà em ở gần nhà chú, thấy em bị sưng chân không đi làm được, chú sửa dùm... chứ trước giờ em không thấy chú trị cho ai hết á...

- Vậy nhà chú Ba có gần đây không cháu? Ba Má vợ của Chiến cũng đã được Lực thuật lại câu chuyện, và Má vợ Chiến sốt ruột xen vào.

- Dạ, bên xã Đông Thạnh đó Bác... Hấu trả lời.

- Vậy cháu có thể hướng dẫn ba nó đưa nó đến nhờ chú Ba sửa dùm cái chân nó không?

- Dạ được chứ... nhưng...

- Nhưng... sao hở cháu?

- Dạ, tại cháu đang đi lấy gạch về cho chú Hai Kỳ...

- A, Hai Kỳ đang lãnh xây nhà cho Ông Trưởng Phòng Thuế đó hả? Ba vợ Chiến hỏi Hấu.

- Dạ đúng đó Bác.

- Vậy chú em mầy khỏi lo, việc này để tao... 500 viên gạch thẻ hả, được...

Rồi ông quay sang thẳng Hồ, cũng đang đứng đó:

- Hồ, bây lo đưa gạch đến cho anh Hai Kỳ, nói với ảnh là hôm nay tao nhờ thẳng Hầu giúp dùm ít việc... ảnh có cần gì cứ nói với bây, à mà nhà ông Trưởng Phòng bây biết chứ?

- Dạ biết... Hồ đáp lời Ba vợ Chiến xong quày quả đi lo công việc vừa được giao.

Chiến hỏi Hầu trong khi thẳng Nhân vẫn còn tức tưởi trên vai:

- Mình đi được chưa?

- Dạ được anh?

Chiến quay sang tôi:

- Mầy chở em Hầu nha Bình.

Từ nãy giờ tôi đã nghe hoàn toàn câu chuyện, và tôi cũng hiểu được sự nhẹ dạ cả tin của dân tộc tôi về những lời truyền miệng, khi gặp chuyện không may dù lớn dù nhỏ. Thằng nhỏ bị té trặc mắt cá chân, sao không đưa vào bệnh viện, lại muốn đưa đến một ĐYS và bây giờ lại là một chú Ba Lành nào đó, qua lời một thanh niên chưa từng quen biết, chỉ vì anh ta khẳng định, anh ta cũng bị trặc mắt cá và chú Ba Lành đó đã trị lành cho anh ta, nhưng con cưng của người ta, mình mà ý kiến này nọ, có gì chạy về Mỹ không kịp nên tôi lặng thinh, xuôi xị:

- Thôi, để em Hầu chở tao cho chắc ăn...

Tôi đẩy chiếc Honda của tôi lên trước mặt Hầu... hần cười nói với Chiến khi Lực lại đề máy chiếc Dream:

- Vậy anh chạy theo em nha, vái trời bi giờ cho có ổng ở nhà...

Gã thanh niên tên Hấu này coi vậy mà cũng tốt, có lẽ hẳn biết tôi sợ cái dòng xe cộ đông đúc mà lưu thông vô trật tự này hay chờ Lực vì sợ thằng Nhân bị dẫn đầu không dám chạy nhanh hay sao, mà hẳn chạy thật từ tốn hiểm thấy ở những thanh niên tuổi hẳn mà lái xe gấn máy. Qua khỏi cầu Ba Thôn hướng về xã Đông Thạnh, Hấu chợt hỏi tôi:

- Anh ở nước ngoài về phải không?

- Sao em biết?

- Nhìn anh biết liền... hẳn cười tiếp:

- Bây giờ, con trai nhà giàu không ai đi loại Cub 50 này nữa...

- Nhưng anh có giàu đâu...

- Ủ, nhưng em không biết nói sao nữa... và em thấy hình như anh không tin những gì em nói lúc này phải không?

- Sao em lại nói vậy?

- Cảm giác thôi... vì em cũng như anh, không bao giờ nghĩ là chú Ba chữa lành được cái chân em... nhưng khi chân em lành hoàn toàn chỉ trong vòng một ngày em không tin cũng không được... Hấu chợt thấp giọng:

- Nghe người ta nói chú ấy có bùa Lỗ Ban đó anh.

- Bùa Lỗ Ban? Tôi lập lại.

- Ủ, nhưng mà... hẳn bỗng đổi giọng:

- Qua bưu điện xã Đông Thạnh, rẽ vào con đường đất đỏ kế bên khoảng 5, 6 trăm thước là tới nhà chú Ba...

Và có lẽ để tôi không hỏi gì thêm, Hấu rồ ga phóng nhanh hơn... Tôi ngoái lại phía sau thấy Lực cũng tăng ga để giữ

nguyên khoảng cách. Hấu chậm lại khi rẽ vào con đường đất đỏ bị cơn mưa ngày hôm qua chưa khô nên khá trơn, hần nói:

- Em nghĩ giờ này chắc chú Ba về rồi.

- Sao em biết? Tôi lấp lửng hỏi Hấu, khi ba tiếng "bùa Lỗ Ban" tôi nghe Hấu nói lúc này đang khơi dậy trong tôi biết bao nhiêu hiếu kỳ, để ký ức đưa tôi về với những lổm bổm do người đời thêu dệt mà tôi nghe được về nó lúc còn ở quê tôi.

- Em thấy hai lần bánh xe và dấu móng ngựa in trên đường còn mới nên chắc chú Ba đánh xe về rồi.

- Chú Ba làm nghề đánh xe ngựa hả? Tôi ngạc nhiên hỏi Hấu vì thời đại bị giờ mà vẫn còn xe ngựa lưu thông hay sao.

Hấu cười như hiểu ý tôi:

- Xe ngựa của chú Ba đắt khách lắm đó, chú chuyên chở rau quả tươi cho bạn hàng từ tận trong rẫy xa, nơi mà xe hơi không vào được, đưa ra các chợ, mà hầu hết là mỗi quen không hà.

- Ồ, vậy sao, mà gia đình chú có đông người không?

Thằng Hấu chưa trả lời tôi thì đã quẹo xe vào một căn nhà. Nói là nhà cho oai vì nó thật đúng như lời miêu tả của nhà văn Bình Nguyên Lộc về cơ ngơi của những người dân quê tay lấm chân bùn: nhà tranh vách đất trống trước dột sau... Trước nhà có một cây xoài gốc thật to, lên cao khoảng ngang bụng thì phân làm hai nhánh, và hai nhánh này lên cao thì ngã la đà như hai chiếc lọng để che trên mái nhà thay vì lên đường thẳng như những cây xoài thường thấy. Một người đàn ông đang trút cỏ tươi từ trong bao ra máng cho con ngựa nhốt trong chuồng bên hông nhà.

- Chú Ba...

Hầu gọi lớn khi còn chưa tắt máy xe. Người đàn ông xoay người lại nhìn lên, hơi thoáng ngạc nhiên khi thấy Hầu và thêm mấy người lạ, vội lau hai tay bên hông, đi ra. Tôi, Chiến và Lực đều cúi đầu, còn nghe Hầu nói nhỏ "Chú Ba có một mình hà":

- Chú là Chú Ba... chào Chú...

- Hầu, mấy Cậu này là... Hầu mau mắt:

- Chú Ba, mấy anh này... Trong lúc Hầu vẫn tắc giới thiệu cũng như ý định của chúng tôi cho chú Ba Lành nghe, (phải, người đàn ông đó là chú Ba Lành) tôi có dịp nhìn kỹ hơn con người của chú. Chú có vẻ đã ngoài 50, mặc quần đùi đen gần tới gối, chiếc áo cánh sát nách bằng vải trắng đã ngả vàng với hai cái túi lớn đong đưa không biết đựng gì bên trong, tôi đoán chắc là thuốc rê, để lộ đôi tay gân guốc với bắp thịt nổi vòng đen sạm. Khuôn mặt thật hoà nhã dễ tạo cảm tình với chòm râu chớm bạc và đặc biệt là chú Ba Lành vẫn còn bới củ tỏi.

Nghe Hầu nói vừa xong, chú Ba Lành cười sởi lởi:

- Ô, vậy hã, để coi nè... à, mấy cậu vô nhà ngồi chơi, uống nước... Hầu, mầy vô bắt ấm nước dùm tao chút nha, tao cũng mới về có nước nôi gì đâu...

- Dạ, chú để con... Hầu nói xong chạy vào nhà sau, và chúng tôi theo chú Ba Lành vô nhà.

Đi ngang với Chiến, chú Ba Lành nhìn thẳng Nhân nghẹo đầu trên vai Chiến, nước mắt vẫn chưa khô, chú cười bẹo má nó:

- Nhìn cái mặt này là biết quậy quá cỡ thợ mộc rồi, khóc cái gì chứ, một lần cho biết sợ nha con.

Nhà chú Ba Lành không có cửa, bên trong chỉ có bộ ván ngựa, nhưng ván ngựa thường có 3 tấm, của chú chỉ có 2 tấm lại loang lỗ vết mọt ăn, vài cái ghế đầu, một cái ghế xếp và một cái vòng treo tròn ten giữa hai cây cột... Nhưng đặc biệt trên tấm vách bằng gỗ lành lặn một bên nhà, chú Ba Lành treo hai cây đòn kìm và cò mà cán đòn lên nước bóng lưỡng, chứng tỏ chúng được xử dụng thường xuyên. Mời chúng tôi ngồi xuống ghế, chú Ba Lành lấy trong chiếc vỏ bình bằng quả dừa khô cắt ngang, ra chiếc bình trà cũng đã mẻ miệng đưa cho Hầu vừa đi lên:

- Mày lấy nước mưa nấu pha trà đó uống mới đã nha Hầu.

Hầu dạ và đi ngay, hình như hẳn đã quen thuộc với sinh hoạt của chú Ba Lành. Thẳng Hầu đi rồi, chú Ba Lành lấy dưới sàn ván ra một cây mát vót (loại dao lưỡi dài khoảng 1 gang rưỡi, cán dài khoảng 2 gang rưỡi để cặp vào nách khi làm việc, bén ngót, thường dùng để chẻ lạt...) và 1 ống tre khô dài độ 1 gang. Chú ngồi trên bộ ván chẻ ống tre lấy 1 thanh bề ngang độ 1 lóng tay và chuốt thanh tre này thành hình như 1 cái đục. Chú vừa làm việc này vừa nói với chúng tôi về đủ thứ chuyện, mà tuyệt nhiên không hề đá động gì đến chuyện chữa trị cái chân trặc cho thẳng Nhân mà lúc này có lẽ vì mệt đã ngủ thiếp trên vai ba nó.

Chú Ba Lành ngắm nghĩa cái đục cây và gật gù tỏ vẻ hài lòng cũng vừa lúc thẳng Hầu xách bình trà lên với bốn cái ly. Nó rót trà ra ly, mùi trà bốc lên thơm ngát. Chú Ba Lành bưng ly trà lên mời chúng tôi:

- Các cậu uống thử xem, trà này tui ướp đó... không có bán ngoài tiệm đâu...

Và thật tự nhiên chú từ tốn thưởng thức ly trà thơm bốc khói, trong lúc tôi, mà chắc cả thẳng Chiến từ sáng giờ

chưa có gì vô bụng nên bỗng thấy cồn cào. Chú Ba Lành cười:

- Thử đi, bảo đảm không có xót ruột đâu... hì hì, các cậu sáng giờ chưa ăn gì phải không... thui ráng chút về ăn luôn nha... uống trà đi, để nguội không ngon...

Tôi bưng ly trà lên, mùi thơm của nó thật là dễ chịu, thử một ngụm, chất trà chát chát, đắng đắng, nóng nóng qua cổ họng nũng lên mùi để lại chút vị ngọt khiến các mạch máu như dẫn ra, lượng máu lưu thông đưa oxy đến các tế bào nhanh hơn làm con người thật dễ chịu... nhìn qua thấy Chiến cũng nhìn lại tôi như cùng cảm nghĩ... Chú Ba Lành chợt đứng lên đi ra ngoài nhìn trời rồi trở vô nói với Chiến:

- Cậu có thể đưa cháu về nhà được rồi.

Chiến ngạc nhiên:

- Ủa, chú Ba chưa làm gì cho thẳng nhỏ hết mà.

Chú Ba Lành cười:

- Xong rồi, còn làm gì nữa chứ... Cậu cứ đưa cháu về nhà nghỉ đi, nó mệt rồi đó. Tin tôi đi... rồi chú quay sang tôi:

- Còn Cậu, nếu muốn thì ở lại chơi, hì hì, chắc Cậu cũng biết chơi cổ nhạc...

Tôi tròn xoe mắt:

- Sao chú Ba biết?

- Tôi đoán vậy khi thấy cậu nhìn mấy cây đàn của tôi, cậu đàn hay ca...

- Dạ, ca...

Chú Ba bật cười lớn:

- Hà hà hà... vậy được quá... chú Ba chưa nói gì thêm thì thẳng Hấu xen vào:

- Anh ấy ở nước ngoài về đó chú Ba...

- Thì đã sao... Thấy chú Ba Lành đã chuyển đề tài qua tôi, Chiến đành phải bồng thẳng Nhân cùng Lực ra xe về. Trước khi Lực cho xe chạy, chú Ba Lành bỗng nghiêm sắc mặt nói với Chiến:

- Tôi giúp Cậu chữa cái chân cho thẳng nhỏ là thường tình, Cậu đừng nghĩ sẽ mang ơn hay đền đáp gì cả, an tâm đưa cháu về nghỉ đi, ngày mai nó sẽ khỏi thôi.

Chú Ba Lành chấm dứt câu nói và vỗ nhẹ vào vai Chiến. Tôi nói vói theo khi thấy Chiến còn ngoái cổ lại nhìn tôi:

- Chút nữa về tao sẽ ghé mầy. Tôi thấy Chiến gật đầu.

Trở vào nhà, chú Ba Lành đến bên vách lấy cây đờn Kim xuống, so lại dây và dạo một khúc hơi Bắc. Tiếng đờn Kim của chú thật mượt, mênh mông, trải dài như cơn gió nhẹ đang miên man qua khu vườn trồng bắp hai bên đường... Chú chợt dẫn cái song loan xuống bàn chân:

- Ê, chú em mầy...

- Dạ, cháu tên Bình...

- Hì hì, vậy Bình, mầy chào tổ bản Lưu Thủy đi nha... chơi dứt bản này là vừa đúng giờ đó.

Đúng giờ gì chứ, tôi chưa hiểu như thế nào, thì chú Ba đã nhip song loan làm tôi phải vô ngay... Bèo nước tương phùng, người cùng sở thích gặp nhau... khỏi nói rồi, tôi hát hăng lắm, nên nếu chú Ba không gỏ song loan dứt bài Lưu Thủy, tôi dám qua luôn bài Phú Lục...

Dứt bản Lưu Thủy, chú Ba buông đờn đứng dậy:

- Tới giờ rồi. Chú cầm chiếc đục bằng tre khô mà chú chuốt khi nãy vói tay xuống sàn ván lấy thêm chiếc vồ bằng cây sao đi ra ngoài sân, đến trước gốc cây xoài...

cắm chiếc đục vào khe hở giữa hai nhánh, dùng chiếc vồ đập mạnh lên đầu chiếc đục "bốp"...

Tôi há hốc mồm nhìn chiếc đục tre dưới sức đập của chiếc vồ trong tay chú Ba, tôi nghĩ là nó sẽ gãy vụn vì cây xoài dù sao cũng cứng hơn nó nhiều. Nhưng không, nó cắm thật ngọt vào cây xoài chỗ phân nhánh hơn quá nửa, và giữa trưa trời lặng gió mà tôi thấy hai nhánh của cây xoài rung lên, cành lá khua xào xạt. Thăng Hầu đứng ngoài sau tôi, buột miệng:

- Thăng nhóc chắc té đái trong quần quá...

Chú Ba đưa chiếc vồ cho nó cười:

- Đem vô nhà dùm tao đi... Nó là con nít, đái ra quần cũng có chi là lạ, mầy lớn đầu rồi mới đáng nói chứ...

Tôi thấy mặt thăng Hầu đỏ gay, bỏ đi vào nhà, ngượng nghịu:

- Chú Ba này....

Chú Ba Lành móc trong túi áo lấy bịch thuốc rê mở ra, trong bịch thuốc của chú có thêm một cái hộp thiếc nhỏ, chú mở hộp thiếc này lấy một điếu thuốc rê mà chú đã vẩn sẵn khi rời rãnh, đưa lên môi, bật quẹt đá (loại hộp quẹt có vỏ bằng nhôm, người bình dân rất ưa dùng) môi và rít một hơi dài, mắt nhìn vào chiếc đục tre. Nhìn theo ánh mắt chú tôi vô cùng ngạc nhiên khi thấy chiếc đục tre hình như đã trôi lên. Lúc này rõ ràng tôi thấy nó ngập xuống thân cây xoài hơn quá nửa mà sao bây giờ đã cao hơn và chú Ba Lành gật gù có vẻ hài lòng. Tôi chưa kịp hỏi, thì chú Ba Lành ném điếu thuốc đang hút dở, đến cầm lấy chiếc đục tre cũng vừa trôi lên hết khỏi thân cây xoài. Tôi nhìn xuống chỗ chú Ba đóng chiếc đục tre khi này, vỏ cây vẫn liền trơn, không một dấu trầy. Tôi đưa tay sờ vào chỗ đó, liền lặn không có lỗ hổng nào mà...

- Chú mày sẽ không thấy gì đâu... tốt, tốt lắm, thẳng nhóc hết rồi... hi, hi... chút nữa về chú mày ghé nhà nó, nói ba má nó pha nước muối ấm ấm bóp cái chân nó cho mau tan máu bầm nha... bi giờ thì nó đi đứng bình thường được rồi đó...

Chú Ba nói xong, cầm chiếc đục tre đi vào sau bếp ném nó vào lò lửa đang đỏ than hồng, ngọn lửa bùng lên, chiếc đục tre cháy rụi.

- Bình, mày ca giọng cũng rong quá hén, ở bên đó có chơi đờn ca không?

Chú Ba đã đổi đề tài khi tôi vẫn còn bán tín bán nghi với những sự kiện mà tôi vừa chính mắt thấy nên ấp úng:

- Dạ, dạ... cũng có nhưng...

- Hôm nay tao bận chút việc, vậy ngày mai nếu rảnh xế xế chú mày ghé tao đi, tụi mình làm một bữa cho đã...

- Dạ... tôi khoái chí nhận lời ngay.

- Ê, Hấu thui sẵn hôm nay mày nghỉ làm đi ngọ (*) với tao luôn đi Hấu.

- Đi ngọ ở đâu vậy chú Ba?

- Thì nhà anh Hai Đạt chứ đâu. Ngày mai chôn rồi, hôm nay là ngày chót giúp cho ảnh luôn đi, tội nghiệp bà già ảnh lúc sanh tiền cũng thích nghe, hôm nay mình chơi một bữa để bà đi cho yên lòng, hai ông già Năm Ri và Sáu Mèn giờ này chắc đã vào đó, chút mày về xách cây gi-ta của mày theo nha.

Quay sang tôi chú nói:

- Thằng Hấu chơi gi-ta cũng khá lắm.

Giờ này, thiệt tình tôi muốn chạy về nhà Chiến ngay, để coi thằng Nhân như thế nào, nên sẵn đó từ giả chú Ba

Lành:

- Thưa Chú, vậy cháu xin phép về, mai cháu ghé.
- Ừ, nhớ nha...

Tôi bật chống chiếc Honda của tôi xuống, ngồi lên yên đạp máy chào chú Ba và Hấu lần chót, trước khi chạy đi tôi còn nghe Hấu nói theo:

- Anh Bình nhớ ngày mai tới chơi nha...

Tôi đưa tay lên vẫy vẫy cho Hấu biết là mình sẽ y hẹn.

Ra đường lớn, tôi nhìn đồng hồ tay thấy đã hơn 2 giờ trưa, nhưng trước những việc xảy ra, sự hiểu kỳ, thắc mắc đã làm tôi không cảm thấy đói. Tôi về đến nhà Chiến khoảng mười phút sau đó... Chiến đón tôi ngay trước cửa với nét mặt vui vui:

- Mày về sớm vậy? chú Ba Lành...
- Chú ấy bận đi công việc, chân thẳng nhỏ sao rồi mày?
- Mày vào coi đi... Chiến nói xong đi trước...

Thằng Nhân đang ngồi ăn cơm, xung quanh nó mọi người trong nhà Chiến đều đủ mặt... Vừa thấy tôi, Má vợ Chiến nói ngay:

- Cháu Bình nè, Chú Ba nào đó, hay quá đi, chân thẳng Nhân đã hết đau, nó đi được hai ba bước rồi nên mới chịu ngồi ăn cơm đó.

Chiến nói với tôi:

- Lúc nãy mới về tới nhà, thằng Nhân đang ngủ trên vai tao, chưa kịp để xuống nó bỗng khóc thét lên kêu "đau quá", mà mắt vẫn nhắm, đái cả lên người tao, và tao cảm giác như có gì đó đè nó xuống vai tao, cái chân bị trặc của nó thì ngay đơ còn chân kia thì đạp lia lịa... nhưng chỉ trong tíc tắc thì người nó dịu như cũ, và chỗ mắt cá

chân bị sưng xẹp xuống thấy rõ. Vào đặt lên giường thì nó ngủ khò, khoảng 1 giờ sau tỉnh dậy, nó tuột xuống giường và bước đi được mấy ạ... Thiệt tình, nếu không phải con tao, nói ra không ai có thể tin được.

Tôi bước đến nhìn xuống chỗ mắt cá chân của thằng Nhân. Thằng nhỏ chắc đã hết đau nên đưa thẳng cái chân ra:

- Con hết gồi... làm mọi người ai cũng cười. Quả nhiên mắt cá chân nó đã xẹp lại bình thường tuy vẫn còn bầm. Tôi nói với Chiến:

- Chú Ba nói, bà xã mấy pha nước muối ấm xoa vào chỗ bầm cho mau tan, chú nói nó cứ đi đứng bình thường không có gì đâu.

Bà xã Chiến nghe tôi nói, đứng dậy:

- Vậy để em đi làm ngay xoa cho nó.

Tôi vừa định đem những chuyện mắt thấy tại nhà chú Ba Lành kể cho mọi người nghe, thì Ba vợ Chiến cười lớn:

- Thôi mình ăn cơm đi, vừa ăn vừa nói... nãy giờ cả nhà cũng có ý định chờ cháu Bình về ăn luôn... Xuân ơi, dọn cơm lên đi con...

Bữa cơm gia đình Chiến hôm đó hình như mọi người ăn nhiều hơn vì quá trẻ hay vì vui bởi cục vàng của họ (thằng Nhân) khỏi bệnh và vì một câu chuyện gần như là huyền thoại lại xảy ra ở thời đại vệ tinh này. Ba vợ Chiến chép miệng:

- Bùa Lỗ Ban, thuở nhỏ tao cũng có nghe Ông Bà mình nói, được truyền trong giới thợ mộc, và nghe nói có giúp người mà cũng có hại người nữa...

Má vợ Chiến hốt hoảng:

- Hại người, mà hại làm sao?

Ba vợ Chiến cười:

- Ối, hơi đâu mà bà lo, hại là khi nào bà cất nhà cất cửa, người ta mới ếm được chứ... mà tui cũng nghe nói thui, chứ có thấy bao giờ đâu nà.

Tôi hoàn toàn đồng ý với Ba vợ Chiến, vì quả thật tôi cũng có nghe Bùa Lỗ Ban chỉ được truyền trong giới thợ mộc, nhưng tôi thấy Chú Ba Lành không có vẻ gì là hành nghề thợ mộc, nhất là với một con người hiền lành, chất phát yêu thích nhạc cổ truyền như chú không thể nào có hành động hại người được. Tôi nghĩ, sẽ hỏi chú Ba khi có dịp.

(* đi ngo: đi đàn ca để chia sẻ nỗi buồn phiền của gia đình có tang chế, thông thường chỉ chơi nhạc cổ truyền.)

Cơm nước xong, Chiến rủ tôi trong khi vợ nó và Xuân đang dọn dẹp chén đĩa trên bàn:

- Bình, tao với mày ra đây uống cà phê đi.

Tôi chưa trả lời vì thoáng thấy ánh mắt vợ nó lườm nó thì Xuân nhanh nhẩu:

- Cà phê ngoài tiệm dở òm sao mấy anh thích uống không biết nữa...

Chiến cười nheo mắt nhìn tôi:

- Thì cũng tùy tiệm chứ, nhưng cô an chí tôi không dạy hư thẳng Bình đâu.

Cô em vợ Chiến đỏ hồng đôi má, biết mình lỡ lời nên ôm mâm chén đi nhanh ra sau bếp. Tôi cũng có nhiều việc muốn nói thêm với Chiến nên đồng ý:

- Ừ, đi thì đi...

"Đi uống cà phê" ở Saigon bây giờ đã là một cụm từ ai muốn hiểu như thế nào cũng được... theo biết bao thay

đổi của Saigon cả về phương diện đạo đức và con người, nên sau khi vắng tắt cho Chiến biết chú Ba Lành có hẹn tôi ngày mai trở lại nhà chú đờn ca chơi và Chiến đồng ý cùng đi, chúng tôi đã bị cuốn vào dòng chảy của một Saigon thác loạn sắp vào đêm.

Tôi và Chiến đến nhà chú Ba Lành cũng đã gần 3 giờ chiều như chú đã dặn sau khi ghé chợ mua thêm trái cây. Chiến có mang theo ít đồ nhậu và một lít đế Gò Đen loại thượng hạng, mà nó nói là do một người thân biểu cho Ba vợ nó, nhưng Ông già không uống để dành, hôm nay tặng lại chú Ba Lành uống lấy thảo, sau nỗi vui mừng thấy thằng Nhân đã hoàn toàn bình phục chỉ trong vòn vẹn một ngày.

Trước sân nhà chú Ba đã có vài chiếc Honda lẫn xe đạp.

Hầu chạy ra đón chúng tôi:

- Chú Ba và các chú bác có ý chờ các anh đó.

Hắn đón lấy túi trái cây, đồ nhậu và chai rượu trong tay tôi, khi Chiến dựng, khóa xe. Tôi hỏi Hầu khi nghe trong nhà có giọng nữ đang ca:

- Mấy chú bắt đầu lâu chưa vậy Hầu?

- Mới chào sân bài Lưu Thủy đó anh... anh vào đi, bài Lưu Thủy "Xử Án Tô Đặc Kỳ" là bài ruột của chị Tư Én đó... Hầu ôm đồ đi nhanh vào sau bếp mà tôi thấy có thấp thoáng vài bóng người nữa, sau khi cười bằng đuôi mắt với tôi.

Đã quá trưa trời dịu nắng, cơn gió nhẹ đầu thu lướt qua cành lá hàng cây quanh nhà xào xạt, giọng ca người con gái cao vút, nhẹ nhàng, oán than thân phận dùm cho một nhân vật dù có dù không, hoà trong tiếng đàn khi khoan khi nhặt, thật làm dịu lòng người...

Tôi cùng Chiến bước vào nhà, khi nghe tiếng song loan đôi nhịp dứt bài Lưu Thủy...

Chú Ba Lành buông chiếc đờn kìm xuống ván, mấp mấp điệu thuốc rê trên môi kêu tôi:

- Vào đây Bình...

Quay sang Chiến chú tiếp:

- Chú em mầy khỏi nói, tao biết thằng nhỏ hết rồi chứ gì... hì hì, chú mầy biết đờn ca không?

- Dạ, không biết, nhưng cháu biết nhậu và biết nghe... Chiến vui lây trong cái chất phát của chú Ba Lành.

- Hà hà vậy được rồi... chú chỉ tay vào người đang ôm cây đờn guitar trạc tuổi chú:

- Ông là Năm Ri... và người đang kéo đờn cò già hơn, tóc bạc trắng, móm sòm:

- Ông già đó là Sáu Mèn... quay sang tôi, chú nói:

- Nó là thằng Bình mà hôm qua bên nhà Hai Đạt tôi có nói với hai anh đó.

Tôi cúi chào hai ông bạn của chú Ba, chưa kịp nói gì thì chú Ba Lành đã tiếp:

- Còn con nhỏ đó là con gái của anh Năm đây... Tư Én, Tư Nhạn gì đó, nhưng cho chú mầy biết, con nhà tông, thượng thừa thất thập nhị huyền công đó nha...hì hì...

Trước khi bước vào nhà chú Ba, giọng ca của cô gái đã cuốn hút lấy tôi và khi vào trong, mái tóc dài đen mượt xoả xuống bờ vai, khuôn mặt không điểm trang bình dị, đôi mắt tròn long lanh chất phát, khiến người nhìn vào không khỏi nao nao... nhưng nghe chú Ba Lành nói "thượng thừa thất thập nhị huyền công" gì đó khiến tôi không khỏi lại nhìn vào cô gái.

- Chú Ba này... Cô nói nhỏ và cúi xuống so dây chiếc đàn tranh để trên ván trước mặt cô.

Chú Năm Ri hỏi tôi:

- Nghe anh Ba nói, chú em mấy biết chơi bài bản hả, học ở đâu? và bên đó có chơi thường không?

- Dạ, cháu đi chơi học ở bạn bè và các chú các bác, trước khi qua Mỹ, còn ở bên đó cũng có chơi, nhưng hiếm lắm vì người biết ca và biết đàn bài bản rất khó gặp nhau...

-Được rồi, biết tới đâu làm tới đó... chú Ba Lành xen vào và chú ôm cây đàn Kim lên:

- Hồi này con Tư mở đầu bài Lưu Thủy rồi, Bình mấy tiếp bài Phú Lục đi, rồi sau đó muốn chơi gì thì chơi... Tư, mấy đàn tranh đi để anh Sáu hút thuốc...

Trong giới chơi đàn ca nhạc tài tử, người cùng lúc biết đàn và ca đã hiếm lại biết thất thập nhị huyền công tức biết hết thập loại bài bản cổ nhạc lại càng hiếm hơn. Bây giờ trước mặt tôi người đó lại là một cô gái xinh đẹp, khiến tôi nửa tin nửa ngờ nên tôi đã đem hết công lực thi thố... và tôi nghĩ mình cũng không làm chú Ba Lành thất vọng khi giới thiệu tôi, khi tôi dứt bài Phú Lục và nghe chú Sáu Mèn gật gù:

- Cũng được... và chú nâng cây đàn cò lên rao:

- Ca Hạ đi...

Thiệt tình mà nói, chơi bài bản tôi thích nhất là dòng nhạc lễ này, nên chú Sáu Mèn rủ ca Hạ khác gì trúng tủ, nhưng tôi mại hơi:

- Dạ... nhưng để cô Tư...

Chú Sáu Mèn cười lớn:

- Nó ca thì tụi tao nghe hoài, hôm nay để nó đàn đi...

Phải nói ca bài Ngũ Đối Hạ (người trong giới chỉ nói tắt là bài Hạ) với một dàn đờn hùng hậu tranh, kìm, cò, guitar thì còn hứng nào hơn, nên tôi đâu từ chối nữa, và qua tiếng nhạc mênh mông réo rắt tôi như muốn về lại trận chiến hào hùng của Gia Cát Khổng Minh giúp Châu Du đốt chiến thuyền của Tào Tháo trên sông Xích Bích...

Tôi ca vừa dứt bài Hạ thì Chiến, Hấu và bốn người nữa, hai nam hai nữ, mà sau đó tôi được giới thiệu là hai cặp vợ chồng, anh Nam chị Liễu, anh Sơn chị Bê, đã dọn lên trái cây, đồ nhậu, bánh mì, để vừa đờn ca vừa lai rai. Người đi chơi đờn ca thật là giản dị, ai có gì mang theo này, rồi cùng ăn uống vui chung với nhau. Chiến khui chai để Gò Đen đưa cho chú Ba:

- Ông già cháu gởi chú Ba uống lấy thảo, chú thử xem...
- Cha thơm dữ bây... anh Sáu vô trước đi... Chú Ba Lành cười khà, rót rượu ra chiếc chun nhỏ Hấu vừa đưa cho chú, trao cho chú Sáu Mèn.

Chú Sáu Mèn vô xê ngay, khà một tiếng, gắp miếng chả chiên đưa cay xong, liền xốc cây đờn cò:

- Sẵn rượu ngon hì hì, vợ chồng thằng Nam bây với thằng Hấu làm một màn "tống tửu Đờn Hùng Tín" đi...
- Còn đứa nào làm Tần Quỳnh? Chú Năm Ri vừa rao Bắc vừa hỏi.
- Để con. Anh Sơn, chồng chị Bê mau mắn.
- Ừ, được đó nè vô.... chú Ba Lành gỏ song loan.

Buổi đờn ca thật náo nhiệt và vui vẻ, mọi người đều giãn dị chân thành như phong cách của dòng nhạc cổ miền Nam. Hấu tuy còn trẻ nhưng ngón đờn guitar của hấn thật mượt, nghe hấn rao đờn, nếu có chút máu văn nghệ không thể nào không muốn vô vài câu vọng cổ, đặc biệt

là hẳn có giọng ca hài bão đảm nghe không cười không lấy tiền.

Tôi đã may mắn có được dịp chứng tỏ lòng ngưỡng mộ của mình với cô Tư Én (Hầu nói cô tên thật là Yến, nhưng ở nhà kêu trại ra thành Én, lâu ngày thành thói quen luôn) khi chị Bê vừa ca dứt bài "Men rượu Sa Kê" và chú Ba Lành đề nghị:

- Con Tư bây để đờn tranh cho Ba bây đi, thằng Hầu gi ta, bây ca luôn bài "tống tửu Ô Hắc Lợi " đi.

- Nhưng... cô Tư Én ngập ngừng.

- Thì bây làm một mình có chết con ma nào đâu. Chú Ba Lành cười.

Tôi buột miệng:

- Nếu là bài của SG Viễn Châu thì cháu biết.

- Cái bài vô "Đêm nay rượu tiễn sao cay đắng" đó... chú Ba Lành quay sang tôi.

- Vậy đúng rồi... tôi nhìn Tư Én lúc đó cũng đang nhìn tôi:

- Tôi làm Ô Hắc Lợi nha... và tôi thoáng thấy Tư Én cười.

Bài ca "Tống tửu Ô Hắc Lợi" này, Ông cụ tôi rất thích nên trên xe tôi có cái băng cassette thu bài này để khi Ông cụ lấy xe tôi đi, Ông cụ nghe... tôi nghe ké nhiều lần nên thuộc lòng, không ngờ hôm nay lại được hát nó chung với người mình cũng muốn làm quen.

Chú Ba Lành vừa đập song loan dứt bài ca đã cười ha hả nhìn chú Năm Ri:

-Tụi nó làm cũng giống Ô Hắc Lợi với Phi Long quá chứ há... Ê, Bình, tao thấy mày hát với con Tư xứng đó nha, ở bên đó có chơi vui như vậy không?

Tôi chưa biết phải trả lời sao với chú Ba thì chú Năm Ri hỏi tôi:

- Chừng nào thì cậu trở về bến?
- Dạ thứ ba tuần tới.
- Ồi, chuyện về ở tính sau... chú Sáu Mèn xen vô... bây ca "Tứ Bửu Liêu Thành " đi.

Nhìn tôi ngẩn người ra, chú Năm Ri nói:

- Mấy bài đó chắc nó không biết đâu... rồi chú quay sang tôi:
- Gần đây, nhạc giới trong nước đã ra công sưu tầm cũng như cải biên bài bản cho phong phú thêm kho tàng âm nhạc nước nhà. Cặp Tứ Bửu Liêu Thành và Ngũ Châu Minh Phổ là một điển hình.

Rồi chú nói thêm:

- Bài Tứ Bửu Liêu Thành đã có từ lâu, do cố nhạc sĩ Ba Chột ở Bạc Liêu sáng tác, bài Ngũ Châu Minh Phổ do cố GS Nguyễn Văn Thịnh sáng tác khoảng 2,3 thập niên gần đây để đổi lại bài trên, nhưng thời gian qua ít có người chơi vì khó quá... mãi đến sau này mới được phổ biến rộng rãi cùng với sự ra đời thêm những bài "Hận Nam Quan" của NS Năm Vinh, "Ngũ Khúc Long Phi" của NS Mười Phú...mà cách thức chơi cũng giống giống như vậy...
Rồi chú kêu Tư Ín:

- Con ca bài Tứ Bửu Liêu Thành đi...

Lần đầu tiên trong đời, tôi được nghe những dòng nhạc chuyển cung thật lạ qua tiếng đờn điệu luyện của các chú Ba Lành, Năm Ri, Sáu Mèn cùng giọng ca của Hầu, Tư Ín vợ chồng anh Nam anh Sơn... mà càng về đêm càng thắm thía... để cuối cùng thì chú Ba Lành chép miệng:

- Tụi tao cũng có một cặp Lưu Thủy Bắc Oán Ai và Phú Lục Bắc Hạ Nam Oán... đờn mầy nghe thử nha Bình...
- Nhưng chưa có bài ca mà chú Ba... Tư Én xen vô.

Chú Ba Lành cười:

- Thì tao nói đờn mà, chứ có biểu mầy ca đâu. Nói xong chú đưa cây đờn Kim và song loan cho chú Sáu Mèn và đón cây đờn cò từ tay chú Sáu:

- Anh Sáu cầm cốt đi, chứ chỗ chuyển hơi Hạ tui còn lạng quạng lắm...

Tôi như bị thu hồn vào trong tiếng nhạc... từ cặp Lưu Thủy, Phú Lục hơi Bắc hùng hồn, dưới sự biến cải của các chú, tôi nghe như tất cả hĩ nộ ái ố của con người đều được diễn tả rành mạch... tiếng đàn dứt rồi mà người nghe vẫn còn lâng lâng...

- Hay quá... và trong một phản xạ tự nhiên tôi nói với chú Ba Lành:

- Chú Ba đưa cháu bài nhạc đi, để cháu viết lời ca...

- Ha ha, vậy thì còn gì bằng, phải không anh Năm, anh Sáu...? chú Ba Lành khoái chí khi có người thưởng thức công trình của các chú...

Chú Năm Ri quay sang hỏi Tư Én:

- Con có đem bài nhạc đó theo không vậy?

- Dạ không tía à... hay để con về lấy...

- Khuya rồi còn về lấy cái gì chứ, để bữa khác đi... tía con bây thiệt tình... Giờ tao thấy cũng nên tan hàng để thằng Lành còn lo kiếm cơm chứ... Chú Sáu Mèn cười nhìn Tư Én, sau khi bưng chun rượu uống một hớp...

Chú Năm Ri cũng cười theo:

- Ừ nhỉ, mình ham chơi quá quên mất giờ giấc... chú quay sang tôi:

- Hay hôm nào cậu ghé anh Ba đi, rồi tôi biểu con Tư đem ra đưa cho cậu.

Chú Ba Lành nói:

- Hôm nay là thứ sáu, mai thứ bảy tôi bận đi qua Dĩ An có chút chuyện, chiều chủ nhật Bình mầy ghé tao đi... ủa mà thứ ba mầy dì Mỹ rồi làm sao...

Tôi chưa kịp nói gì thì chú nói luôn:

- Ừ, mà có sao đâu, về bên viết xong gửi về cũng được mà... hà hà...như vậy đi nha...

Tôi chỉ biết "dạ" và khi chia tay cùng mọi người, tôi vui lắm khi cầm dùm Tư Én chiếc đèn tranh cho cô ngồi vững phía yên sau chiếc Honda của chú Năm Ri và nhận lại nơi cô nụ cười với lời hẹn tái ngộ chiều chủ nhật.

Riêng việc muốn hỏi chú Ba Lành về bùa Lỗ Ban, hôm nay tôi không có cơ hội... nhưng tôi nghĩ, tôi còn gặp chú ngày chủ nhật nữa kia mà...

Chiến và tôi trở lại nhà chú Ba Lành xế chiều ngày chủ nhật như đã hẹn. Tôi định đi một mình thôi, nhưng Chiến đòi đi theo vì hẵn cũng như tôi thật muốn được nghe chú Ba Lành nói do đâu mà chú chữa cái chân trặc của thằng Nhân (đến hôm nay thì nó đã bình phục hoàn toàn) mà không hề đụng chạm gì đến thằng nhóc cả. Hơn nữa hình như hẵn ta cũng thích cái phong cách chơi đèn ca tài tử điệu nghệ, bình dân của chú Ba và các bạn của chú. Còn tôi, ngoài những chuyện đó, dòng nhạc bài Lưu Thủy Bắc Oán Ai cùng người con gái đèn tranh thật tự tin, thoải mái khi kéo mấy con nạm để chỉnh dây lúc đang hoà tấu (người nhạc sĩ đèn tranh chứng tỏ tài nghệ của mình cao thấp là những lúc như vậy) khi bài nhạc qua khúc chuyển

đã để lại trong tôi một ấn tượng khó quên, và tôi rất muốn gặp lại. Có lẽ vì nôn nóng chúng tôi đến hơi sớm, nhà vắng hoe, con ngựa cũng không có trong chuồng. Chiến dựng xe nhìn vào trong nhà nói với tôi:

- Chắc chú Ba đánh xe chưa về.
- Tao cũng nghĩ vậy, nhưng hôm đưa thẳng Nhân lên sớm hơn giờ này mà chú đã về rồi mà, hay là hôm qua chú đi Dĩ An, gặp độ trên đó rồi. Tôi cười trả lời Chiến.
- Mầy thiệt tình, chú ở trên đó, mỗi chở hàng cho người ta chú bỏ cho ai chứ, hơn nữa chú đã hẹn với mình mà, thôi, tao với mầy ngồi đây chờ chú Ba đi.

Không lẽ cả hai đều ngồi lên 1 chiếc Honda, vì nhà chú Ba không có cửa, nên tôi thấy ngay chiếc võng trong nhà chú:

- Tao thấy vô nhà chú đưa võng đợi chú có lý hơn đó Chiến, nhà chú không làm cửa thì chú đâu ngại người ta vô lúc chú vắng nhà chứ.

Chiến cũng thấy bộ ván ngựa, vào ngã lưng 1 cái chắc là đã lằm, hơn nữa Chiến cũng muốn mang túi đồ nhậu Chiến đem theo vô nhà, nên chống xe lên, nhưng còn ráng nói:

- Đờ bây giờ, đây là lần đầu tiên, tao thấy một căn nhà không có cửa thiệt là lạ quá. Một cái bịch nylon, 1 cái lon... người ta còn lượm, hưởng chi nhà chú...

Tôi cắt ngang lời Chiến:

- Ủ, tao cũng đang thắc mắc như mầy vậy, hay là chú quen biết hết với các tay giang hồ nên họ hổng dám vào.

Chiến cười trừ:

- Tao làm sao mà biết chứ.

Hai đứa chúng tôi từ từ đi vào nhà chú Ba. Từ chỗ đậu chiếc Honda đến trước nhà chú Ba khoảng hơn 5 thước, nhưng quái lạ, tôi và Chiến bước hoài mà không tới được, cứ chúng tôi bước 1 bước thì cảm giác như căn nhà lui ra 1 chút và khoảng cách 5 thước đó cứ giữ nguyên không ngắn lại chút nào. Buổi xế trưa tuy có gió nhẹ, nhưng hai đứa chúng tôi tháo mồ hôi... Chiến buông túi đồ xuống đất, quay sang tôi run giọng:

- Bình, sao kỳ vậy, nãy giờ hình như tao với mày chỉ dậm chân tại chỗ thui hà...

Tôi cũng đang hoang mang chưa kịp trả lời Chiến thì nghe tiếng vó ngựa trên đường. Chú Ba Lành đang đánh xe về nên tôi nói lảng:

- Chú Ba về kìa...

Tôi quay nhìn ra con đường đất đỏ, nuốt nước miếng để cố dẫn những nhịp tim đang rối loạn của mình. Nếu tôi không phải là người trong cuộc thì làm sao tôi có thể tin được một chuyện hoang đường như thế lại xảy ra ban ngày ban mặt. 5 thước đi hoài không tới, mà khi bước thì có cảm giác như mình đang mộng du. Chú Ba Lành ghìm cương cho con ngựa bước chậm chậm vào sân nhà. Chú nháy xuống dừng nó lại và nói lớn với chúng tôi:

- Tao bận chở thêm một chuyến cho người quen nên về trễ chút, tụi bây tới lâu chưa vậy? Sao không vô nhà ngồi cho mát... rồi chú như sực nhớ ra:

- À, mà... Tôi và Chiến đang chờ chú nói tiếp, nhưng chú đã nói tránh đi:

-... chờ tao chút nhen. Ê, Bình, đem những đồ này vô bếp đi, hôm nay gặt mấy thứ rau tươi, tao làm món này đãi mày và thằng Chiến, mày ăn xong bảo đảm về bên đó còn thèm hì hì...

Chú cười hà hà khi tôi bước đến đón lấy một cái rổ lớn đựng bên trong toàn rau mà tôi biết tên một số như bông súng, càng cua, đọt xoài, lá hẹ... vài bắp chuối hột và hai con cá bông lau thiệt bự đã làm sạch...

- Món gì vậy chú Ba? Tôi hỏi chú, bưng rổ rau và nhìn vào trong nhà.... hồi nãy tụi cháu...

- Hà hà... bi giờ thì tụi bây vào được rồi, không có gì đâu...

Chú cười lớn và tiếp:

- Mắm kho và rau, mậy và thẳng Chiến ăn được không?

Nghe mắm kho tôi đã ứa nước miếng, chưa kịp trả lời chú thì nghe tiếng Chiến:

- Cháu ăn mắm không được, nhưng nuốt được hà chú Ba ơi... ây da, chú Ba biết nấu mắm hả? Hấn mạnh miệng, nên tôi nghĩ hấn cũng đã hoàn hồn như tôi.

- Biết cái mớ xì họ, nào phải tao nấu đâu, nó kìa...

Theo ngón tay chỉ của chú, tôi và Chiến nhìn ra đường thấy cô Tư Én lái chiếc Honda chạy chậm chậm chờ Hấu đạp xe đạp phía sau...

Chú Ba tháo hàm thiếc cho con ngựa, dắt nó vô chuồng... Tôi và Chiến dè dặt bước vào nhà chú Ba... bình thường mà, căn nhà đâu có thụt lùi như lúc nãy, tôi vừa đặt rổ rau xuống chiếc bàn nhỏ sau bếp thì cô Tư Én và Hấu cũng vừa vào đến trước sân.

Vừa tháo dây đòn tranh của Tư Én đang đeo trên lưng xuống (*) Hấu gọi tôi, khi thấy tôi và Chiến đang nhìn ra:

- Anh Bình, đem dùm em cây đòn của chị Tư vào nhà đi, để em phụ chị ấy chút.

Tôi đi ra nhận cây đờn tranh từ tay Hấu, trong lúc Hấu xách chiếc giỏ của Tư Én để trước xe Honda, cho Tư Én chống chiếc xe lên.

- Cũng may khi nãy về ngang chợ, gặp chị Tư, nên mang dùm chỉ cây đờn, chớ để chỉ vừa mang đờn vừa đi chợ chừng nào cho xong... Hấu cười lớn khi dứt câu nói. Cô Tư Én cũng cười khi thấy tôi nhìn cô:

- Thì cũng phải xong thôi, chỉ mua ít đồ gia vị, Hấu làm như đi chợ cho tiệt tùng gì lớn lắm vậy... và cô nhìn sang tôi:

- Hai anh tới lâu chưa vậy?

- Cũng vừa mới tới...

Vừa lúc đó thì có tiếng chú Ba Lành:

- Tụi bây coi con Tư cần gì thì phụ nó nha, tao xách nước cho, sẵn xối mấy gàu cho mát cái đã...

- Nước trong lu còn đầy chú Ba ơi, không cần xách thêm đâu. Hấu vừa cùng chúng tôi vào nhà vừa trả lời chú Ba Lành, khi thoáng thấy chú cầm chiếc gàu đi ra cái giếng sau nhà.

- Vậy khoẻ... chú Ba Lành cười lớn.

Tự nhiên, tôi thấy nơi chú Ba Lành cái cá tánh bộc trực chất phát của người nông dân đồng bằng Nam Bộ quê tôi, thường được thể hiện thật rõ nét trong tác phẩm của các nhà văn trước 1975 như Bình Nguyên Lộc, Lê Xuyên... và không biết có phải cùng chung cảm nghĩ với tôi không, mà tôi thấy cô Tư Én mỉm cười.

- Chú Ba vui tánh quá phải không cô Tư? Tôi gợi chuyện.

- Chú ấy là sư phụ của em mà, còn anh thì sao? vui tánh hay khó tánh đây?

Tôi ngần người, chưa kịp trả lời sao với sự dạn dĩ của cô gái, thì cô đã cùng Hấu đi vào nhà bếp, mà trước khi bước Hấu còn nhìn tôi nhe răng cười:

- Hì hì, nhưng khó tánh cỡ nào gặp chị Tư thì cũng... hì hì hì....

Tôi cầm cây đòn tranh của Tư Én đem vô nhà trên mà lòng bồng nao nao, câu hỏi của cô tuy tôi chưa trả lời, nhưng tôi biết chắc một điều, dù người nào có khó tánh cách mấy đi nữa, mà nhìn vào đôi mắt đó, đôi mắt tự tin pha một chút gì kiêu hãnh, thì cũng không còn gì để khó.

Đặt cây đòn tranh lên bộ ván ngựa tôi đi ngay xuống nhà bếp. Thăng Chiến coi vậy mà cũng nhanh nhẹn, hăn hần như đã lật xong rổ rau. Vừa thấy tôi hăn cười lớn:

- Mầy sướng thiệt nha Bình, cô Tư nói hôm nay mầy đặc biệt không phải làm gì cả, a lê, đi lên nhà trên, không được xuống đây.

- Vậy khoẻ... tôi chột buột miệng nói lại lời của chú Ba lúc nãy, nhưng:

- Em nghĩ anh không khoẻ chút nào đâu... cô Tư bưng trên tay một thau nước nhỏ bước vào, và cô tiếp:

- Bài nhạc Lưu Thủy Bắc Oán Ai khó lắm đó, em hy vọng anh viết kịp bài ca để hát vào ngày giỗ Tổ, chú Ba sẽ vui lắm...

Cô đặt thau nước xuống chiếc bàn nhỏ, cắt chanh nặn vào quây đều, lấy bắp chuối hột lột bỏ mấy lớp lá già bên ngoài và thoăn thoắt bào vào thau...

- Giỗ Tổ ngày nào hở cô Tư? Tôi hỏi.

- Em không nhớ chính xác ngày nào, nhưng...

- Khoảng đầu tháng 9 dương lịch đó anh... Hấu bưng chiếc rổ nhỏ đựng hai con cá bông lau đã khứa sạch sẽ

bước vào tiếp lời Tư Ân.

- Được rồi đó Hấu, em nhúm lửa lên cho chị đi.
- Xong ngay.

Trong lúc Hấu loay quay chỗ hai cái cà ràng để nhúm lửa thì tôi nhắm tính:

- Còn hơn hai tháng mà...
- Coi vậy chứ nhanh lắm đó anh. Hấu vừa thổi lửa vừa trả lời tôi.

Vừa lúc đó, nhà trên có tiếng chú Ba Lành gọi tôi:

- Bình ơi, để trong đó cho tụi nó đi, mầy ra đây.
- Dạ, cháu ra ngay, chú Ba... Tôi vừa xoay lưng thì nghe tiếng Tư Ân:
- Chú Ba, cuốn tập nhạc con để trong cây đờn của con đó.
- Tao biết rồi.
- Ê, Bình, bưng đĩa mồi này lên để chú Ba lai rai trước đi... Chiến gọi tôi.
- Ừ... Đón đĩa thịt quay từ tay Chiến, tôi đi lên nhà trên khi tiếng đờn Kìm của chú Ba Lành như thúc giục.

(* ngày nay, VN có bán bao đờn tranh bằng da, có dây đeo, như đeo ba lô, nên người xữ dụng đờn tranh khi di chuyển bằng xe Honda chỉ cần bỏ cây đờn vào bao đeo lên lưng rất tiện, tuy có hơi nặng chút.)

Nắng đã nhàn nhạt trên sân, cơn gió nhẹ chớm Thu đã xua đi cái oi nồng làm không gian như dịu lại... tiếng đàn Kìm của chú Ba như thêm vào dòng nước mát và trong phút chốc trước mắt tôi hiện lên bức tranh nơi chôn nhau cắt rốn với con kinh Thầy Tùng dựa nước rợp lá xanh, lũ mình theo cơn gió cùng cánh đồng lúa vừa trở đồng đồng... Chú Ba Lành tươm tất hơn trong bộ bà ba trắng,

củ tỏi vẫn chặt sát vào ớt, bộ râu chắc vừa được chải nên mượt rượt, đang lim dim thả hồn theo dòng nhạc hơi Bắc hùng hồn.

Đặt đĩa thịt quay xuống ván, tôi vừa kéo ghế ngồi, thì chú Ba nhịp song loan đôi chấm dứt bài nhạc. Tôi vừa định lấy chai rượu để hôm rồi còn để sát trong vách rót ra chun cho chú, thì chú ngăn lại:

- Thôi, hôm nay tao không uống đâu, uống một hồi quên hết ráo sao chỉ cho mày được... nè, cuốn tập nhạc của con Tư đó, mày coi sơ đi chỗ nào không hiểu thì tao đờn cho mày nghe...

Tôi cầm lấy cuốn tập 100 trang, bìa được bao bằng giấy dầu cẩn thận, mở ra, nhìn dòng chữ ghi đậm thật lớn "Nhạc tài tử Nam Bộ" và bên dưới là tên của chủ nhân "Võ Hồng Yển". Những trang kế, được ghi chép thật đầy đủ những bản nhạc chuyển cung mà thật tình trước giờ tôi chưa từng được thấy. Chú Ba Lành đã đờn từng bản cho tôi nghe, giảng giải cho tôi những nét đặc biệt của mỗi bản, phân tích chỗ hay dở... để cuối cùng chú nói nhờ đờn những bản nhạc này chú cải biên cặp Lưu Thủy, Phú Lục thành Lưu Thủy Bắc Oán Ai và Phú Lục Bắc Hạ Nam Oán và chú hy vọng nhóm nhạc của chú sẽ thuyết phục được các nhạc sĩ khác chấp nhận chơi hai bài này nhân dịp giỗ Tổ sắp đến, nếu có bài ca minh họa. Mãi mê với dòng nhạc, chú Ba Lành cũng như tôi đã không thấy nắng đã tắt và mùi mắm kho thoang thoang, nếu cô Tư Én không đi lên:

- Chú Ba ơi, mắm kho nguội hết rồi, mình ăn cơm đi nha.

Ngửi được mùi thơm của mắm kho tôi đã thấy cồn cào trong bụng, chú Ba Lành chắc cũng vậy nên chú cười ha hả:

- Cha, mắt thơm dữ bây, được, được, dọn lên đi, ăn no rồi, mình đờn ca chứ

... ủa mà tía bây đâu, sao tới giờ chưa thấy mặt ổng vậy?

- Hồi sáng con có nghe ổng nói, ổng đi thăm ai bên cầu chữ Y chắc về không kịp đó chú Ba.

- Anh Sáu Mèn cũng vậy, hôm đó tao có mời, nhưng anh nói cũng bận không xuống được... thôi hôm nay, mình có bao nhiêu chơi bấy nhiêu, dọn lên đi...

- Có ngay, có ngay... tiếng của Chiến và Hấu thật vui vẻ...

Quả thật từ trước giờ tôi chưa từng được ăn bữa mắt và rau nào ngon miệng hơn hôm nay. Bên Mỹ lâu lâu mẹ tôi cũng có kho mắt, vì tại nơi tôi ở hầu hết thực phẩm của VN đều có bán, nhưng thường cái ngon của mắt bên đó không được trọn vẹn vì sau bữa mắt ngon miệng cả tháng sau nhà vẫn còn mùi... Chú Ba Lành nói với tôi, hôm nay chú không uống rượu, nhưng với Chiến và Hấu thì không nghe chú nói, nên khi bữa cơm vừa xong thì ba người đã ngà ngà, nhưng có lẽ nhờ vậy mà buổi đờn ca hôm nay trong nhà chú cũng sôi nổi không kém gì hôm trước. Chúng tôi đã không nhịn được cười khi Hấu nhại giọng Bắc để hát bài "Hận Nam Quan" của nhạc sĩ Năm Vinh theo lối hát chầu vắn, mà khi buông đờn xuống chú Ba Lành đã nói:

- Anh Năm mà nghe mầy hát bài của anh như vậy, anh không gỏ cán đờn vô óc o mầy mới là chuyện lạ nha Hấu.

Hấu cười hề hề, gãi tai:

- Hi hi có mặt ổng, con đâu dám hát chú Ba... và hẳn nhìn Tư Én nói ngay:

- Chị Tư nè, chị hát lại bài "Dạ Cổ Hoài Lang" đi...

Tư Én buông đờn tranh nhìn lên, thì tiếng guitar của Hấu đã réo rắt mời mọc, chú Ba cũng vừa nâng cây đờn Kim lên, thì Chiến xen vào:

- Hay Bình mầy với cô Tư hát cái bài gì hôm rồi đó...
- Thì sau bài Dạ Cổ đi mà... anh Chiến nghe chị Tư ca bài này bá cháy bù chết luôn...

Không biết phải như lời Hấu nói không, có điều tiếng ngân í í của Tư Én đã chấm dứt bài Dạ Cổ mà hình như có ai đó cứ ước mình là người mang "Báu kiếm sắc phong lên đường" nếu chú Ba Lành không kêu hấn về thực tại khi chú để cây đờn Kim xuống, bưng chun rượu lên, khà một tiếng:

- Mầy, quê ở đâu vậy Bình?
- Dạ, cháu ở Mỹ Tho, chú Ba...
- Mỹ Tho?... chú Ba Lành hỏi lại... mà chỗ nào?
- Dạ, làng Long Hưng đó...

Chú Ba Lành đột nhiên thấp giọng:

- Mầy có biết chợ Xoài Hột không?
- Dạ biết chứ...

Chú Ba Lành chậm rãi móc gói thuốc rê, trong chiếc hộp thiếc nhỏ đã không còn điếu nào, nên chú xé cuộn giấy quuyến từ từ vẫn điếu khác:

- Không ngờ tao với mầy là người đồng hương...
- Chú Ba là người Mỹ Tho à? Chiến xen vô...
- Ừ. Chú bật hộp quẹt châm điếu thuốc rít một hơi, tôi cho đây là một cơ hội hiếm có:
- Chú Ba à, cháu nghe người ta nói chú Ba biết bùa Lỗ Ban phải không?

Chú Ba Lành quay nhìn tôi, cười mỉm:

- Ai nói với mày vậy?... vừa hỏi chú vừa đưa mắt nhìn Hấu và cô Tư Én làm cả hai đồng thanh:

- Tụi con không có nói nha...

Chú Ba Lành cười dễ dãi:

- Hà hà, tụi bây nói cũng có sao đâu chứ, vì ai tin bây... nhưng mà, trên đời này chuyện gì cũng đều có đầu của nó. Tao biết, thằng Bình mày đã sống ở nước ngoài, những gì mày thấy, mày không tin thì mày cho là mê tín. Nhưng quả thực, ông bà ta ngày xưa đã có thể làm những chuyện mà người tây phương với máy móc hiện đại cũng không thể làm được... tao nói cho tụi bây biết, đúng, những gì tụi bây thấy hôm nay là tác dụng của bùa Lỗ Ban đó.

Chú Ba rít một hơi thuốc rê, nói tiếp mà không hề để ý đến những đôi mắt đang trợn tròn xoe của chúng tôi:

- Nhưng tao học bùa Lỗ Ban là chuyện vạn bất đắc dĩ và chỉ để hộ thân, đây là lần đầu tiên tao trị cho thằng Hấu cũng như con của mày... (chú nhìn sang Chiến), vì giữa thời đại này mà nói chuyện bùa ngãi thì chỉ có chuốc lấy phiền toái vào mình.

Tôi buộc miệng:

- Sao lại phiền hở chú Ba?

Chú Ba Lành thở dài, cúi mình dán cái mẫu thuốc rê vào phía dưới bộ ván ngựa:

- Dân mình còn nghèo khổ, bệnh tật, thường rất tin tưởng vào thần quyền, nếu họ biết tao, họ không kéo đến đây mới là chuyện lạ, rồi chánh quyền chịu để yên cho tao à... Chú bỗng nhiên bật cười:

- Hà, hà, như vậy rồi thì giờ đâu mà đờn ca chứ, tụi bây nghĩ phải không?

Cô Tư Én rụt rè xen vô:

- Nhưng nếu chú Ba trị được bệnh cho người ta, thì cháu nghĩ chú Ba cũng nên làm lắm chứ, chú đã nói dân mình còn nghèo khổ, giúp cho họ không tốt sao?

- Tao đã nói, tao học bùa chỉ là bắt đắc dĩ thì làm sao có đủ khả năng để trị bệnh chứ, hơn nữa muốn điều khiển được họ ở bậc cao phải tu luyện chuyên cần, đó là chưa nói có lúc phải làm những việc trái lương tâm, nếu không thì mạng mình giữ còn không xong lấy đâu lo cho người khác chứ.

Nghe chú Ba Lành nói, càng lúc tôi càng mù tịt, nhưng tôi linh cảm được rằng biết bùa Lỗ Ban, nhưng xử dụng được nó không phải là chuyện đơn giản.

Tôi chưa kịp hỏi chú Ba linh cảm của mình có đúng không, thì Chiến đã hỏi:

- Chú Ba học bùa ở đâu mà chú lại nói là bắt đắc dĩ? Và nếu xử dụng bùa mà nguy hiểm như vậy thì chú có sao không khi chữa cho Hấu và thằng con của cháu?

- Chuyện tao học bùa thì dài dòng lắm, còn chữa cho thằng Hấu và con của mầy, cũng như chuyện hai đứa bây đã thấy lúc ban chiều là chuyện nhỏ vì tao có đủ khả năng, và tao cũng biết có bao nhiêu đó mà thôi.

Rồi không để chúng tôi hỏi gì thêm, chú Ba bưng chun rượu Hấu vừa rót đầy uống một ngụm:

- Bùa Lỗ Ban là con dao hai lưỡi... người biết nó nếu đã lục căn thanh tịnh, đạo cao đức dày, tâm linh trấn áp được quỷ thần, hành xử nó để cứu nhân độ thế thì đúng là

tạo phúc cho người, còn nếu không thì nó sẽ có tác dụng ngược và nạn nhân của nó sẽ vô cùng thâm hiểm.

- Tại sao lại như vậy, chú Ba có thể nói cho tụi cháu biết được không? Tôi hỏi chú Ba Lành.

- Người luyện bùa Lỗ Ban, sẽ tùy theo thời gian tu luyện, tâm tánh bản thân mà mỗi chữ bùa vẽ ra, sẽ sai khiến được quỷ, thần hoặc tiên làm công việc mình muốn... nhưng phần lớn chỉ sai khiến được quỷ mà thôi vì ai cũng muốn thành đạt nhanh và khó thoát ra khỏi hai chữ danh và lợi...

- Quỷ...! Cả mấy đứa chúng tôi đều kêu lên.

- Phải, vì là quỷ nên khi chúng làm việc, chúng luôn luôn yêu sách và yêu sách này phải được thoả mãn.

Tôi và Chiến cùng nhớ lại lời ba vợ nó nói:

- Ếm người ta?

- Đúng vậy. Chú Ba Lành gật đầu.

Tôi ngập ngừng:

- Chú Ba thì sao?

- Tao không học bùa Lỗ Ban để hành xử nó vì danh vì lợi, mà là để giải căn cho ân nhân của mình nên từ đầu Tổ sư gia Hiệp Ẩn chỉ truyền cho tao những chữ bùa tiếp cận với thần mà thôi.

Thấy bốn chúng tôi há hốc mồm im lặng, chú Ba Lành mỉm cười:

- Tụi bây muốn nghe lắm phải không? hà, hà, ừ, đây cũng là một câu chuyện quê hương mình để thắng Bình mầy, khi về bên đó... biết đâu... gặp họ....

CHƯƠNG 2

ột năm sau ngày Tổng Thống Ngô-Đình-Diệm bị lật đổ, ở đâu không biết chứ Mỹ Tho hầu như Việt Cộng cũng chưa dám bò ra hang, nên người dân hai làng Long Hưng và Thạnh Phú vẫn còn sống trong thanh bình trên những cánh đồng lúa trĩu hạt, nhịp nhàng tiếng chày giã gạo vào những đêm trăng, và chợ Xoài Hột vẫn tấp nập người mua kẻ bán. Đối diện với khu chợ bên bờ kia của con kinh Thầy Tùng là xưởng cửa của ông Bảy Thọ. Xưởng tuy không lớn lắm, nhưng xẻ gỗ cung cấp đủ cho nhu cầu xây dựng nhà cửa, đóng thuyền ghe của cư dân hai làng Long Hưng và Thạnh Phú. Ông Bảy Thọ là con Út của Hương Hào Thân, nên ở nhà hương hoá cách đó khoảng vài trăm mét, tuy giàu có nhưng nổi tiếng hiền đức, thường giúp đỡ cho những gia đình neo đơn, túng quẫn. Bà Bảy ngày trước nghe nói cũng là hoa khôi ngoài Sông Thuận, cũng rất hiền lành tốt bụng. Ông bà có hai người con, 1 trai là cậu Hai Long đang học y khoa trên Saigon, 1 gái là cô Ba Hạnh, xinh đẹp, thật giỏi giang, cùng Bà Bảy quán xuyến hết cả công việc đồng áng, thợ thầy, nên ông Bảy thường chỉ lo về giao tế. Ông bà còn có 2 chiếc ghe chài do hai người cháu gọi ông Bảy bằng Cậu trông coi, 1 chiếc đi về các tỉnh miền Tây và 1 chiếc đi Saigon, nên xưởng cửa của ông có làm một chiếc cầu ra chỗ neo ghe thật rộng để vận chuyển hàng và những đêm trăng ra đó ngâm nhi vài xị, lai rai đờn ca đón ngọn gió mát lạnh từ Kinh Xáng thổi vào thì còn gì hơn.

Chiếc ghe chài đi miền Tây, được đóng tại xưởng cửa này do đích thân Mười Tung là một thợ mộc lão luyện, tay nghề cha truyền con nối ở tại làng Thạnh Phú chỉ huy

người làm, hạ thủy cách nay đã hai năm và đã giúp chủ nhân buôn may bán đắt, nên hầu như mọi người trong hai làng LH và TP không ai là không biết bác Mười, vì tay nghề mà còn vì cơ ngơi đồ sộ của bác nữa...

Hai ngày nay Bà Bảy vô cùng thắc mắc, tại sao hàng hoá trên chiếc ghe chài đi miền Tây đã bốc lên hết, mà sao Ông Bảy không cho xếp hàng mới của khách xuống mặc dù mọi thứ đã sẵn sàng trong kho, thì vừa kịp thẳng Ty, xếp của chiếc ghe bước vào nhà:

- Cậu Bảy có nhà không vợ?

Bà Bảy dựng chiếc cào lúa vào vách nhà:

- Sáng giờ có thấy ổng đâu, bộ không có ngoài xưởng à.

- Con ở ngoài về đây mà, chỉ có con Hạnh ngoài đó hà.

- Ủa lạ, ông này đi đâu vậy kìa, trưa trời trưa trật rồi... Bà đỡ nắp lu nước mưa bên hông nhà, lấy chiếc gáo dừa múc nước uống một ngụm... mà nè Ty, sao tao chưa thấy tụi bây đem hàng xuống ghe vậy, còn đợi gì nữa chứ, coi chừng trễ giao đồ cho người ta đó nhen.

- Con cũng đang lo đây nè, ghe của thẳng Sửu xuống hàng gần xong rồi, ái cha, con không biết sao nữa, hôm qua Cậu Bảy kêu con lại, căn dặn nhiều lần là không được đem hàng gì xuống ghe nếu Cậu chưa biểu, con lo quá nên đi kiểm Cậu nè....

Bà Bảy tháo chiếc khăn trên đầu xuống lau sơ qua trán đi vào nhà:

- Mầy ăn cơm chưa, thôi vào làm ba hột đi, chờ ổng về tao hỏi coi như thế nào.

- Dạ.

Bà Bảy vào nhà chưa kịp gọi chị Mến là người giúp việc trong nhà dọn cơm thì Ông Bảy đạp chiếc xe đạp Alcion

(*) về đến.

- Ông về kìa... và bà gọi Mén:

- Mén ơi, coi dọn cơm đi con, ông bây về rồi kìa...

Có tiếng Mén dạ lớn ngoài sau, cũng vừa lúc Tỵ quay lại nhìn Ông Bảy dắt xe đạp vào nhà:

- Con kiểm Cậ sáng giờ, hôm nay xếp hàng xuống ghe được chưa Cậ?

Ông Bảy Thọ sắc mặt đăm chiêu:

- Vào ăn cơm đi, từ từ, tao có chuyện nói cho mày nghe.

Bà Bảy cũng hơi ngạc nhiên trước câu trả lời của ông Bảy với Tỵ:

- Có chuyện gì vậy ông?

- Ồ, tôi nghĩ cũng không quan trọng đâu, Bà đừng lo, thôi vào ăn cơm đi, tôi đói bụng quá rồi.

Hình như đã quen với tính của ông nên Bà Bảy nói theo:

- Ông ra sau rửa mặt cho mát đi, tôi vào phụ con Mén chút.

- Ủ, nhớ kêu mấy đứa đang phơi lúa ngoài sau vào ăn luôn nha Bà.

- Tôi nhớ mà.

* xe đạp Alcion là xe đạp đắt tiền của Pháp, thường chỉ người giàu có mới sắm được. (cái này là nghe nói thôi, đúng sai không biết hihihihiiii)

Bà Bảy bới chén cơm thứ hai đưa sang cho Ông Bảy:

- Ông nè...

Nhưng Bà chưa kịp nói gì thêm thì Ông đã ngắt lời:

- Thăng Lành về chưa vậy?

- Thằng Lành... Bà như sức nhớ ra... ủa, mà sáng giờ nó cũng đi đâu mất, tôi tưởng nó ở ngoài xưởng cửa chứ.

Tỵ xen vô:

- Sáng giờ con ngoài xưởng cửa mà, đâu thấy nó chứ.
- Tôi đã sai nó đi kêu người, trưa nay khi nước đứng lớn, kéo chiếc ghe chài miền Tây lên ụ để sửa, bây giờ tôi nghĩ nó phải về rồi chứ.

Bà Bảy cũng như Tỵ kêu lên:

- Kéo ghe lên ụ để sửa, ghe còn mới mà sửa gì chứ?

Ông Bảy thở dài:

- Bà hãy nghe lời tôi đi, còn nguyên nhân tại sao thì từ từ tôi nói cho Bà biết.

Vừa lúc đó một thanh niên lực lưỡng, nước da đen sạm bước vô nhà, mà vừa nhìn thấy Tỵ đã nói:

- Thằng Lành về kìa Cậu.

Ông Bảy Thọ tươi ngay nét mặt:

- Lành, vô ăn cơm luôn đi, xong hết rồi chứ?

Gã thanh niên tên Lành cúi đầu:

- Thưa Cậu, mọi việc con đã lo xong xuôi, chỉ chờ nước đứng là kéo nó lên ụ.

Tỵ kéo ghế cho Lành, trong lúc Mến từ sau đã đem thêm chén đũa, và Bà Bảy mau mắn:

- Đưa tao xúc cơm cho.

Và bữa cơm thêm sự hiện diện của anh lực điền này đã vui hẳn lên. Lành mồ côi từ thuở nhỏ, cha mẹ Lành là tá điền của ông bà Bảy, một đời chăm chỉ với công việc ruộng đồng, nhưng sau đó cha Lành đã tham gia kháng chiến chống Tây và đã tử trận, mẹ Lành sau đó mang

bệnh cũng đã qua đời lúc Lành vừa được 5 tuổi. Ông Bà Bảy đã đem Lành về nuôi, coi như con cháu trong nhà, cả Long và Hạnh cũng xem Lành như em vì Lành nhỏ hơn Hạnh 1 tuổi. Khi lớn lên Ông Bà cũng đã có ý cho Lành theo Long lên Saigon để học, nhưng Lành nhất định không chịu mà ở lại quê để giúp Ông Bà trong công việc đồng áng và với tánh tình cũng giống như tên nên Lành được hầu hết mọi người trong làng quý mến.

- Cậu Bảy à, con thấy ghe còn mới mà, có hư gì đâu mà kéo lên sửa chứ. Tỵ lập lại với ông Bảy Thọ thắc mắc của mình khi mọi người ăn cơm xong qua uống nước trà.

- Có nhiều chuyện tạm thời chưa nói cho bây nghe được, cứ làm theo lời tao đi.

- Rồi có đi kêu bác Mười Tung đến không. Muốn kêu bác thì Cậu phải nói sớm chứ lúc này nghe nói bác bận lắm đó. Tỵ tiếp.

Ông Bảy Thọ bưng tách nước trà, uống một ngụm trầm ngâm:

- Không cần đâu.

Lành trở mắt nhìn Bảy Thọ:

- Ủa, sửa ghe mà sao không kêu bác Mười, hở Cậu?

Bà Bảy vừa bước ra nghe vậy cũng thắc mắc:

- Không kêu anh Mười, vậy ông định kêu ai?

- Tôi cũng chưa biết nữa, kéo ghe lên đi rồi tính. Thôi tụi bây uống nước rồi ra ngoài đó làm những việc tao dặn đi. Tao nghỉ chút rồi ra sau có gì về cho tao hay nha.

Tỵ và Lành "dạ", chào ông bà Bảy rồi đi về xưởng sửa lo kéo chiếc ghe lên ụ mà mỗi đứa một suy nghĩ.

Thấy Lành và Tỵ đã đi khuất, mà ông Bảy vẫn còn ngồi bên tách trà đã nguội, bà Bảy nhắc ông trước khi định

bước ra sân coi người cào trở lúa:

- Ông vào nghỉ chút đi, còn ngồi đó làm gì chứ?

Ông Bảy chỉ chiếc ghế trước mặt mình:

- Bà ngồi xuống đi, tôi có chuyện nói với bà, lúa thóc để tụi nhỏ lo được rồi.

Bà Bảy chỉ chờ có bấy nhiêu:

- Chuyện gì vậy ông, có phải chuyện chiếc ghe miền Tây không?

- Đúng vậy.

- Nhưng tôi thấy có gì đâu nà, tụi thằng Ty trông nom chu đáo lắm mà.

- Chuyện không phải từ tụi nó... mà... Ông Bảy đổi giọng... Bà còn nhớ ngày mình hạ thủy chiếc ghe không?

- Nhớ chứ... ngày 29 tháng tư, cách đây hai năm... à mà, hôm nay không đúng là ngày đó hay sao... bà Bảy nhắm tít.

- Ủ, đúng là ngày đó đó, nên tôi quyết định kéo nó lên ụ, vì bà biết không... cái đêm trước ngày hạ thủy nó, để thưởng công cho đám thợ mình đã làm heo đái tụi nó, và tôi ham vui nên quá chén say mèm ngủ luôn trong xưởng... nửa đêm mắc tiểu tôi đi ra sau bánh lái ghe để tiểu, thành linh tôi nghe có tiếng búa đóng nhẹ nhẹ trước mũi ghe và tiếng nói xù xì... Tôi men theo thành ghe lên coi ai... trong bóng đêm lờ mờ, nhưng tôi vẫn nhận ra lão Mười Tung... lão gõ gõ chiếc búa nhỏ vào mũi ghe và nói..." mi phải ở đây... làm việc cho ta... hai năm đầu cho bọn chúng hanh thông buôn may bán đắt, đến năm thứ ba thì nhận chìm nó, coi như lể ta tạ cho mi... nhớ lời ta dặn... nhớ chưa"... dứt lời lão gõ gõ chiếc búa vào mũi ghe, và hình như lão nói 3 lần như vậy... mới bỏ đi. Lúc

đó tôi tuy có sợ thiệt, nhưng tôi nghĩ dù sao mình cũng có thời gian 2 năm để lo nên tôi im lặng. Sau đó tôi có nói sự việc này cho thầy Hai Lý...

Bà Bảy cướp lời ông mà giọng nói run run:

- Thầy Đông y sĩ Lý ngoài vòm đó hờ ông, rồi thầy nói sao?

- Đúng vậy, thầy Hai là thầy thuốc, cũng là người coi quẻ Tiên Thiên rất giỏi, thầy đã coi cho tôi một quẻ, nói phúc đức gia đình ta lớn, có thể sẽ không có chuyện gì, nhưng nếu đã bị người ta ếm thì phải kiếm người để giải...

- Trời... bà Bảy kêu lên... mình đối xử với anh Mười như bát nước dầy, tiền bạc sòng phẳng thì nguyên do gì ảnh lại ếm gia đình mình chứ?

Ông Bảy thở dài:

- Theo lời thầy Hai, thầy nghĩ lão Mười Tung chắc là xử dụng bùa Lỗ Ban, mà nếu đã là bùa Lỗ Ban thì ếm người không cần nguyên do đâu.

Bà Bảy hỉ mũi, sụt sịt khóc:

- Bây giờ mình phải làm sao hờ ông? thầy Hai có chỉ cho ông không?

- Lúc đó thầy nói sau hai năm thì kéo chiếc ghe lên rồi sẽ tìm cách giải, nhưng...

- Nhưng gì chứ...?

- Hai ngày nay tôi vào tìm thầy Hai, nhưng người nhà thầy cho biết, thầy đã đi Saigon để trị bệnh cho người ta rồi nên tôi chưa biết phải làm sao.

- Trời đất ơi, sao lúc này mà thầy lại đi vắng chứ? Bà Bảy kêu lên.

- Bà bình tĩnh đi, chuyện đâu còn có đó mà, phải giữ kín, đừng làm rùm beng nhiều người biết không tốt đâu... à mà, lúc trước quẻ Tiên thiên của thầy Hai có nói, trong gia đình mình người tuổi Thân có phước tướng sẽ giúp giải được nạn này.

- Tuổi Thân... con Hạnh... Bà Bảy trố mắt nhìn ông.

- Ủ, chỉ có con Hạnh là tuổi Thân, nhưng tôi không biết làm sao mà nó giải được nạn này chứ.

Bà Bảy cúi đầu lẩm bẫm:

- Sao lại là con Hạnh....

Thì cũng vừa lúc đó, Hạnh đạp xe vô trong cổng nhà.

Cô Ba Hạnh đã xinh đẹp, đi dưới cái nắng ban trưa gay gắt nên đôi má càng hồng hồng càng đẹp hơn, vừa bước vào nhà cô tháo chiếc nón lá xuống quạt những giọt mồ hôi đang rịn ra hai bên thái dương:

- Ba ơi, các ảnh đã kéo chiếc ghe lên ụ rồi, Ba có cần ra đó coi lại không?

Chợt nhìn thấy nước mắt bà Bảy vẫn còn rưng rưng, cô hốt hoảng:

- Má, có chuyện gì vậy? Sao Má khóc... Ba, có chuyện gì mà Má khóc vậy Ba?

Bà Bảy quệt nước mắt, nắm lấy tay cô, trong khi ông Bảy nhìn Hạnh:

- Con ngồi xuống đây đi, Ba có chút chuyện cần nói cho con biết... và ông tóm tắt câu chuyện cho Hạnh nghe. Hạnh thảng thốt:

- Hèn chi, lúc này khi mấy ảnh kéo chiếc ghe lên ụ, con thấy thằng Hoàn, con của lão Mười Tung cứ đến hỏi đon đon hỏi ren hoài... không ngờ lại có chuyện như vậy...

- Ba nghĩ, thằng Hoàn nó thấy lạ nên hỏi vậy thôi, chứ Mười Tung đời nào nói cho nó biết chuyện lão ta làm chứ...

Hạnh cúi đầu im lặng, như để đánh giá thái độ lúc này của tên Hoàn, và cô ngược lên hỏi ông Bảy:

-Anh Tỵ và chú Lành đã biết chuyện này chưa Ba?

- Ba mày chưa muốn cho tụi nó biết. Bà Bảy xen vào.

- Vậy bây giờ mình phải làm gì?

- Hai má con đi Saigon một chuyến đi. Ông Bảy nói.

- Đi Saigon? Làm gì chứ? Bà Bảy và Hạnh cùng lên tiếng.

Ông Bảy chậm rãi:

- Người nhà của thầy Hai Lý có nói cho Ba biết, thầy Hai lên Saigon ở nhà người bạn của thầy là chủ tiệm thuốc Bắc, kế bên nhà hàng Á Đông trong Chợ Lớn để cùng định bệnh ông nhà giàu nào đó... Nếu con là phước tướng của gia đình ta, đi tìm thầy Hai, Ba nghĩ... biết đâu...

- Nhưng Ba nói là lúc trước thầy Hai cũng đâu biết cách giải chứ... cô Ba Hạnh thắc mắc...

- Ủ, nhưng hy vọng là thầy Hai có bạn bè hay quen biết được ai có khả năng giúp mình... vì ngoài thầy Hai mình cùng đâu quen biết ai...

- Ba con nói cũng đúng đó Hạnh... sẵn đó thăm anh Hai con luôn... Ông định chừng nào tui với con Hạnh đi?

- Đi ngay bây giờ, chứ chừng nào nữa? Thôi má con bà vô sửa soạn quần áo, tui ra kêu thằng Lành về đánh xe đưa bà với nó vô lộ trong... nhớ đừng hé môi cho bất cứ người nào biết chuyện này ngoài thầy Hai Lý nha... cả thằng Long cũng đừng cho nó biết, hông thôi nó về đây lại sanh thêm chuyện...

Rồi như để trấn an vợ con, ông Bảy Thọ cười:

- Má con bà an tâm đi, gia đình mình không hề làm gì tổn đức sẽ được ơn trên che chở mà...

Bà Bảy sụt sùi nhìn theo ông Bảy lên xe đạp, đạp ra ngoài xưởng cưa...

- Ông cũng phải cẩn thận nha...

Sáng hôm nay là ngày thứ hai, Bà Bảy và Hạnh trở lại tiệm thuốc Bắc Vạn Sanh Đường, địa chỉ số 402 đường Trần Thanh Cần kế bên Nhà hàng Á Đông, đúng theo miếng giấy người nhà thầy Hai Lý ghi đưa cho Ông Bảy, để hy vọng gặp thầy Hai, vì hôm qua khi họ đến, tiệm thuốc đã đóng cửa không có ai ở nhà.

Nhưng họ vô cùng thất vọng khi thấy cửa tiệm vẫn đóng. Sự hiện diện của họ ngày hôm qua, rồi hôm nay, đứng nhìn căn tiệm đóng cửa đã gây chú ý cho những người buôn bán lẻ trên lề đường... một người Hoa trung niên, có xe bán nước sâm gần đó nhìn họ:

- Hai người bị bệnh, muốn tìm thầy hốt thuốc hử, uống lược sâm li, mát lắm...

- Dạ... dạ... không phải, nhưng... Hạnh lúng túng trả lời..

Ông người Hoa, không hỏi nữa, nhưng nhìn họ có vẻ ngạc nhiên vì không bị bệnh thì đến tiệm thuốc làm gì chứ... Bà Bảy nhìn thấy vẻ hiền lành của ông ta, nên cười thân thiện;

- Được, tôi cũng đang khát nước, cho hai ly lạnh đi... mà nè, nị bán ở đây, nị có biết tiệm thuốc này tại sao không mở cửa bán vậy?

Ông người Hoa vui vẻ vắn nước sâm trong bình ướp lạnh ra ly cho Bà Bảy và Hạnh:

- Không piết gia lình ông chủ li chơi lâu zồi, pa pồn ngày lay không có mở cửa chớ...

Bà Bảy không dấu được tiếng thở dài, thất vọng:

- Nị có biết chừng nào họ về không?

- Chời ơi, ngộ sao mà piết lược chớ... hai người muốn tìm người quen chong lầy ha?... vài ngày sau chớ lại li nha...

Mẫu đối thoại ngắn ngủi, cùng vẻ mặt thất vọng của Bà Bảy và Hạnh, khi Hạnh mở chiếc bóp đeo vai, trả tiền nước sâm, đã làm một vài người rồi việc nầy giờ đứng xung quanh nhìn theo, khi hai người đi ra đầu chợ Kim Biên tìm xe xích lô:

- Hai người nầy, chắc chắn ở dưới quê lên tìm người nhà rồi...

Vài ba người liền tách ra, đi theo họ...

Phía trước Hạnh vừa đi vừa hỏi bà Bảy:

- Bây giờ mình làm sao hả Má?

- Tao cũng không biết phải làm gì nữa, về nhà trước đi, rồi hẩn tính.

- Hôm qua, anh Hai nói với con, ảnh không tin lần nầy con với Má lên thăm ảnh như bình thường, ảnh hỏi con, ở dưới nhà bộ có chuyện gì sao?

- Rồi mầy nói gì với nó?

- Đâu có nói gì chứ, nhưng con chỉ sợ nếu mình ở lại lâu quá thì sẽ không dấu được ảnh đó.

- Tao.... nhưng liền đó thì có tiếng la của Hạnh:

- Má ơi... bà chỉ kịp nhìn thấy Hạnh loạng choạng suýt chúi đầu xuống đất... một tên lưu manh từ phía sau đã xô mạnh vào vai Hạnh... và lợi dụng lúc đó một tên khác đã

giật chiếc bóp đeo ngang vai của Hạnh chạy biến vào khu chợ Kim Biên.

Định thần, Hạnh nhồm dậ, đuổi theo tên lưu manh, miệng la inh ỏi:

- Cướp, cướp... bố người ta... và phía sau là tiếng bà Bảy:
- Bố làng xóm ơi, cướp, cướp giật bóp con tôi... cướp, cướp...bố người ta...

Tên cướp bất ngờ thấy Hạnh đuổi theo bèn gót lại la inh ỏi, nên thay vì chạy vào trong chợ, hấn rẻ vào khu nhà dân đối diện với chợ Kim Biên... bởi một số người nghe tiếng Hạnh la, cùng rượt theo hấn... và ngay đầu hẽm, hấn bị đá té bổ nhào, chiếc bóp có dây đeo vừa cướp được của Hạnh văng ra xa...

Người đá ngã tên cướp cạn là một anh phu xích lô đạp, đang ngồi trên xe chờ khách, đậu trước đầu con hẽm, thấy tên cướp chạy ngang và nhiều người đang đuổi theo phía sau, nên phóng xuống xe đá vào chân tên cướp. Anh cúi xuống nhặt chiếc bóp lên, chưa kịp đưa cho Hạnh cũng vừa chạy đến, thì tên cướp đã lồm cồm bò dậy, tức tối húc đầu vào bụng anh. Cười nhạt, anh nghiêng người qua để tránh, tên cướp hụt đòn lão đảo, thì thêm ba tên khác từ trong xóm, cầm cây dầu loại 3 phân vuông, xông vào... Mọi người ai cũng đều nghĩ là họ sẽ giúp anh phu xích lô để bắt tên cướp, nhưng sự việc hoàn toàn ngược lại. Ba tên mới đến đã tấn công anh phu xích lô đang tóm gáy tên cướp, để giải vây cho hấn. Quá bất ngờ, nên mọi người đều há hốc mồm kinh ngạc, kể cả Hạnh, nên cô đứng chết trân. Anh phu xích lô buông tên cướp nhảy ra ngoài, ngay trước Hạnh để tránh những khúc cây dầu vuông phang tới tấp, và Hạnh thấy, hình như ngón tay trỏ của anh ngay ra chia xuống đất khoanh khoanh mấy vòng tròn. Thật lạ lùng, bọn cướp cạn đang hung hản như vậy,

bỗng ngậy người ra, thì vừa lúc có tiếng tu-huýt của Cảnh Sát ré lên từ bên chợ, và hai nhân viên Cảnh Sát cùng vài người dân chạy qua... Họ đã còng tay bọn cướp cạn thật dễ dàng vì hình như chúng không còn chút hơi sức nào để kháng cự... Được những người mục kích sự việc thuật lại tường tận hai nhân viên Cảnh Sát đã mời Hạnh và anh phu xích lô theo về bót để làm biên bản sự việc... Có lẽ là lần đầu tiên phải tới cò bót, nên dù rối rít cảm ơn anh phu xích lô, Bà Bảy vẫn lo lắng hỏi Hạnh, khi thấy nhân viên Cảnh Sát đã tạm giữ chiếc bóp của Hạnh:

- Bóp của mày bị giật mà, sao họ chưa chịu trả cho mày, còn đi đâu nữa chứ Hạnh?

Hạnh chưa biết phải trả lời bà Bảy như thế nào vì hình như đầu óc cô vẫn chưa được tập trung, thì anh phu xích lô đỡ lời:

- Bác và cô hãy an tâm, về bót họ sẽ trả lại cho cô, sau khi lập biên bản vì họ cần có tang vật để truy tố bọn cướp cạn này.

Hạnh nhìn anh phu xích lô, đang đẩy xe đi kể bên bà Bảy, lí nhí tiếng cảm ơn... Bây giờ cô mới nhìn kỹ ân nhân của mình... khoảng hăm lăm, hăm sáu, người dong dỏng cao, gương mặt tuy hơi đen vì nắng gió, nhưng còn phảng phất đâu đó chút hình ảnh thư sinh với nụ cười tự tin nửa miệng, nhất là đôi mắt cương nghị được biểu lộ dưới đôi lông mày rậm hình lưỡi mác... và không hiểu sao, cô có linh cảm đây mới chính là người gia đình cô muốn tìm chứ không phải là thầy Hai Lý...

Từ bót Cảnh Sát đi ra thì trời đã quá xế trưa, Hạnh thấy vui vui biết được tên của anh phu xích lô là Trần Hữu Định, lúc anh khai báo với Cảnh Sát... nên cô cười khi nghe anh đề nghị đưa hai người về nhà:

- Má à, hay chúng ta mời anh Định đi ăn cơm luôn đi, trời cũng đã xế rồi, con thấy đói bụng quá.

Bà Bảy đồng ý ngay, nhìn Định:

- Phải đi, cậu kiếm chỗ nào, mình làm ba hột rồi về cũng không muộn.

- Bác và cô không sợ người nhà trông sao?

Hạnh đỡ lời cho bà Bảy:

- Ổ, không sao, anh hai của Hạnh đi học, giờ này chưa về nhà đâu... và cô nheo mắt tinh nghịch nhìn Định:

- Anh tìm chỗ nào rẻ rẻ nha, Hạnh không có tiền nhiều đâu đó...

Định chột vui lây:

- Thì cho phép tôi mời cô với Bác cũng được mà...

- Ý chết, ai làm thế với ân nhân của mình chứ...

Định từ từ đạp xe, sau khi kéo chiếc mui che bớt nắng cho Hạnh với Bà Bảy:

- Cô nói quá lời, ân nhân gì đâu, chỉ là việc nhỏ thôi... nhưng nếu tôi đoán không lầm thì cô và bác gái không phải là người sống ở Saigon.

- Phải, má con tôi... nhưng bà Bảy chưa kịp nói gì thêm thì Hạnh đã xen vô:

- Sao anh biết?

Định cười lớn:

- Người Saigon có bao giờ rỏi rảnh mà mời những người như chúng tôi đi ăn cơm chứ...

Sau bữa cơm trưa thật ngon miệng, tại quán cơm bình dân của chú Pa Pụng mà Định là một thân chủ trung thành, Hạnh được biết thêm, Định cũng từng là sinh viên

năm thứ hai đại học luật, nhưng vì là con mồ côi, người Dì nuôi quá nghèo, nên phải bỏ học đập xích lô ban ngày, ban đêm đi dạy thêm tại các Trung Tâm Bình Dân Học Vụ, giúp cho các trẻ em nghèo hiểu học... Hạnh đã thầm cảm phục trong lòng, nên trên đường về chợ Tân Định, nơi ông bà Bảy có mua một căn phố lầu mặt tiền đường Trần Văn Thạch, để Long ngụ đi học và dự trù ngày sau sẽ lập gia đình dựng nghiệp, còn bây giờ thì có chỗ nghỉ ngơi khi ông bà cần lên Saigon mua hàng, Hạnh suy nghĩ, không biết có nên hỏi anh chàng này những thắc mắc của mình hay không...

Định theo tay chỉ của bà Bảy từ từ thẳng xe lại trước nhà Hạnh, nhảy xuống yên kèm chiếc xe cho bà Bảy và Hạnh bước xuống...

- Cám ơn cậu nha... Bà Bảy nói với Định và bước lên lề đường, trong lúc Hạnh mở bóp:

- Anh Định cho Hạnh gửi tiền xe, bao nhiêu vậy anh?

Định cười, quay xe, nhảy lên đập:

- Hồi này được cô đãi ăn cơm, thôi coi như mình làm quen, lần sau hãy tính nha.

Hạnh nắm mui xe, toan kéo lại:

- Anh không lấy tiền xe, lần tới rui có chuyện gì ai dám nhờ anh giúp...

- Thì lần sau, tôi sẽ tính gấp đôi... chào cô...

Định cười, gật đầu chào Hạnh rồi nhấn mạnh bàn đập, chiếc xích lô hướng ra đường Hai Bà Trưng, để lại trong lòng cô Ba Hạnh bao nhiêu dòng cảm nghĩ, cô lấy chìa khoá mở cửa nhà mà còn nghe tiếng bà Bảy:

- Cái thằng, thiệt tình mà...

Hai ngày sau đó, cửa tiệm thuốc Bắc Vạn Sanh Đường vẫn đóng im lìm nên dù bán tín bán nghi với sự cả quyết của Hạnh là hình như Định cũng biết chút gì đó hôm đánh nhau với bọn cướp cạn, bà Bảy phải đồng ý để Hạnh đi tìm Định cầu may. Bà Bảy tuy không an tâm nhưng phải để Hạnh đi một mình vì hôm nay bà bận đi thăm Bác Tư của Hạnh, bị bệnh, và ngày mai bà quyết định về Mỹ Tho vì sợ ông Bảy trông. Long, thuận đường đến trường nên đã chở bà Bảy đi từ sáng sớm, Hạnh sau khi đi chợ lo cho bữa cơm chiều cũng đã hơn 10 giờ, cô khoá cửa nhà, ra đường Hai Bà Trưng đón xe xích lô đạp đi vô Chợ Lớn tìm Định. Ngang tiệm thuốc Vạn Sanh Đường vẫn còn đóng cửa, cô nói người phu xích lô quẹo vô chợ Kim Biên. Đến chỗ đầu hẻm, nơi Định thường ngồi neo xe đợi khách, cô thấy cũng có vài chiếc xích lô đậu, nhưng những phu xe toàn là người lạ, không thấy bóng dáng Định đâu. Cô bảo ngừng xe, bước xuống đến bên một người phu hơi lớn tuổi, đang ngồi hút thuốc trên xe của anh ta:

- Chú ơi, sáng giờ chú có thấy anh Định ra đây không chú?

Người phu xích lô gỡ điều thuốc khỏi môi, nhướn mắt nhìn Hạnh:

- Không, sáng giờ chả thấy nó đâu... mà cô là gì của nó? Tìm nó có chuyện gì không?

- Dạ, cháu... nhưng Hạnh cũng không biết phải nói sao, nên ắp úng... cháu...

Người phu xe bật cười:

- Cô cần nhắn gì cho nó cứ nói đi, gặp nó tui nói lại cho...

Hạnh chưa kịp trả lời, thì có tiếng của anh phu xích lô trẻ hơn gần đó:

- Ủa, cô này là cô bị giựt bóp hôm nọ mà... và anh ta nhẩy xuống xe đi đến bên Hạnh:

- Ngày hôm sau, thì anh Định có ra, nhưng những ngày tiếp theo cũng như hôm nay thì không thấy anh ấy đâu... bộ có chuyện gì nữa sao cô, mà cô phải tìm anh ấy vậy?

Hạnh nhìn anh ta, lắc đầu:

- Không có chuyện gì đâu anh, chẳng qua...

Cô lại bỏ lửng câu nói, vì không biết phải nói thế nào cho hợp...

- Thôi cảm ơn chú và anh nha... cô lắc lắc đầu và bước lên xe của mình...

- Nhờ anh đưa tôi ra chợ An Đông đi...

Chiếc xe chở Hạnh đã lặn bánh mà Hạnh còn nghe tiếng của người phu xích lô già:

- Vậy mà tao tưởng vợ thằng Định đi tìm nó chứ... và những tiếng cười vang làm Hạnh cảm thấy nóng nóng hai bên tai...

Hạnh có người bạn thân, vì Hạnh cũng là khách hàng sộp của Thúy, chủ nhân một sạp vải chuyên bán sỉ trong chợ An Đông. Họ thân nhau vì tuổi tác và tác phong bươn chải làm ăn... mỗi lần lên Saigon, dù không đến đặt hàng, Hạnh cũng đến thăm bạn, để cả hai cùng đến thăm những quầy bán thức ăn ngon nổi tiếng của chợ An Đông và hôm nay cũng không ngoại lệ, dù Hạnh vẫn lo lắng nếu không gặp được thầy Hai Lý hoặc Định thì những ngày tới gia đình Hạnh sẽ như thế nào đây...

Uống hết ly bông cỏ mát lạnh, Hạnh như quên đi cái nắng gay gắt của Saigon, cũng đã quá 2 giờ trưa, Hạnh từ giả Thúy. Thúy đưa bạn ra đường:

- Ê, chừng nào bồ lên nữa?

- Chừng lên thì bồ biết liền chứ gì, bộ hông sợ hao sao mà muốn tui lên hoài vậy?

- Thì tính tiền hàng mắc chút gở lại mấy hồi, lo gì... về cho tui gởi lời thăm Bác Gái với anh Long nha...

- Ê, bồ Thúy nè, tui thấy bồ làm chị dâu tui được đó nha, chịu hông tui làm mai cho...

Thúy đỏ mặt đấm vào vai bạn, khi thấy nụ cười tinh nghịch trên môi Hạnh:

- Tui mà làm chị dâu bồ hở, tui đi bồ sói trán luôn...

Nhìn Thúy quày quả bỏ đi vào trong chợ, Hạnh như vừa khám phá ra một điều thú vị bù vào những căng thẳng của mấy ngày qua, cô mỉm cười lẩm bẫm:

- Vái trời cho anh Hai đừng có bồ...

Với niềm vui bất chợt đó, Hạnh đưa tay vẫy anh phu xích lô vừa đỗ khách xuống:

- Đi về Tân Định không anh?

- Đi chứ... và anh ta kéo chiếc nón vải khỏi trán lau mồ hôi... ủa, cô là...

- A, anh Định... Hạnh reo lên...

Định nhảy xuống - phải, người phu xích lô vừa đỗ khách xuống chính là anh - kèm chiếc xe cho Hạnh bước lên:

- Cô Hạnh, cô đi chợ hả, còn Bác gái đâu?

Nhưng Hạnh chưa vội bước lên xe:

- Má Hạnh ở nhà, Hạnh đi thăm người bạn trong chợ này, nhưng chỉ là phụ thôi, còn chánh là... Hạnh bỏ lững câu nói nhìn Định và Định cũng nhìn lại cô, như muốn nghe cô nói tiếp...

- Chánh là muốn tìm anh đó...

- Tìm tôi? Định như không tin ở tai mình... có chuyện gì không, cô Hạnh?

- Có chuyện này Hạnh muốn hỏi anh, nhưng anh có cho phép không vậy?

- Trời ơi, cô làm gì mà quan trọng quá vậy... Định kêu lên... phép với tắc không biết nữa, có chuyện gì cô cứ nói đi.

- Vào chỗ xe sinh tố uống nước nha, rồi Hạnh nói...

Hạnh quay đi cố giấu một niềm vui nho nhỏ trong ánh mắt của mình, đi về chỗ bày hàng của các xe sinh tố, tìm một chiếc bàn trống, ngồi xuống thì Định cũng kéo ghế ngồi phía đối diện, chiếc xích lô anh kéo bánh sau để lên lề đường.

- Anh Định uống gì?

- Còn cô?

- Mảng cầu... nhưng ly nhỏ thôi...

Định hướng về người bán hàng:

- Cho 1 ly mảng cầu nhỏ và 1 ly nước chanh lớn đi cô chủ ơi...

- Có ngay... tiếng người chủ xe...

Định nhìn Hạnh:

- Sao cô có chuyện gì mà tìm tôi vậy?

- Anh Định nè, hỏi thật anh nha, hôm rồi khi đánh nhau với bọn cướp cạn, anh làm gì mà tự nhiên bọn chúng đứng ngậy người ra để lính còng tay vậy?

Định giựt mình, nhưng anh trấn tĩnh ngay, cười trả lời Hạnh:

- Bọn chúng nghe tiếng còi của Cảnh Sát nên hoảng sợ đứng im, chứ tôi có làm gì đâu...

Vẻ hơi mất tự nhiên của Định không sao qua được mắt Hạnh, cô nhìn anh:

- Hạnh nghĩ không như anh nói đâu, trước khi có tiếng còi của Cảnh Sát, Hạnh thấy anh co ngón tay về vòng tròn, và bọn chúng đã ngậy người, nên khi Cảnh Sát đến, không tên nào còn chống cự được...

Định nheo mắt cười lớn:

- Trời, cô làm như tôi biết bùa chú không bằng.

Hạnh nói ngay:

- Thì Hạnh nghĩ anh biết, chứ còn gì nữa, đúng không?

Định không trả lời Hạnh mà hỏi lại cô:

- Bộ cô tin đời bây giờ còn có bùa chú sao?

- Trước thì không, nhưng bây giờ thì có.

- Sao lại như vậy?

Định còn muốn nói thêm gì nữa, nhưng anh chợt để ý thấy hình như những người khách ngồi bàn kế bên đang để ý lắng nghe câu chuyện của anh và Hạnh, anh liền uống hết ly nước chanh gọi tính tiền, đồng thời nói với Hạnh:

- Cô uống nước đi, rồi tôi đưa cô về...

Hạnh hiểu ý của Định, uống thêm một hớp nước, rồi đi trả tiền trong lúc Định đẩy chiếc xích lô ra đường.

Kèm chắc chiếc xe cho Hạnh leo lên xong, Định vừa đạp xe vừa nói:

- Về nhà cô đi, tôi cũng muốn biết lý do nào mà cô đi tìm tôi...

Hạnh cảm thấy thật vui trong lòng, và cô bỗng nhớ lại lời Ba cô, theo quẻ bói của thầy Hai Lý "cô là phước tướng sẽ giải nạn cho gia đình", nhưng cô có làm được gì đâu, chỉ là không biết tại sao cô lại có một niềm tin mạnh mẽ vào anh chàng đạp xích lô có khuôn mặt thư sinh này, sẽ giúp cô làm chuyện đó.

Và cô nói lớn cho Định nghe:

- Anh Định ghé lại chợ Vườn Chuối, ngay góc đường Vườn Chuối và Phan Đình Phùng đón má Hạnh về luôn nha.
- Xong ngay thôi.

CHƯƠNG 3

ịnh ngồi im lặng, nghe Hạnh thuật lại tỉ mỉ lý do cô và bà Bảy lên Saigon tìm thầy Hai Lý, nhưng đã mấy ngày nay vẫn không gặp nên cô khẩn khoản nếu có thể nhờ Định giúp dùm. Bà Bảy cũng rơm rớm nước mắt:

- Không gặp được thầy Hai, má con tôi cũng không biết phải làm sao, nhưng con Hạnh nói, cậu chắc chắn là biết nghề, tôi xin cậu hãy...

Định không để cho bà Bảy nói dứt câu:

- Dạ thưa bác, cháu thật sự không biết nghề gì đâu, nhưng dùng bùa Lỗ Ban để ếm người thì quả tình cháu cũng có nghe nói, tuy nhiên...

Định chợt đổi giọng:

- Ngày mai bác và cô Hạnh về lại Mỹ Tho à?

Bà Bảy gật đầu:

- Tôi định như vậy vì sợ ba nó trông.

Hạnh tiếp lời:

- Anh Định có ý kiến gì không? Hạnh xin anh...

Định trầm ngâm:

- Tôi không dám nói là mình sẽ làm được gì, nhưng theo chỗ hiểu biết của tôi thì tà không bao giờ thắng chánh, vì hiếu kỳ tôi cũng muốn coi như thế nào... Được rồi, mai bác và cô cứ về đi, tôi còn một số việc cần phải sắp xếp, ngày một hoặc trễ lắm là bữa kia tôi sẽ xuống nhà bác.

Hạnh vui mừng ra mặt:

- Vậy chừng đó Hạnh sẽ ra ngã tư chợ Bưng đón anh nha.

Định nhìn cô mỉm cười:

- Cô không phải bận tâm, từ ngã tư chợ Bưng vào chợ Xoài Hột tôi biết mà, không có lạc đường đâu...

Và anh đứng lên:

- Bây giờ tôi xin phép bác gái và cô...

Hạnh đang bẽn lẽn cúi mặt, nhưng thấy Định đứng lên xin phép về, cô vội nói:

- Má Hạnh lúc này có nói mời anh Định ở lại ăn cơm chiều luôn, anh hai Hạnh đi học cũng sắp về rồi...

Định cười:

- Cám ơn bác và cô, nhưng hôm nay tôi lỡ hứa chờ hàng cho người ta rồi, hôm khác đi, chúng ta còn nhiều cơ hội mà...

Hạnh đành mở bóp lấy một xấp tiền trao cho Định:

- Để Hạnh đưa tiền xe cho anh nha.

- Lúc này chưa cần đâu, cô cất lại đi, khi nào cần tôi sẽ nói với cô...

Định nói xong cúi đầu chào bà Bảy và Hạnh đi ra ngoài đẩy chiếc xích lô phóng lên đập thẳng. Hạnh và bà Bảy nhìn theo anh rẽ sang đường Hai Bà Trưng, mồ hôi sau lưng áo anh vẫn chưa khô hẳn:

- Mày thấy sao hở Hạnh, tao thấy nó còn trẻ quá có giải được bùa của Mười Tung không, rùi có gì...

- Con cũng không biết, nhưng sao con thấy thật tin tưởng vào ảnh khi mới gặp lần đầu, con...

Cô bỏ lửng câu nói vì ánh mắt bà Bảy đang nhìn cô:

- Tao thấy hình như mày...

Hạnh ôm lấy bà Bảy:

- Má này... con...

- Con gì chứ... tao đẻ ra mày mà... mày nghĩ gì tao không biết sao, ừ, mà cái thằng tánh tình cũng được chứ...

Hạnh kéo tay mẹ đi vào nhà và lắng sang chuyện khác:

- Má nè, má còn nhớ con Thúy bạn của con, bán vải trong chợ An Đông không?

*** **

Bà Bảy và Hạnh xuống xe đò tại ngã tư chợ Bưng thì trời cũng đã xế trưa, hai người băng qua lộ đến bến xe lôi (*) để về cho nhanh thay vì đi xe ngựa như bình thường. Hạnh đang tìm xe quen thì có tiếng gọi:

- Bác Bảy, cô Ba ơi, lên xe về luôn đi, chạy liền nè...

Nhìn về đó, Hạnh thấy thằng Lý, con của Mười Tung, em kế Hoàn, đang ngồi trên yên xe lôi đã nổ máy vẫy tay gọi, phía sau cái tàu mo * đã có ba người phụ nữ ngồi sẵn, nên cười cùng bà Bảy tiến lại chào họ và leo lên ngồi, bà Bảy hăng giọng:

- Chạy liền thiệt không đó mậy, nắng quá đi...

Lý cười toe toét:

- Bác Bảy an chí con chạy ngay mà... may quá, bác Bảy và cô Ba đi Saigon về còn kịp đó nha... Lý vừa nói vừa rồ ga, chiếc xe lôi nặng nề bò ra con đường đất đỏ bụi mù...

Hạnh thắc mắc:

- Chú Lý vừa nói còn kịp, mà còn kịp cái gì chứ?

- Cô dì tới nhà thì biết ngay mà. Lý gân cổ trả lời Hạnh trong tiếng nổ chát tai của động cơ chiếc xe lôi.

Hạnh nhìn sang bà Bảy, hơi chột dạ vì không biết có chuyện gì xảy ra thì người phụ nữ ngồi kế bên Hạnh xen vào:

- Cái thẳng này, thì nói huých tẹt ra cho rồi, còn dẫu nữa, có gánh hát cải lương HƯƠNG QUÊ về hát trong chợ Xoài Hột của mình hai ngày nay rồi đó cô Ba.

Hạnh thở ra nhẹ nhõm:

- Ồ vậy à, không biết lần này họ có tuồng nào hay không?

- Nghe nói tuồng hay lắm, nhưng tối nay tôi mới đi coi được...

Chị phụ nữ chấm dứt câu nói với nụ cười thật hiền... và câu chuyện của họ trên con đường đất đỏ bụi mù từ ngã tư Chợ Bưng về chợ Xoài Hột xoay quanh tuồng tích, đào kép gánh hát cải lương Hương Quê của ông bầu Năm Chắc, gánh hát thật thân quen với họ từ nhiều năm nay... mà đặc biệt là gia đình Hạnh, vì ông bảy Thọ ba Hạnh cũng là một tay đờn Kim có hạng trong làng tài tử. Ông thường tổ chức đờn ca chơi vào những dịp lễ Tết, và trong một lần đưa gánh hát đến hát tại Xoài Hột, ông Năm Chắc nghe tiếng ông đã đến làm quen, họ như cá gặp nước thân nhau từ đó. Hạnh cũng có một chất giọng thật truyền cảm, ông Năm Chắc cứ trầm trồ hoài, và nếu bà Bảy không trừng mắt la ông Bảy, ông đã đồng ý cho Hạnh theo gánh hát rồi.

Đang miên man với bao dòng tư tưởng, Hạnh chợt nghe tiếng Lý khi lái xe chậm chậm qua cầu kinh Thầy Tùng:

- Con đào Hồng Thơm này hát cũng bá chấy bù chét lắm cô Ba. Nó đóng vai Mạnh Lệ Quân hay hơn con đào kỳ trước, nghe nói đã lấy chồng nghỉ hát hì hì... nhưng...

Hắn bỏ dỡ câu nói ngừng xe trước chợ Xoài Hột cho mọi người xuống.

Trong lúc Hạnh trả tiền xe cho Lý, thì Bà Bảy hỏi hắn:

- Lúc này tao nghe mày nói nhưng, còn nhưng với nhị gì nữa chứ...?

Thằng Lý gãi tai nhìn Hạnh cười:

- Con muốn nói con đào Hồng Thơm hát có hay thiệt, nhưng so ra vẫn không bằng cô Ba...

Bà Bảy trừng mắt nhìn Lý:

- Đó là nghề nghiệp của người ta, còn tụi bây ăn no rồi, không lo kiếm chuyện làm, ở đó mà hát với hò, hát đi con có ngày cạp đất ăn.

Hạnh cười ôm lấy Bà Bảy trước khuôn mặt nghếch ra của Lý:

- Má nói vậy chứ, biết đờn ca cũng là để giải trí không phải mất tiền mà, mình về đi má, chào chú Lý nha...

Hạnh kéo tay bà Bảy đi về nhà, sau khi đã liếc thấy tấm bảng quảng cáo tuồng hát tối nay của đoàn Hương Quê dựng trước cổng chợ Xoài Hột, tuồng hát mà cô thích nhất... Mạnh Lệ Quân Thoát Hải...

* xe lô hay còn được gọi là xe tàu mo: là xe gắn máy kéo thêm phần phía sau để chở khách, 1 phương tiện vận chuyển bình dân của người dân những tỉnh đồng bằng sông Cửu Long. (cũng nghe nói thôi không biết đúng sai hiihiiii)

Bà Bảy và Hạnh vừa xô cánh cửa cổng giữa dãy hàng rào dâm bụt đang nở đỏ bông, đã nghe tiếng đờn Kìm hùng tráng hoà trong tiếng đờn tranh réo rắt cùng tiếng đờn cò nã nuốt, họ biết ngay là ông Bảy đang có khách... Lành chạy ra đón chiếc giỏ xách trên tay Hạnh:

- Mợ đi đường có mệt lắm không? Anh Hai vẫn mạnh giỏi chứ? chú Năm đang nhắc chị Ba này giờ đó...

- Hôm rày nhà có gì lạ không Lành? Bà Bảy vừa đi vừa hỏi lại Lành.

- Dạ không, nhưng hôm nay có chú Năm và bác Mười vừa mới tới hoà đờn chơi với Cậu...

Bà Bảy và Hạnh khựng lại:

- Mười Tung?

- Bác Mười Tung?

- Dạ...

Lành hơi ngạc nhiên khi thấy vẻ lo lắng bất ngờ trên gương mặt của bà Bảy và Hạnh. Nhưng hai người này chợt hiểu ra là Lành chưa hề hay biết chuyện Mười Tung ếm bùa trên chiếc ghe miền Tây, nên bà Bảy đổi giọng ngay:

- Vậy à...

- Mợ và chị Ba vào chào họ đi, con đem cái này vào trước... và Lành đi vòng bên hông nhà...

Ông Bảy Thọ trong bộ bà ba trắng bằng lụa tơ tằm tất đạp song loan chấm dứt một lớp nhạc hơi Bắc hùng hồn, buông chiếc đờn kìm cười ha hả:

- Cũng may là tui chưa quên.

Người đờn tranh cũng trạc tuổi ông Bảy mặc áo sơ mi bỏ vô quần cẩn thận, bưng chun trà hớp một ngụm, nghe lời nói cũng biết là Năm Chắc bầu gánh hát Hương Quê:

- Anh với anh Mười đây mà quên bài bản thì còn ai mà nhớ chứ, chẳng bù với tôi tối ngày lo dợt tuồng cho đám nhỏ, nên quên gần hết vốn liếng tài tử rồi.

Người đờn cò, đúng là Mười Tung, tóc bạc hoa râm với bộ râu mép dài rủ xuống miệng mà thoạt nhìn cũng dễ gây một cảm giác sờ sợ:

- Lâu rồi mình cũng chưa có độ nào, hà hà hà, hay là sẵn chú Năm về hát ở đây, tụi mình hẹn làm một bữa cho đả anh Bảy há.

- Tui thì dễ thui mà, lo là anh Năm...

Vừa lúc đó thì bà Bảy, Hạnh bước vô:

- Anh Mười, anh Năm tới chơi...

- Cháu chào bác Mười, chú Năm... thưa Ba con mới dìà...

- A, chị, cháu... đi Saigon mới dìà hả... thằng Long có khoẻ không? Năm Chắc mau mắn.

- Dạ, cháu nó cũng thường, cảm ơn anh.

- Bây giờ đường sá, xe cộ dễ dàng, đi đâu cũng tiện, tôi cũng định hôm nào đi Saigon chơi một chuyến... Mười Tung xen vào.

- Anh muốn đi lúc nào mà chẳng được chứ... chỉ là anh có chịu để cho cái bào cái đục của anh nghỉ xả hơi không thui...

Ông Bảy Thọ cười hếch hạt... Má con con Hạnh vào rửa mặt nghỉ chút đi, rồi con Hạnh ra đây ca vài bản cho chú Năm bây nghe, để chú bây nhắc hoài...

Hạnh "dạ" và cúi đầu đi theo bà Bảy vô trong, trong lúc Năm Chắc so lại dây chiếc đờn tranh:

- Đêm nay là đêm hát chót tại Xoài Hột, khuya ngày mai thì tui phải dọn vào Sông Thuận, vậy trưa mai đi, dọn dẹp xong xuôi tui tới anh chơi... tụi mình làm một châu tới nước đứng lớn thì rút... anh Bảy nghĩ có được không?

- Gì mà không được chứ... cứ như vậy đi nha... tiếng cười của họ cất lên hoà trong tiếng đờn đồn dập....

..."Bóng người vừa khuất xa xăm

Nhưng vẫn sống mãi đời đời trong tim em"...

Hạnh chầm dứt lời hát bài vọng cổ "Cô bán đèn hoa giấy" cùng lúc với tiếng gõ song loan dứt câu của ông Bảy Thọ... Năm Chắc gỡ ba chiếc móng đèn ra khỏi ba ngón tay cái, trở và giữa của mình, chép miệng nói với ông:

- Con nhỏ này càng lúc giọng ca của nó càng ngọt ngào, điêu luyện... anh không cho nó đi hát thiệt uổng quá đi.

Ông Bảy Thọ chưa trả lời thì Mười Tung đã xen vô:

- Chú Năm nói vậy chứ, anh chị Bảy chỉ có một đứa con gái, đi hát rày đây mai đó, cha mẹ nào chịu chứ.

Năm Chắc nhìn Mười Tung:

- Thi tui cũng biết nên nói chơi thôi, chứ con Ba mà theo tui, bảo đảm trong một thời gian ngắn, mấy đoàn Saigon mà không đi kiếm nó thua gì tui cũng thua...

Ông Bảy Thọ cười đưa câu chuyện sang hướng khác:

- Hai anh ở lại dùng cơm luôn nha...

- Ý, không được đâu, tui phải về đoàn ngay lo cho tụi nhỏ... hẹn hai anh ngày mai đi...

và Năm Chắc quay vào trong nói lớn:

- Tui về Chị Bảy ơi... chị và con Hạnh tối nay nhớ tới coi hát ủng hộ nha...

Bà Bảy Thọ vừa lau tay trên chiếc khăn rằn vắt ngang vai vừa đi ra:

- Anh Năm không ở lại dùng cơm với ba con Hạnh luôn...

Năm Chắc cười:

- Thôi, ngày mai đi... giờ tui phải về mới được...

Mười Tung cũng xen vô sau khi gắp miếng thuốc rê vừa vắn lên môi và bật lửa môi:

- Tui cũng dìu luôn nha, hẹn anh chị ngày mai...

Đưa Mười Tung và Năm Chắc ra về xong, Ông Bảy Thọ quay vào nhà thì đã thấy bà Bảy ngồi chờ ông trên ghế, và Hạnh đang châm nước sôi vào bình trà trên bàn. Từ xế đến giờ, ngoài mặt thì ông vui cười hoà đờn với khách, nhưng trong lòng ông như lửa đốt, khi thấy bà Bảy và Hạnh đi về mình ên. Ông kéo ghế ngồi xuống đầu mặt với bà Bảy:

- Má con đi Saigon về, có gặp được thầy Hai Lý không?

- Không, nhưng... bà Bảy chưa nói được gì thêm, thì ông Bảy đã thở dài buồn so:

- Tui cũng đoán trước là như vậy... thiệt tình không lẽ mình phải gánh cái nạn này...

Hạnh rót trà ra tách cho ông Bảy:

- Ba uống nước đi, con với Má không kiếm được thầy Hai Lý, nhưng kiếm được người khác...

Ông Bảy tròn xoe mắt nhìn Hạnh:

- Kiếm được ai, bộ má con mày đã nói chuyện này cho người ta biết rồi hả? Ai vậy? lạ, quen?

Bà Bảy bưng tách nước trà đưa cho ông:

- Từ từ, ông để nó kể cho ông nghe, dĩ nhiên là người lạ rồi, nhưng thẳng này tôi thấy tánh tình cũng hiền lương, để nó đến coi như thế nào rồi tính.

Ông Bảy bưng tách nước trà thổi bớt nóng, uống một ngụm xong đặt xuống bàn thì Hạnh ngồi xuống kể bên ông từ từ thuật lại hết những diễn tiến gặp Định cho ông nghe. Ông Bảy bán tín bán nghi:

- Được không đó Hạnh...?

- Con cũng không biết nữa, nhưng sao con có cảm giác anh Định sẽ giúp mình giải được bùa của Mười Tung...

Nét mặt ông Bảy bỗng đăm chiêu, móc gói thuốc rê, vò vò tờ giấy quyn để vắn thuốc:

- Tao chỉ sợ thằng Định gì đó tuy biết nghề, nhưng kém hơn người ta mà nhúng vào thì chết...

Bà Bảy nhìn ông:

- Ông nói vậy là sao?

Ông Bảy đốt điếu thuốc vừa vắn hít một hơi:

- Theo lời thầy Hai Lý, người giải bùa Lỗ Ban tài nghệ phải cao hơn người ếm, chứ nếu kém hơn có thể gặp họa sát thân...Má con bà nói nó còn trẻ như vậy tui không tin là nó giỏi hơn Mười Tung...

Ông Bảy nói xong nhìn thấy nét mặt tiu nghỉu của bà Bảy cùng vẻ lo lắng của Hạnh, ông lắc lắc đầu:

- Tui nói là nói vậy thôi, biết đâu, phước chủ may thầy, nó tuy nhỏ tuổi nhưng tài nghệ cao siêu thì sao...

Hạnh phụ họa liền theo ông:

- Đúng đó Ba, chính mắt con thấy ảnh...

Ông Bảy không để Hạnh nói hết câu:

- Thằng Định gì đó tài nghệ tao chưa biết sao, nhưng coi bộ mầy đi Saigon lần này về hơi đổi tánh bình người lạ đó nha... Ừ thôi, trời kệ nó đi, đến đâu hay đến đó, cùng lắm tao dẹp ghe luôn coi bùa Lỗ Ban làm gì tao... má con vào lo cơm nước rồi đi coi hát ủng hộ cho anh Năm, chuyện gì sau hẵng tính... à mà, anh Hai bây vẫn mạnh khỏe chứ...?

Bà Bảy đứng dậy nhìn ông:

- Ông lo kiếm vợ cho nó là vừa...

*** **

Nếu đêm hôm qua, cư dân làng Thạnh Phú ngụ chung quanh khu vực chợ Xoài Hột đến ủng hộ gánh hát Hương Quê của ông bầu Năm Chắc đông đảo bao nhiêu thì xế trưa hôm nay họ cũng kéo đến nhà ông Bảy Thọ để xem một buổi chơi đờn ca tài tử cũng hào hứng không kém. Lành, Sửu và Tỵ đã dùng hai chiếc dù trái sáng mà ông Bảy đã mua dưới chợ Mỹ Tho căng ngoài sân để che bớt nắng cho người nghe, và ông bầu cho mượn hệ thống âm thanh của gánh hát nên xôm tụ lắm. Ông Năm Chắc đã đưa đào kép của mình, luôn cặp đào kép chánh Nhựt Tài và Hồng Thơm đến giúp vui, thêm tay đờn guitar của gánh hát là Cò Đúng... Đúng chừng khoảng 17 tuổi, nhưng thông thạo đủ loại đờn mà đặc biệt tiếng đàn cò của em khắp các tỉnh miền Tây chưa ai qua được, vì thế mà mọi người gọi em là Cò Đúng, riết quen luôn... Nhưng hôm nay Kim, tranh, cò thì đã do ba ông già Bảy Thọ, Năm Chắc, Mười Tung giữ, chỉ còn cây guitar thì mấy người nhỏ như Cò Đúng, Tỵ, Hoàn thay phiên... Lành tuy cũng rất say mê nhạc cổ, nhưng tài nghệ chưa được bao nhiêu, anh đành đứng ngoài làm khán giả trầm trồ theo từng tiếng nhạc du dương trầm bổng, đến những lời ca vọng cổ mát dịu lòng người dù dưới ánh nắng xế trưa oi bức. Khán giả và nghệ nhân được chủ nhà phục vụ thức ăn nhẹ, kẹo bánh trà nước cho đến trời ngã nắng thì Hoàn thông báo nghỉ giải lao để gia đình ông Bảy đãi nghệ nhân cơm chiều... và chương trình chính thức chơi nhạc tài tử sẽ bắt đầu khoảng một giờ sau... Hạnh suốt ngày hôm nay đã bồn chồn ra vào, khi đến giờ này mà vẫn chưa thấy Định... cô hát mà hồn để ở đâu nên so với Hồng Thơm, cô thua sút thấy rõ, đến nỗi thẳng Lý lắc đầu:

- Cô Ba Hạnh hôm nay hát làm sao ấy, chắc hơi hám cổ để quên lại trên Saigon rồi í mà...

Nhưng cơm dọn ra, ông Bảy Thọ chưa kịp mời mọi người cầm đũa thì bên ngoài cổng có tiếng người gọi lớn:

- Cô Ba ơi, có người kiếm cô nè...

Hạnh đứng phắt dậy, nhìn bà Bảy rồi đi nhanh ra cửa, trong lúc ông Bảy Thọ cười lớn nói với mọi người:

- Kệ nó, mình cầm đũa đi, mời các anh, các cháu, tự nhiên nha, đồ ăn nguội hết rồi...

Ông bưng chun rượu để đưa lên trước Mười Tung và Năm Chắt:

- Mình vô cái đi anh Mười, anh Năm... và hướng về bàn mấy người nhỏ, ông nói với Sửu, Tý và Lành:

- Mấy đứa bây lo bên đó nha...

Hoành cười lớn:

- Chú Bảy đừng lo, ba đứa nó không lo, còn có con mà, để mơi một gánh hát chú Năm còn vui vẻ về hát cho bà con mình xem chứ....

Hồng Thơm cũng cười tiếp lời Hoành:

- Bà con ở Xoài Hột vui vẻ và tốt bụng, tụi em thích về hát ở đây lắm... anh Tài còn muốn đóng đô luôn ở đây... A, anh Hoành ơi, sao mình không chờ cô ba Hạnh vào ăn luôn...

Tý đỡ lời:

- Nó vô liền mà, thôi mình cầm đũa đi...

Lành đứng lên:

- Để em ra coi chị Ba sao đi lâu vậy.

Trong lúc đó, ngay cổng rào, Hạnh đang nén nỗi vui mừng vì người đến tìm Hạnh chính là Định. Anh đến chợ Xoài Hột, gặp những người vừa nghe đồn ca tại nhà ông Bảy đi

ra, nên hỏi thăm họ thì họ dẫn anh lại ngay... Định nháy mắt cho Hạnh thấy và nói lớn:

- Tôi tên Định, ở trên bờ Kinh, nghe có gánh hát về chợ Xoài Hột nên xuống coi, không ngờ đã trễ... nhưng nghe nói nhà cô Ba đêm nay có chơi đờn ca nên xin phép cho vào nghe đỡ ghiền vì chẳng mấy khi có dịp như vậy.

Hạnh mỉm cười, hiểu ý Định:

- Không có chi, mời anh vào.

Vừa lúc thấy Lành đi ra, Hạnh gọi lại:

- Chú Lành à, anh Định là người ở trên bờ Kinh, muốn vô nghe đờn ca thôi, anh Định chắc chưa ăn cơm, thôi sẵn bữa chú mời anh dùm chị nha...

Lành nhanh nhẹn dành lấy tay cầm chiếc xe đạp của Định:

- Anh Định đi theo em...

Khi Hạnh, Lành đưa Định vào trong nhà, tiếng nói cười chợt im bặt, mọi người đều nhìn về phía họ...

Hạnh đi ngay lại trước ông Bảy Thọ nói lớn cố ý cho người trong bàn của ông cùng nghe:

- Thưa Ba, anh Định này là người ở trên bờ Kinh, định xuống coi hát, nhưng trễ quá, nên xin vào nhà mình làm khán giả, con thấy anh đường xa nên bảo chú Lành sẵn bữa mời anh luôn.

Ông Bảy Thọ hiểu ý Hạnh nên cười ha hả:

- Không sao, không sao... Lành, Tỵ, tụi bây lo cho cậu Định nha...

Lành "dạ" định kéo Định đi thì Năm Chắc đứng dậy đưa chun rượu của mình cho Định:

- Tui là Năm Chắc, ông bầu của gánh hát, lần này tui chỉ hát ở đây có 3 đêm, mình cạn chun này làm quen đi, hẹn cậu lần sau nha.

Định uống cạn chun rượu và nhìn mọi người trong bàn:

- Dạ cảm ơn chú Năm, lần sau cháu phải tới sớm mới được... cháu xin chào chú Bảy, chú...

Mười Tung nhìn thẳng vào mặt Định:

- Tui là Mười Tung.

- Cháu chào chú Mười... Định nhìn người, mà theo Hạnh nói, đã ếm bùa chiếc ghe Miền Tây của gia đình cô, chào hấn với vẽ mặt thật thản nhiên...

- Cậu biết đờn ca gì không? Mười Tung hỏi Định.

- Dạ, cháu biết chút chút thui à...

- Vậy à...

Định mỉm cười khi thấy ánh mắt của Mười Tung dọi lại, nhưng sơ kiến Định biết hấn thật không đơn giản.

Lành kéo Định về bàn của mình, giới thiệu những người trong bàn cũng vừa lúc Mến đem thêm ra một chiếc ghế:

- Anh Định tự nhiên nha...

Trước khi ngồi xuống hoà nhập vào bàn tiệc đang hồi tử hửng, Định nhìn về phía Hạnh, lúc này ngồi kế bên bà Bảy Thọ, thì cũng vừa bắt gặp cô đang nhìn anh mỉm cười, tự nhiên sao, anh thấy có một cảm giác lạ lùng trước giờ anh không có đang hình thành nhẹ nhẹ trong anh.

Bốn cây đèn măng sông (*) được treo lên để bắt đầu cho phần chơi bài bản sau khi mọi người trà nước xong xuôi... Ông Bảy Thọ vừa phì phà điếu thuốc rê vừa ôm đờn Kim lên rao:

- Tiên chủ hậu khách, con Hạnh, bây mở đầu bài Song Phi Hồ Điệp đi, Tỵ mầy guitar nha.

- Dạ được Cậu Bảy.

Năm Chắc cười khà khà phụ hoạ:

- Được đó anh Bảy và để con Thơm tiếp luôn bài Chinh Phụ cho đủ cặp hén anh Mười...

Mười Tung gật đầu, vắn vắn chiếc trục so lại dây chiếc đàn cò, nếu ai để ý sẽ thấy từ lúc có sự hiện diện của Định, Mười Tung vốn ít nói lại càng ít nói hơn...

Cô Ba Hạnh nếu ban chiều hát như người mất hồn, thì giờ đây mọi người đều lặng im phăng phắc theo dõi từng lời hát của cô... chất giọng trong trẻo ngọt ngào luyến láy theo chữ đờn thật điêu luyện, nhất là khi cô chuyển qua hơi ai oán... Tiếng vỗ tay của khán giả vẫn còn khi Hồng Thơm đã nối tiếp qua bài Chinh Phụ... Giờ đây khán giả mới thực sự thấy cả hai ngang sức ngang tài khi tiếng vỗ tay dành cho Hồng Thơm cũng không kém...

Hứng khởi với sự cổ vũ nồng nhiệt của khán giả, Nhựt Tài đứng dậy:

- Xin phép mấy chú, cháu ca bài Liêu Giang...

Mười Tung ngược nhìn lên:

- Có ai tiếp luôn bài Ngũ Quan không cho đủ cặp...

Sửu đưa tay lên:

- Để con cho.

Năm Chắc gãi gãi tai:

- Cha, bài Ngũ Quan tui không chắc ăn nha anh Mười, hi hi, tui theo mấy anh đó nha.

Ông Bảy Thọ cười khì:

- Tui cũng lâu đồn bài này quá đi, coi như mình dợt lại có gì đâu anh Năm...

Tỵ cũng trao cây guitar cho Cò Đúng:

- Bài Ngũ Quan con chịu thua...

Chất giọng dĩ nhiên Sửu không thể nào bì kịp Nhựt Tài, nhưng thuộc được bài Ngũ Quan, gần như đã thất truyền, nên Sửu cũng được khán giả dành cho những tràng pháo tay nồng nhiệt. Cò Đúng quả nhiên lợi hại, hẵn đồn bài Ngũ Quan thật nhuần nhuyễn khiến Mười Tung cũng phải ngạc nhiên:

- Ai là sư phụ mây vậy nhỏ?

- Dạ, con học thầy Sáu ở Bạc Liêu...

Mười Tung cướp lời:

- Sáu Nhạn phải không?

- Dạ...

- Hèn gì...

Và sau đó người đồn, người ca đã luân phiên nhau trở tài cống hiến cho khán giả những bài bản thật đặc sắc. Tiếng đồn, tiếng ca, tiếng vỗ tay náo nhiệt cả một vùng... Trong lúc đó thì bên ngoài chỗ khán giả ngồi, Định hỏi Lành:

- Sao không thấy chú tham gia với người ta vậy?

Lành cười:

- Em thích lắm chứ, nhưng mới biết vài bài thôi, không dám vào...

- Thì biết bao nhiêu chơi bấy nhiêu, sợ gì chứ...

- Em đồn dở ẹt, còn ca giọng không giống ai, vào người ta cười chết...

- Chú Bảy đồn hay quá, không dạy cho chú à...

- Có chứ, nhưng em ngu quá, học rồi quên rồi...

Định chưa kịp hỏi Lành gì nữa, thì trên micro Hoàn giới thiệu cô Ba Hạnh với bài Văn Thiên Tường "Tình Mẫu Tử"...

Thăng Lý, ngồi kế bên vỗ đùi nói với Lành:

- Bản này là bản ruột của cô Ba mà, coi con Thơm làm sao đây...

Định và Lành nhìn Lý mỉm cười, trong lúc Lý thật vô tư:

- Anh hai tui đờn bản này cũng hết xảy luôn, nhất là đờn cho cô Ba ca thì phải biết hi hi hi...

Nhìn lên, Định thấy Hoàn trao micro cho Hạnh và nhận cây guitar từ tay Ty...

Hạnh ngân chữ "xang" thật dài chấm dứt bài Văn Thiên Tường (VTT) trong tiếng đờn vượt theo nhỏ dần cho 2 nhịp ngoại cuối, khiến người nghe có cảm giác tấm lòng người mẹ dành cho con trai dài vô tận, nếu không có tiếng vỗ tay tán thưởng từng hồi... Hạnh cúi chào khán giả bước xuống sau khi trao micro lại cho Hồng Thơm:

- Cháu nghe cô Ba Hạnh hát bài VTT hay quá đi, nên cháu xin hát tiếp bài Vô Tắc Biệt (VTB) cho đủ cặp... xin mời quý vị nghe bài VTB "Trống trận Đống Đa"...

Nhưng trong lúc khán giả vỗ tay, thì dàn đờn nhìn nhau... Hoàn buông cây guitar xuống:

- Bài này cháu không biết...

Ông Bảy Thọ cũng buông cây đờn kìm:

- Tao cũng không biết luôn...

Mười Tung quay sang Năm Chắc:

- Bài VTB, lần đầu tiên mới nghe đó nha... thôi anh Năm đờn độc chiếc cho nó ca... tụi này ngồi nghe vậy.

Năm Chắc hứng chí:

- Mầy guitar đi Đúng...

Cò Đúng cầm cây guitar lên, chưa kịp nhận cái song loan từ ông Bảy Thọ, thì:

- Khoan chú Bảy, để cháu đờn Kim cho...

Mọi người đều nhìn về người vừa nói, thấy Định đứng lên đi về phía ông Bảy Thọ...

* đèn măng sông... là đèn đốt bằng dầu hôi, có bơm hơi khá sáng, nhà giàu dưới quê ưa dùng.(cũng chỉ nghe nói thôi, nên đúng sai không biết hihiihi)

Ông Bảy Thọ gật gù nhìn Định:

- Nhìn chú em mầy, tao biết là dân trong nghề rồi... bây giờ mới chịu ra mặt hén...

và ông đứng dậy sau khi trao cho Định cây đàn Kim và song loan.

- Dạ, cháu xin phép...

Định nói với ông khi nhận cây đàn Kim và cúi chào Năm Chắc, Cò Đúng và mọi người trước khi ngồi xuống ghế. Cô Ba Hạnh đưa đôi mắt thật nồng nàn nhìn Định trong tiếng vỗ tay cổ vũ của khán giả. Định nhìn về phía Hồng Thơm, lúc này cũng đang nhìn anh:

- Cô hát trọn bài VTB hay chỉ 18 câu thôi...?

Hồng Thơm ngẩn ngơ nhìn về phía Năm Chắc, thì Cò Đúng đã trả lời thay cho cô:

- Chị ấy ca lớp 1 với 3 câu chót lớp 2 thôi anh... đúng như anh nói là 18 câu đó...

Định gật đầu và bấm phím... Tiếng đàn Kim của anh réo rắt, nhặt khoan, vững vàng như mây trôi gió thổi, khiến ông Bảy Thọ là tay đàn Kim lão luyện cũng phải tấm tắc

khen thầm, còn Mười Tung thì cau mày nghĩ ngợi... Hồng Thơm chấm dứt lời ca mà dư âm cùng tiếng đàn, tiếng nhịp song loan như đọng lại trong lòng khán giả tiếng trống trận, tiếng hò reo của quân Tây Sơn tiêu diệt giặc Thanh nơi gò Đống Đa... Năm Chắc hứng chí:

- Mình làm tiếp bài Bình Sa đi cậu...

Định chưa trả lời thì Cò Đúng lắc đầu:

- Bài này con chưa vững đâu chú Năm...

Nhìn Cò Đúng, Định mỉm cười trao cây đàn Kìm lại cho ông Bảy Thọ:

- Vậy chú Bảy đàn Kìm đi, cháu đàn guitar cho...

- Được đa... Ông Bảy Thọ cười hà hà nhận lại cây đàn Kìm:

- Anh Mười vào kéo Bình Sa luôn nha...

Nhưng Mười Tung từ chối:

- Lâu quá, tui quên rồi, thôi, ngồi nghe cũng được.

Và trong khán giả có tiếng:

- Cô Ba Hạnh ca Bình Sa đi...

Mọi người kể cả Định đều nhìn về Hạnh, Hạnh lần đầu tiên cảm thấy hơi hồi hộp dù rằng bài Bình Sa Lạc Nhạn "Hận Ô Giang" này cô đã ca nhiều lần... cô bước ra:

- Hạnh ca lớp III thôi nha...

Năm Chắc nhấn chữ "oan" trên chiếc đàn tranh:

- Chà, chà... thôi, con Ba và con Lựu chia đi... con Lựu hai lớp đầu, con Ba lớp chót... cho đã một bữa...

Hồng Lựu cô đào lẳng của gánh hát Hương Quê không đợi nhắc đã bước ra nhận micro từ tay Hạnh... Phải nói lần này, ông bầu gánh Hương Quê, Năm Chắc hình như đã

chuẩn bị cho buổi chơi bài bản hôm nay... đào kép gánh hát của ông chơi bài bản tài tử rất nhuyễn, chuyện hiểm thấy ở những đoàn cải lương... nhưng ông đã không độc chiếm được dàn đờn vì sự xuất hiện bất ngờ của Định... Nếu tiếng đờn Kim của Định có tính vững vàng của một leader dàn nhạc thì tiếng guitar của anh bay bướm lả lướt hoà quyện nâng cao chất giọng cho người ca...mà trên hết là hầu như anh thông thuộc "thất thập nhị huyền công", khiến sau khi đờn dứt bài "Tứ Bửu Liêu Thành" cho Nhựt Tài ca xong, Năm Chắc phải buộc miệng:

- Tôi thiệt phục chú em mầy đó nha, tôi lặn lội mầy mò cũng chỉ được có bấy nhiêu, đêm nay đã xả láng hết rồi, mà chưa thấy chú em mầy buông đờn, hà hà hà, thiệt đã quá đi... Hỏi thiệt chú em mầy nha, chú em mầy học đờn với ai vậy?

Định cười:

- Dạ, thầy cháu chỉ là người vô danh trong nhạc giới... và Định nói lảng đi... cháu cũng cảm ơn các chú, bác, vì từ khi biết đờn ca, cháu chưa lần nào được đờn như hôm nay.

Ông Bảy Thọ xen vào:

- Nước cũng sắp đứng lớn rồi, thôi mình chơi một cặp Tứ Bửu "Minh Hoàng Thượng Nguyệt" và "Ngự Giá Đăng Lô" rồi nghỉ là vừa, được không anh Năm?

Năm Chắc cười hề hề giơ hai tay lên khỏi đầu:

- Chịu thua, chịu thua anh... ây da, bộ Cửu Nhĩ đó coi vậy mà khó chịu lắm, thôi, tui làm khán giả... cậu Định thì sao? Ủa còn anh Mười đâu này giờ không thấy vậy anh Bảy?

- Ảnh nói có chuyện nên đã về từ lúc mình bắt đầu chơi bài Ngự...

Định cũng cười theo:

- Chú Bảy là chủ nhà, đã muốn thì cháu đâu dám cãi chứ...

- Sứu, mấy bao chót đi nha... Ông Bảy Thọ vừa so lại dây cây đàn Kìm vừa gọi Sứu... và người ta thấy ông cười cười đưa song loan cho Định...(*)

Buổi chơi đàn ca tài tử kết thúc trong không khí vui nhộn thoải mái của tất cả mọi người... và trong buổi tiệc chia tay Năm Chắc đã không ngớt lời ca tụng Định vì tài nghệ cùng tính khiêm nhường của anh, nhất là Lành, cứ nghĩ là anh ở trên bờ kinh nên định sẽ theo anh học đàn.

Cuộc vui nào rồi cũng qua, gia đình ông Bảy Thọ bùi ngùi tiễn ông Năm Chắc và đào kép gánh hát của ông lúc trời đã quá nửa đêm. Trong lúc người của gánh hát theo chiếc cầu sau trại cửa để xuống ghe, Định bất chợt hỏi Lành, tay chỉ vào chiếc ghe miền Tây đang nằm trong ụ:

- Mình có thể xuống chiếc ghe đó coi chút không chú Lành?

- Được chứ, ghe nhà mà, nhưng bây giờ tối hù đâu thấy gì chứ, sáng mai đi, em sẽ đưa anh xuống đó chơi... mà anh Định nè...

- Hử...? Định trả lời Lành mà mắt vẫn nhìn về phía chiếc ghe...

- Anh Định dạy đàn cho em nha...

- Ừ...

Lành hơi ngạc nhiên khi nghe tiếng trả lời cộc lốc của Định, nhưng thấy anh vẫn chăm chăm nhìn về phía chiếc ghe, Lành chưa kịp nói thêm gì nữa thì Định bỗng kéo Lành đi nhanh ra đường, vừa đi anh vừa nói:

- Tôi có chuyện cần làm, và nhờ chú giúp tôi, khi xong việc, nếu tôi còn sống, tôi hứa sẽ dạy hết những gì tôi biết cho chú... còn bây giờ...

Định cởi sợi dây chỉ điều đeo một chiếc túi vải nhỏ hình tam giác màu đỏ thẫm trên cổ xuống đưa cho Lành:

- Chú giữ thật kỹ chiếc túi này hộ tôi... sáng mai, nếu tôi không về trong nhà, tức là đã có chuyện, chú đốt ngay chiếc túi này... và bảo mọi người hãy chờ trong vòng 7 ngày, nếu không có chuyện gì nữa thì hãy làm theo tự nhiên... Nhớ nha chú Lành, bây giờ chú về nhà đi...

- Nhưng em thường ngủ tại xưởng cưa này mà... anh nói gì kỳ vậy anh Định, có chuyện gì chứ?

- Chuyện gì thì rạng ngày chú biết liền, còn bây giờ chú về trong nhà là để ngăn, đừng cho cô Ba Hạnh ra đây... chú đi đi, cô Ba Hạnh đang kiểm mình đó, nhớ lời tôi dặn chú nha...

* trong dàn đờn bài bản tài tử, người giữ song loan là người leader thường chơi đờn Kim, phải thuộc vững vàng bài nhạc để giữ trường canh cho cả nhóm, còn không chắc thuộc thì không dám giữ song loan.

Muốn nói thêm gì nữa, nhưng Lành bồng cúi mặt "dạ" nhỏ, đeo chiếc túi vải của Định vào cổ đi nhanh về nhà. Chiếc ghe chài chở gánh hát Hương Quê đã nhổ neo, khán giả hâm mộ cũng tản mát về nhà để kịp ngã lưng vài giờ chuẩn bị cho một ngày mới, trả lại vẻ vắng lặng cho con đường trước chợ Xoài Hột. Nhìn bóng Lành vừa khuất sau hàng cây trồng bên đường, Định chậm rãi bước ra ụ ghe, theo dàn sườn hai bên thành ụ, trèo lên mũi ghe...

CHƯƠNG 4

hụ với Mến, quét dọn rửa chén bát vừa xong, Hạnh lên nhà trên thì thấy ông bà Bảy Thọ đang còn ngồi uống trà...

- Sao ba má không đi ngủ chút đi...

- Giờ này còn ngủ nghê gì nữa chứ...

Ông Bảy Thọ nhìn cô... ủa, mà sao này giờ tao không thấy thằng Định vậy?

Cô ba Hạnh ngạc nhiên:

- Khi đưa chú Năm về, anh ấy đi với ba cùng chú Lành mà...

- Ủ, cả thằng Lành nữa, lúc anh Năm xuống ghe cũng không thấy nó đâu...

- Hay tụi nó lại kiếm chỗ nào để nhậu tiếp rồi... Bà Bảy xen vô.

- Nhậu tiếp gì chứ, không lý chỉ hai đứa nó, vì thằng Sửu và Tỵ đi với tui mà...

Bà Bảy nhìn Hạnh, hai người chưa kịp nói gì thêm thì Lành đã xuất hiện ngay cửa...

- Thằng Lành, nó kìa ông... Bà buột miệng, trong lúc ánh mắt Hạnh sáng lên...

cô hỏi Lành:

- Chú Lành, còn anh Định đâu?

- Anh ấy nói có chuyện cần làm, biểu em về đừng cho chị ra xưởng cưa, chị còn đây, may quá...

Hạnh tròn xoe mắt:

- Không cho chị ra xưởng cưa, sao vậy? anh ấy có chuyện gì cần làm chứ?

Có lẽ vì bận lo ca hát suốt ngày hay lo lắng điều gì mà Hạnh hình như quên lý do chánh Định có mặt nơi đây, nên cô giật mình khi nghe ông Bảy gọi:

- Hạnh, bây giờ từ từ để hỏi nó chứ... Lành, thằng Định đã đi đâu rồi hả?

- Dạ, khi Cậu Bảy tiến người của gánh hát Hương Quê xuống ghe, thì anh Định hỏi con có thể lên chiếc ghe Miền Tây đang nằm trong ụ chơi được không, con hứa sáng sẽ đưa ảnh lên, vì bây giờ trong đó tối mò lên làm gì... thì ảnh nói có chuyện cần làm, biểu con vào trong nhà đừng cho chị Ba ra xưởng cưa...

- Nó không nói cho mày biết là chuyện gì à? Bà Bảy hỏi Lành.

Lành lắc đầu:

- Dạ không.

Giọng Hạnh run run:

- Rồi chú thấy ảnh đi đâu không?

Lành giải giải tóc:

- Em cũng không biết tại sao, ảnh biểu em về nhà thì em không cãi được nên không biết ảnh đã đi đâu nữa... nhưng ảnh nói...

- Nói gì thì mày nói ngay đi... còn ở đó... ông Bảy gắt.

- Nó nói gì?... Ảnh nói gì?... Bà Bảy và Hạnh dồn dập.

- Ảnh nói, rạng ngày sẽ biết... giọng Lành thấp xuống, nhìn Hạnh:

- Em xin ảnh dạy đờn cho em, ảnh nói, xong việc nếu ảnh còn sống sẽ dạy... em cũng không biết chuyện gì mà

quan trọng dữ vậy...

Hạnh ứa nước mắt nhìn ông bà Bảy, nôn nóng:

- Chắc ảnh lên chiếc ghe miền Tây rồi đó Ba, hay mình ra ngoài đó coi thế nào?

- Anh ấy dặn em nói mọi người rạng sáng hãy ra, em nghĩ...

Vì mãi mê câu chuyện mà mọi người trong nhà ông Bảy Thọ không để ý tiếng gà gáy sáng đã vang vang, tiếng xì xào của bạn hàng nhóm chợ đã dồn dập... Hạnh nhìn ra ngoài:

- Trời cũng sắp sáng rồi Ba, mình đi đi...

Không đợi ông Bảy Thọ đồng ý, cô lấy chiếc nón lá đội lên đầu đi ngay ra cửa. Lành chạy theo cô:

- Nhưng anh Định lên chiếc ghe miền Tây để làm gì, chị Ba? bộ trên chiếc ghe đó có chuyện gì hả?

- Rồi chú sẽ biết... vái trời đừng có chuyện gì...

Ông Bảy cũng đứng dậy:

- Bà ở nhà đi, tui theo tui nó coi như thế nào...

Ông Bảy Thọ đi ra tới con đường lộ đá đỏ thì trời đã mờ mờ sáng, nhìn phía trước không thấy bóng dáng của Hạnh và Lành đâu, ông lắc lắc đầu cảm thông cho sự vội vã của họ. Ngang qua chợ Xoài Hột, ông cũng chỉ gật đầu đáp lễ sự chào hỏi của những bạn hàng quen thuộc thay vì đứng lại hỏi thăm họ như thường lệ, vì ông cũng muốn mau đi đến ụ ghe để xem như thế nào. Vừa xuống cầu Thầy Tùng, ông gặp ngay thẳng Lý:

- Chú Bảy đi đâu sớm vậy, đi xe không, con chạy ngay nè.

- Ồ, không, tao chỉ vào trong xưởng cơra...

- Lúc này con có thấy cô Ba và thằng Lành, cũng đi vào trong đó, có chuyện gì không chú Bảy?

- Chỉ coi lại ít đồ thôi, chứ không có chuyện gì đâu.

- Vậy hả chú Bảy... rồi hấn nhe răng cười:

- Chừng nào chơi đờn ca nữa chú Bảy? hồi hôm tụi con nghe đã quá đi, cái anh gì trên bờ kinh đờn cũng hay quá hả chú...

- Ừ, từ từ...

Ông Bảy Thọ rảo bước sau khi trả lời Lỳ, trong lòng cũng thấy vui vui khi nghe Lỳ khen Định đờn hay, ông lẩm bẩm:

- Cái thằng, phải chi...

Nhưng ông chưa kịp nói gì thêm, thì thấy Lành hốt hải từ trong xưởng cửa chạy ra đường, suýt chút đã đâm sầm vào ông. Linh tính có chuyện không hay, ông nắm vai Lành còn đang thở hổn hển:

- Có chuyện gì, mầy chạy đi đâu vậy Lành?

Lành lắp bắp:

- Con... chạy về.... kêu.... kêu... Cậu nè... anh Định...

- Thằng Định? nó sao rồi... ông Bảy Thọ cũng hốt hoảng...

Lành nắm tay ông kéo đi:

- Con không biết nữa... Cậu... lên chiếc ghe miền Tây ngay đi... chị Ba khóc quá trời trên đó...

Ông Bảy Thọ không còn lòng dạ nào để hỏi Lành, ông chạy theo Lành đến ụ ghe muốn hụt hơi, phải đứng thở trước khi trèo lên ghe... Nhân lúc đó, Lành, hình như đã định thần nên hỏi ông:

- Bộ có chuyện gì trên chiếc ghe miền Tây hả Cậu?

Không trả lời Lành, mà ông hỏi lại:

- Lúc này mày nói thẳng Định sao rồi?

- Dạ, khi con và chị Ba leo lên ghe thì thấy ảnh đang sùi bọt mép nằm bất động gần chỗ mũi ghe, chị Ba khóc ré lên bảo con chạy về kêu Cậu... con không biết chuyện gì nữa...

Ông Bảy Thọ lắc lắc đầu:

- Trời, sao lại như thế... nếu nó có bề gì... Ông ứa nước mắt nghẹn ngào, trong lúc Lành nhìn ông linh cảm có chuyện gì đó mà mọi người đang dấu anh, nhưng thấy ông Bảy Thọ như vậy Lành không dám hỏi.

Khi ông Bảy Thọ và Lành trèo lên chiếc ghe miền Tây thì trời đã hừng sáng, cô Ba Hạnh đang ngồi bên Định nước mắt ràn rụa, vừa thấy ông Bảy, cô đã khóc to lên:

- Ba ơi, anh Định, anh ấy...

Ông Bảy cố giữ vẻ bình tĩnh, ngồi xuống bên Định gắt Hạnh:

- Bây nín đi, từ từ, để tao coi sao đã...

Tuy ông nói với Hạnh như vậy, nhưng tim ông cũng đang đập lung tung trong lồng ngực, vì trường hợp như vậy ông có gặp bao giờ đâu. Ông rờ khắp người Định, chắc vì nằm ngoài trời đã lâu, nên tay chân anh lạnh tanh, môi tím ngắt, nước miếng trào ra hai bên mép... nhưng vùng ngực anh còn ấm ấm... Cố giữ vẻ bình tĩnh, ông quay sang Lành:

- Mày xuống kêu tụi thẳng Sửu lên phụ một tay đưa nó về trong nhà, nơi đây gió lạnh quá đi, rồi mày chạy ra ngoài Vàm, coi thầy Hai Lý về chưa, nói tao mời thầy Hai vào có

chuyện gấp... ra ngoài kêu một chiếc xe lôi đi cho nhanh nha...

Lành "ạ" và leo xuống trong lúc Hạnh quẹt nước mắt nói theo:

- Đi nhanh nha chú Lành...

- Dạ, chị Ba an tâm đi, em biết rồi...

Tin anh chơi đờn trên bờ kinh bị "trúng gió" -ông Bảy Thọ dặn người nhà nói với mọi người như thế- bất tỉnh được loan truyền nhanh chóng khắp chợ Xoài Hột, và một lần nữa người dân tại đây lại chứng kiến lòng hào hiệp của gia đình ông Bảy Thọ khi họ thấy gia đình ông Bảy đã hết lòng săn sóc cho bệnh nhân, chứ họ làm sao biết được nội tình. Sau khi được Sửu và Tỵ thay phiên nhau cõng về nhà, Định vẫn bất tỉnh. Để trấn áp cái lạnh trong người anh, ông Bảy đã đốt một lò than đặt dưới giường anh nằm và cô Ba Hạnh túc trực bên giường lúc nào cũng đắp khăn nước nóng lên trán anh, sau khi ông Bảy đã rước thầy đến giác hơi, cắt, lễ *. Dầu sự việc đã xảy ra như vậy, nhưng ông Bảy nhất quyết không cho Bà Bảy và Hạnh nói ra nguyên nhân, vì đôi lúc nóng ruột, Bà Bảy xin ông Bảy hãy để Bà vào năn nỉ Mười Tung xem có thể cứu được Định không. Ông nhớ lại lời thầy Hai Lý, nếu là bùa Lỗ Ban thì người ếm bùa không thể nào rút tay vì họ sẽ bị hậu quả... nên ông cũng muốn chờ gặp thầy Hai coi như thế nào.

Cũng may là trời vừa đứng bóng thì Lành đã rước được thầy Hai Lý về. Sự có mặt của thầy Hai trong lúc này đã xoá đi một phần không khí ảm đạm trong gia đình ông Bảy Thọ, khi ông bà Bảy ra tận cửa đón thầy Hai:

- Thầy về kịp, thiệt gia đình tui mừng quá đi, thầy coi mình phải làm sao đây?

Bà Bảy tiếp lời ông:

- Chào thầy Hai, trời ơi, thầy đi đâu, tui với con Hạnh lên Saigon tìm thầy mà không gặp... bây giờ thầy đến thiệt là mừng quá...

Thầy Hai Lý mỉm cười trấn an ông bà Bảy Thọ:

- Xin lỗi chị vì cũng đi có chút chuyện, tui đã nghe thằng Lành thuật lại mọi điều, trước khi về đây, tui đã bói cho anh một quẻ... anh chị an chí đi, quẻ rất tốt, mọi việc rồi sẽ đâu vào đó vì người hiền lương luôn có quý nhân phù trợ... thằng đó đâu rồi?

- Trong nhà trong, thầy vào xem qua cho nó đi, rồi mình làm ba hột, sáng giờ lo đủ thứ chuyện có cơm nước gì đâu, gặp được thầy tui an tâm mới thấy đói...

Thầy Hai Lý nhìn ông Bảy mỉm cười thật tự nhiên:

- Nghe anh nhắc, tui cũng thấy đói đây, thui dẫn tui vào coi thằng đó như thế nào rồi...

Khác với vẻ tươi tỉnh lúc vừa đến nhà ông Bảy Thọ, sau khi thăm mạch cho Định và nhìn thần sắc của anh, trong bữa cơm, thầy Hai Lý trở nên dăm chiêu ít nói, hình như đang tập trung tư tưởng để nghĩ điều gì... khi qua bàn ngồi uống trà, không dẫn được nữa ông Bảy Thọ hỏi thầy:

- Hình như có chuyện gì không ổn phải không thầy Hai?

* một phương thức chữa trị "trúng gió" của người dân miền đồng bằng Nam Bộ.

Thầy Hai Lý trầm ngâm:

- Tui nghĩ...

Nhưng thầy chưa kịp nói tiếp thì cô Ba Hạnh đã từ nhà trong mếu máo chạy ra:

- Ba ơi, thầy Hai ơi, sao anh Định, ảnh...

Thầy Hai Lý và ông Bảy Thọ đứng bật dậy:

- Nó sao... và họ cùng chạy vào nhà trong. Lành đang ôm Định trên tay, Định như đang gồng mình mà hai mắt vẫn nhắm nghiền, hàm răng nghiền lại trong lúc hai bàn tay cũng nắm chặt, như đang tuyệt vọng chiến đấu với một người vô hình nào đó, và máu đang ứa ra từ hai lỗ mũi của anh... Nhìn anh như vậy Hạnh ôm mặt khóc rưng rức làm bà Bảy cũng mũi lòng khóc theo.

Thấy mọi người vừa vào Lành nói ngay:

- Lúc này, ảnh tự đứng ngồi bật dậy, con sợ ảnh té xuống đất nên chạy tới ôm ảnh, sao ảnh kỳ quá hà Cậu Bảy ơi...

Thầy Hai Lý bước đến dùng hai ngón tay cái xoa vào hai bên thái dương của Định... người Định bỗng đứng dụi lại, thầy Hai nói với Lành:

- Đặt nó nằm xuống đi, nước gừng tao dặn lúc này tụi bây cho nó uống chưa?

Hạnh quay lại, đôi mắt đỏ hoe:

- Dạ, nấu rồi, nhưng ảnh luôn cắn hàm răng chắc vậy nên không cho ảnh uống được, con định ra cho thầy hay, thì xảy ra việc như vừa rồi...

- Đem đây...

Hạnh bưng chén nước gừng lại đưa cho thầy Hai Lý, nhưng thầy bảo đưa cho Lành và nói:

- Tao xoa huyết thái dương cho nó, khi mầy thấy rằng nó bớt nghiền thì dứt cho nó uống nha...

Lành chỉ đổ cho Định được 2 muỗng nhỏ thì phương pháp xoa huyết của thầy Hai đã không còn hiệu nghiệm, vì răng của Định lại cắn chặt như cũ. Thầy Hai Lý thở ra, khi bắt mạch cho Định:

- Sao lại như thế này...

Ông Bảy Thọ lo lắng hỏi ngay:

- Thế này là thế nào thầy Hai?

- Mạch của nó có lúc không nhảy luôn, như là người chết vậy...

- Chết...!!!

Mọi người sợ hãi nhìn nhau, và cô Ba Hạnh lại khóc... Vừa lúc đó thì Tý chạy vào:

- Thầy Hai ơi, có anh Tín con của thầy tới kiểm thầy kìa...

Thầy Hai Lý nhòm dậy:

- Kêu nó vào đây...

Thầy Hai vừa nói xong thì Sửu đã dắt vào một thanh niên trạc tuổi như Lành... Tín là con trai Út của thầy Hai Lý...anh chào mọi người và nói với thầy Hai:

- Con đã tới nhà Bác Mười để mời Bác sửa nhà cho mình như tí dặn, nhưng không gặp được Bác Mười, nghe Bác Mười gái nói, Bác bị bệnh sao đó mấy ngày rồi nên từ chối không đi đâu hết á...

Nghe Tín nói tới đó, ông Bảy Thọ trợn mắt:

- Ông ta mới đờn ca ở đây tối hôm qua mà bệnh gì mấy ngày...

Thầy Hai Lý quay nhìn Định thờ dài:

- Dĩ nhiên là ông ta biết chuyện của mình làm đã có người khám phá ra, nên...

Thầy Hai bỏ lửng câu nói, mà quay lại bảo Tín:

- Thôi mày về đi, tao ở lại đây vài hôm...

Khi Tín đi rồi, thầy lại ngồi xuống bên Định, nắm cổ tay anh, thăm lại mạch, lẩm bẫm một mình:

- Nếu cứ như vậy, nó không qua được 3 hôm đâu, sao lại như thế được, quẻ Tiên Thiên sai sao, mình có quên gì không...

Vừa nghe thầy Hai Lý nói Định không qua được 3 hôm, Lành sực nhớ lại lời dặn của Định, mà sáng giờ lu bu anh đã quên mất:

- A, con nhớ lại...

Mọi ánh mắt đều nhìn về anh, với những câu hỏi dồn dập:

- Mày nhớ gì?

- Nhớ gì sao không nói ngay đi coi...

- Chú nhớ gì vậy? anh Định có dặn gì chú à?

Lành tháo sợi dây chỉ điều đeo chiếc túi vải nhỏ hình tam giác trên cổ xuống:

- Anh Định khi bảo con đi về, có trao cho con chiếc túi vải này, dặn con nếu anh ấy xảy ra chuyện thì đốt nó ngay, và trong vòng 7 ngày nếu không có chuyện gì nữa thì hãy làm theo tự nhiên, nhưng sáng giờ con quên mất...

Mắt thầy Hai Lý sáng lên, thầy tươi ngay nét mặt:

- Tao biết mà, phải như vậy chứ, đâu thể như thế này được...

Ông Bảy Thọ nhìn Lành:

- Mày thiệt tình nha Lành, sao mày quên gì mà quên ác vậy? Nó còn nói gì nữa không?

Lành lẩm lét nhìn ông:

- Dạ không, anh chỉ dặn vậy thui hà...

Hạnh đi tới bên Lành, định dẫn lấy chiếc túi vải:

- Chú Lành, đưa chị coi...

Nhưng thầy Hai Lý ngăn cô lại:

- Đừng, con Ba, bây đừng đụng vào chiếc túi đó... Lành, mày lấy một cái tô kiểu, đổ vào đó chút rượu, đốt ngay chiếc túi đi... hy vọng thằng Định sẽ được cứu...

Hạnh vừa dừng lại thì Mén đã cầm một chiếc tô kiểu chạy lên đưa cho Lành:

- Chai rượu để bên góc bàn nước kia chú Lành...

Lành chưa kịp nhìn thấy chai rượu thì Tỵ đứng gần đó đã cầm lại rót vào chiếc tô Mén vừa đem ra... Người trong nhà của ông Bảy Thọ, đều có linh cảm người thanh niên xa lạ tên Định bị "trúng gió" này phải rất quan trọng với gia đình ông Bảy, khi họ thấy sự lo lắng của ông bà, nhất là cô Ba Hạnh, đã khóc sụt sùi trước bệnh tình của hắn ta, nên họ luôn túc trực và làm ngay những gì mà thầy Hai Lý cũng như ông Bảy Thọ cần.

Lành xé một miếng giấy nhỏ, bật hột quẹt mồi lửa và thả vào chiếc tô đã được Tỵ rót khoảng 2 chun rượu. Ngọn lửa bùng lên màu xanh nhạt, Lành thòng sợi chỉ điều bỏ chiếc túi vải hình tam giác vào, mọi cặp mắt đều chăm chú nhìn anh... Chiếc túi vừa chạm lửa, đã nổ một tiếng "tách" bốc lên sợi khói trắng như khói của cây nhang vừa đốt và ngọn lửa trong tô bốc cao lên hơn gang tay. Sợi khói bay lên chừng giữa nhà thì tan mất đồng thời ngọn lửa trong tô cũng tắt ngấm dù mùi rượu vẫn còn nồng, chiếc túi vải từ màu đỏ thắm đã chuyển thành màu đen, cả sợi chỉ điều, nhưng còn nguyên vẹn không có dấu vết gì như vừa bị đốt. Lành cầm nó trên tay:

- Thầy Hai, Cậu Bảy à... sao nó nguội ngắt hà, lửa mà không cháy, sao kỳ vậy...?

Sửu và Tỵ và Hạnh xô tới:

- Thiệt không?... Thiệt vậy hở chú Lành?

Sửu, Ty đưa tay rời thử và nhìn ông Bảy Thọ gật đầu, trong lúc Hạnh cũng muốn thử lắm, nhưng nhớ lời thầy Hai Lý lúc nãy nên cô không dám. Thầy Hai Lý hình như không để ý đến chuyện Lành vừa nói, vì thầy đang chú tâm xem mạch cho Định. Khi Lành đeo lại chiếc túi vải vào cổ mình, mọi người mới thấy thầy Hai Lý thở phào nhẹ nhõm, đặt tay Định xuống giường, thân người Định hình như không còn gồng cứng, răng cũng không cắn chặt như lúc nãy:

- Nó tạm ổn rồi, mạch tuy còn yếu nhưng đã có lại... Lành, chiếc túi đó mày muốn đeo thì đeo, còn không muốn thì bỏ vô lò than đốt, chứ đừng liệng bậy bạ nha.

- Nhưng, lúc nãy lửa đốt nó không cháy mà thầy Hai.

- Ừ, nhưng bây giờ đốt thì nó cháy ngay...

- Dạ, nhưng thôi, con giữ để trả lại cho anh Định.

- Cũng được... Thầy quay sang ông Bảy:

- Mình ra ngoài nói chuyện đi, để nó nghỉ... thằng Lành với con Ba, coi nấu cháo lỏng đổ cho nó đi... bây giờ được rồi đó... để nó có sức...

Hạnh nhìn thầy Hai Lý:

- Vậy chừng nào anh ấy mới tỉnh hả thầy Hai?

Thầy Hai Lý nhìn Định:

- Phải coi phần số nó như thế nào đã.

Hạnh tái mặt:

- Vậy không phải thầy nói ảnh đã được cứu sao?

- Trên đời cũng có nhiều việc mình phải để cho tự nhiên thôi... làm như lời tao dặn bây đi.

Ông Bảy Thọ đi theo thầy Hai Lý ra ngoài nhà mà bán tin bán nghi trước những việc xảy ra và vẻ úp mở của thầy nên vừa ngồi xuống ghế, bà Bảy chưa kịp rót nước ra chun, ông đã hỏi thầy Hai:

- Mọi việc bộ chưa xong sao hở thầy Hai? thằng Định có qua được không? thầy làm tui lo quá...

- Tui cũng chỉ đoán thôi... nhìn quanh không thấy ai, vì bọn trẻ ở nhà trong, thầy hạ thấp giọng:

- Trước sự việc xảy ra thì rõ ràng là thằng Định kém, nên nó chẳng những đã không giải được bùa ếm của Mười Tung mà còn bị hành suýt chết, tạm thời bây giờ nó giữ được mạng, nhưng những ngày tới thiệt tình tui cũng không biết sẽ như thế nào, vì Mười Tung đã biết có người đến giải bùa của hấn, lẽ đương nhiên hấn phải diệt đối thủ của mình chứ.

Ông Bảy Thọ kêu lên:

- Trời ơi, vậy có cách nào để khuyên can anh Mười không vậy thầy Hai? Tui thiệt... thiệt... không còn muốn làm gì nữa hết á... tui dẹp luôn mấy chiếc ghe cho rồi...

Thầy Hai Lý bưng chun trà uống một ngụm:

- Tui đã nói với anh, bùa Lỗ Ban, đã ếm rồi thì không thể rút tay, nên chúng ta không thể nào đi năn nỉ Mười Tung được... anh đã nghe hấn nói "nhận chìm ghe, giết hết những người trên ghe" thì nếu hấn rút tay, hấn phải gánh lấy hậu quả này, anh nghĩ hấn chịu không?

Ông Bảy Thọ hai tay ôm lấy đầu mình tuyệt vọng:

- Vậy tui dẹp hết ghe, không bán buôn gì nữa...

Vừa nghe ông Bảy Thọ nói như vậy, thầy Hai Lý chợt đứng phắt dậy nhìn ông:

- Từ qua nhà anh đến giờ có một việc quan trọng mà vì lu bu quên hỏi anh, vậy chứ mấy đứa đi trên chiếc ghe miền Tây, từ lúc kéo nó lên ụ, anh có biểu đứa nào đi giao đồ cho khách hàng không?

Ông Bảy thò lò mắt nhìn thầy Hai Lý:

- Không có...

- Anh chắc chứ, nếu không thì thật may mắn, còn như nếu...

Nhìn thấy vẻ quan trọng của thầy Hai, ông Bảy Thọ e dè:

- Để tui hỏi thằng Tỵ lại coi, tui không có, không biết nó có không?

Dứt lời, ông gọi lớn:

- Tỵ ơi... ra tao biểu chút coi...

Tỵ từ nhà trong chạy ra:

- Cậu hỏi anh Định hả? con Hạnh đã dứt cho ảnh được nửa chén cháo rồi đó...

- Ủ, vậy hả, nhưng tao muốn hỏi mầy, từ lúc kéo chiếc ghe miền Tây lên ụ, mầy có sai đứa nào trên ghe đi giao hàng gì cho khách không?

- Dạ không, cậu đâu có biểu con...

Thầy Hai Lý mừng ra mặt khi nghe Tỵ nói như vậy, nhưng bà Bảy khi nghe ông Bảy kêu Tỵ thì cũng đi theo ra, bà xen vào:

- Tỵ, bộ mầy quên thằng Sáu Mẹo rồi hả?

Ông Bảy Thọ ngạc nhiên trong lúc thầy Hai Lý nhìn Tỵ:

- Thằng Sáu Mẹo...?

Tỵ như chợt nhớ ra, gãi tai:

- A, hôm qua lúc cậu Bảy đang chơi đờn ca thì nó xin phép con về thăm nhà ở Cần Thơ vì không biết chiếc ghe miền Tây lúc nào mới chạy lại, nó nói sẵn đem mấy bao vôi Càn Long giao cho vừa số 1 gần bên nhà nó thật tiện, con thấy cũng có lý nên đồng ý và đã nói cho Mợ biết...

Thầy Hai Lý hỏi lại:

- Nó là bạn ghe của mầy?

- Dạ.

Ông Bảy Thọ thấy việc làm của Tỵ cũng là đúng thôi, nhưng không hiểu thầy Hai Lý hỏi để làm gì. Như hiểu được suy nghĩ của ông, thầy Hai Lý thở dài bảo Tỵ:

- Thôi được rồi, mầy vô trong đi.

Tỵ vừa khuất sau cánh cửa buồng, thầy Hai Lý ngồi xuống ghế, móc gói thuốc Bastos xanh (*) lấy ra một điếu châm lửa rít một hơi, nhìn ông Bảy Thọ mà lúc này cả hai ông bà đều đang nhìn thầy:

-Đâu phải như anh nói, anh kéo chiếc ghe lên, không đi buôn nữa là xong đâu, vì nếu dễ dàng như vậy thì chuyện gì phải lo chứ. Theo tui biết thì người bị ếm bùa Lỗ Ban mà không giải dù có đi tới đâu trước sau gì vẫn bị hại, tui nghĩ trong thời gian này, anh nên bảo tất cả những bạn ghe của chiếc Miền Tây đừng đi đâu cả, ở yên đây, chờ vài ngày coi như thế nào...

Bà Bảy Thọ hỉ mũi, sụt sịt khóc:

- Gia đình tui đối với anh Mười như bát nước đầy, sao anh lại bày chi cái trò ác như vậy...

- Hồi sáng, trước khi vô anh, tui đã sai thằng Tín đến nhà hăn nói nhờ hăn sửa nhà, kỳ thật là tui muốn thăm dò coi hiện hăn đang làm gì, thì như anh chị thấy đó, hăn nói bình không tiếp ai hết, tui chắc chắn hăn đang tập trung

để đối phó với bất cứ ai đến giải bùa hắc ếm trên chiếc ghe miền Tây...

Ông Bảy Thọ chán nản:

- Anh nói, thằng Định không bằng hắc nên đã ra nông nổi, vậy thì mình chờ gì đây?

Thầy Hai Lý ném cái mẫu thuốc lá ra sân, trời đang sâm sẫm tối:

- Chờ gì tui cũng không biết, nhưng trước giờ khi gặp điều nan giải quẻ Tiên Thiên của tui bói không bao giờ sai, nên tui tin thằng Định không phải vô cớ mà đưa chiếc túi vải, tui nghĩ chắc chắn là bùa hộ mạng của nó, cho thằng Lành và biểu đốt... tui đang lo cho thằng Sáu Mẹo, vì đi giao hàng trong lúc này là...

- Là sao hả thầy Hai...? ông bà Bảy đồng thanh.

- Là đúng vào lời ếm...

* loại thuốc lá người bình dân thích hút. (cũng là nghe nói thui nha, đúng sai húng bít à)

Ông Bảy Thọ chỉ kêu lên được một tiếng "trời" rồi cúi đầu ngao ngán, trong lúc bà Bảy quệt nước mắt, bà không còn nói được lời gì khi những sự kiện ngoài sự hiểu biết của bà cứ dồn dập xảy đến. Thầy Hai Lý chép miệng nói với họ mà mắt vẫn nhìn ra sân, màn đêm đã phủ trùm vạn vật:

- Nhưng thôi, chúng ta có lo quá cũng không làm được gì, vì đó cũng là suy đoán theo sự hiểu biết của tui...

Thầy ngưng lại bưng tách nước trà uống một hớp:

- Hơn nữa, mọi người đều có phước có phần do ơn trên sắp đặt, chuyện gì đến thì nó phải đến thôi, chúng ta cứ chờ coi...

*** **

Hai ngày đã trôi qua...

Những sinh hoạt thường nhật trong nhà ông Bảy Thọ không có gì thay đổi, nhưng đâu đó đã có những lời dị nghị về hạnh kiểm của cô Ba Hạnh trong số người ra vào làm việc nơi nhà ông cũng như tại xưởng cưa, khi thấy sự săn sóc quá đặc biệt của cô dành cho Định... Ông Bà tuy có nghe, nhưng còn lòng dạ nào để cải chính, riêng cô Ba Hạnh không hiểu sao, khi nghe Lành thuật lại lời dị nghị của thiên hạ, cô lại ước ao nó là sự thật khi cô nắm bàn tay anh và ánh mắt thật nồng nàn nhìn anh dù anh đang thêm thiếp trên giường...

Tờ mờ sáng ngày thứ ba, khi mọi người tạm với nỗi lo âu khi thấy sắc mặt Định bớt tái, có chút phản ứng với những muống cháo Hạnh hoặc Lành đút cho anh, thì thầy Hai Lý ngủ bên ngoài nghe tiếng Lành gọi lớn bên trong:

- Thầy Hai ơi, thầy Hai... anh Định... ảnh...

Thầy Hai Lý, ông bà Bảy, chạy vào... thấy Định nằm dưới đất, Lành đang cố sức bồng anh lên, nhưng có vẻ như anh quá nặng Lành không thể nào nhấc lên được. Sức trai tráng như Lành mà nhấc Định lên không nổi quả là một chuyện lạ. Vừa thấy thầy Hai Lý, Lành nói ngay:

- Thầy Hai, sao mình mấy anh Định nóng hổi, cứng đơ, nặng ỳ như khối đá... con đỡ lên hồng nổi...

Thầy Hai Lý ngồi xuống bên Định, nói với Lành:

- Buông tay nó ra cho tao coi... và thầy chụp ngay vào mạch cổ tay của Định... thầy Hai Lý bỗng tái mặt, bàn tay bắt mạch của thầy run run, ông Bảy Thọ nhìn thầy hỏi thật nhỏ:

- Sao nó lại như thế nữa hả thầy Hai?

Thầy Hai Lý không nhìn ông Bảy Thọ vì thầy đang để ý đến những đường gân máu đang nổi rõ trên trán và hai bên thái dương của Định, cùng lúc máu tươi ứa ra từ thất khiếu của anh, thầy nghẹn ngào:

- Nó chết rồi...

- Chết, không, không... Hạnh lao vào chụp cánh tay kia của Định khóc nức nở:

- Anh Định, anh không thể chết đâu... thầy Hai sao lại như vậy chứ, hồi hôm anh ấy khoẻ lại rồi mà...

Thầy Hai Lý nhìn cô lắc đầu, định nói gì đó, nhưng bỗng thầy nghiêm nét mặt:

- Ủa, lạ thiệt, lạ thiệt...

- Sao hở thầy Hai... ông Bảy Thọ cố nén xúc động.

Không trả lời ông Bảy mà thầy Hai Lý bảo Hạnh:

- Bây buông tay nó ra coi... Ờ, ờ... nắm lại coi... và thầy tươi ngay nét mặt reo lên:

- Ừ, có thể chứ...

Và nhìn ông bà Bảy đang ngơ ngác, thầy nói:

- Không phải vô cớ mà tui nói với anh chị, con Hạnh là phước tướng, lúc này rõ ràng mạch của thằng Định đã ngưng, vậy mà khi con Hạnh nắm tay nó, mạch đã nhảy lại, và bây giờ không phải người nó đã dị hay sao... và thầy quay sang Lành:

- Đỡ nó lên giường đi... nó không còn nặng nữa đâu...

Lành bán tín bán nghi đến nâng Định, anh reo lên:

- Ủa, sao lạ quá hén, lúc này con ráng muốn đứt hơi mà...

Ông Bảy Thọ trừng mắt nhìn Lành, nhưng giọng nói của ông không dấu được niềm vui:

- Mầy nói nhỏ chút được không...

Thầy Hai Lý nói với ông Bảy khi thấy Hạnh đang lau máu trên mặt Định và Lành đang xoa dầu lên khắp người anh:

- Mình ra ngoài để nó nghỉ chút đi...

Hai người đi ra nhà ngoài mà tai họ còn thoáng nghe tiếng Lành hỏi Hạnh:

- Anh Định bịnh gì kỳ cục quá vậy chị Ba...

Nghe tiếng Lành, thầy Hai Lý như sực nhớ chuyện gì, thầy quay lại nói với Hạnh:

- Con Ba, bây giờ đây với nó, nếu lại thấy nó có xảy ra bất cứ chuyện gì, bây giờ chỉ cần nắm chặt tay nó lại... cầu mong từ đây tới sáng sẽ không có gì nữa...

Hạnh ngược nhìn thầy Hai Lý gật đầu mà nước mắt vẫn đoanh tròn, trong lúc ông Bảy hỏi ngay khi hai người vừa ra nhà ngoài:

- Thằng Định nó qua được không thầy Hai? sao lúc này lúc khác, tui thực không biết phải làm sao...

- Anh không nhớ, cũng vào giờ này mấy hôm trước thằng Định đi phá bùa của Mười Tung sao, sự việc vừa xảy ra cho thấy Mười Tung cũng phải vào giờ này triệt hạ đối thủ của mình, nếu lúc này không có con Hạnh đến kịp, nó đã bị bùa của Mười Tung vật chết rồi... Con Hạnh là phước tướng, tôi nghĩ trong nhút thời bùa Mười Tung không phạm được, chỉ là không biết mình kéo dài được bao lâu thôi...

- Như vậy muốn diệt thằng Định, Mười Tung phải diệt con Hạnh trước...

Ông Bảy Thọ trở mắt nhìn thầy Hai Lý.

- Nên tôi mới nói với anh là không biết mình kéo....

Nhưng thầy Hai Lý chưa nói dứt câu thì có tiếng Ty kêu cửa:

- Cậu Bảy ơi, thức dậy chưa, có người tìm anh Định nè...

Trong một thoáng ông Bảy Thọ và thầy Hai Lý nhìn nhau, rồi cả hai đều chạy ra mở cửa:

- Ai, ai... kiểm thẳng Định chứ?

Ty còn thở hổn hển:

- Một ông già lạ lắm, đang đi vào với thẳng Sửu, con chạy trước về báo cho Cậu biết...

Rồi Ty tiếp luôn khi thấy Ông Bảy Thọ và thầy Hai Lý nhìn hần:

- Không biết ông ta đến chỗ xưởng cưa hồi nào, mà tờ mờ sáng khi con thức dậy ra sau ụ ghe đi tiểu thì đã thấy ông ta đứng ở cầu tàu kêu con và hỏi "nhà ông chủ ghe này ở đâu vậy cậu" con chưa kịp trả lời thì ông hỏi tiếp, tay chỉ vào chiếc ghe miền Tây "mấy ngày trước có một thanh niên xui trên chiếc ghe đó phải không, và bây giờ anh ta ở đâu?"... con biết ngay là ông ta muốn hỏi anh Định, nên trả lời "phải" rồi vào cho thẳng Sửu hay và chạy về đây báo cho Cậu...

Thầy Hai Lý ngắt lời Ty:

- Mình ra ngoài đó gặp ông ta đi...

Ông Bảy Thọ chưa kịp ừ, thì Ty nói tiếp khi nhìn về phía cổng:

- Ông tới rồi kìa Cậu...

Bà Bảy Thọ vừa kịp vặn sáng thêm ngọn đèn dầu để trên bàn, thì Sửu và ông già lạ mặt đã vô đến trước cửa nhà.

Sửu chưa kịp nói gì cùng ông Bảy Thọ, thì cả hai người, ông Bảy Thọ cũng như thầy Hai Lý đã bước ra, như một quán tính, khẽ cúi đầu trước ông già:

- Chào thầy... xin mời thầy vào nhà...

Ông già cười hề hề không khách sáo chút nào:

- Cám ơn... và ông bước vô trong...

Ông Bảy Thọ và thầy Hai Lý cúi đầu cũng phải, vì ông già tóc đã bạc gần hết, chắc phải ngoài bảy mươi, nhưng phong thái thật nhanh nhẹn, mặc đồ bà ba đen, đi giày bata trắng, đầu bó củ tỏi với chiếc khăn nâu cột qua trán, đặc biệt chòm râu của ông vẫn đen nhánh không bạc chút nào... Vừa bước vô nhà, ông già đã nói ngay:

- Mấy ngày nay ông chủ lo dữ hén... cái thằng nhóc này thiệt tình không sợ chết mà...

Nghe những lời này của ông già, ông bà Bảy Thọ nghĩ chắc chắn cứu tinh của mình đã đến nhưng ông chưa kịp nói gì, thì thầy Hai Lý đã kéo chiếc ghế mời ông già:

- Mời thầy, hình như thầy đã biết hết mọi việc...

Ông già nhìn thầy Hai Lý không trả lời ông, rồi nhìn về cửa buồng thông vô chỗ Định đang nằm:

- Cái thằng này không biết trời cao đất rộng là gì, may nhờ có thầy giúp cho nó mấy ngày qua, không thôi nó đã toi mạng rồi... một lần cho nó biết sợ..

Quay sang ông Bảy Thọ, ông già cười:

- Tại thằng nhóc không nên thân báo hại ông bà mấy ngày nay phải bận tâm lo lắng cho nó... ông bà đừng phiền nha...

Ông Bảy Thọ ấp úng:

- Gia đình tui mang ơn cậu ấy còn không hết, dám đâu phiền chứ, nhưng cậu ấy...

Ông Bảy Thọ chưa nói dứt câu thì ông già đã xua tay:

- Ông chủ an tâm đi... cho tui thắp nhang ngoài bàn thiên ông chủ chút nha...

- Dạ...

Ông già bước đến xá mấy xá trước bàn thờ Phật trong nhà ông Bảy Thọ rồi đốt một cây nhang bước ra cắm vào bát nhang bàn thiên bên hiên nhà... Sau đó ông rút chiếc móc tai bằng đồng (*) dặt trên củ tỏi cắm ngập vào bát nhang, nạt lớn:

- Mau...!

Mọi người theo dõi hành động của ông trở mắt nhìn không biết ông làm vậy có dụng ý gì, nhưng ông già thản nhiên quay lại xoa tay cười:

- Xong rồi...

Trong nhất thời, những người hiện diện không biết ông già nói "xong rồi" là ám chỉ điều gì, thì nghe tiếng cô Ba Hạnh:

- Ba ơi, anh Định...

Họ quay vào, cô Ba Hạnh khựng lại ngay cửa buồng khi nhìn thấy ông già, thầy Hai Lý lên tiếng:

- Con Ba, nó lại có chuyện hả...?

Cô Ba Hạnh, mắt không rời ông già, ấp úng:

- Dạ không, ảnh... ảnh...

Ông già nhìn cô cười hề hề:

- Con bé này khá đấy, thảo nào thẳng nhóc không liều mạng chứ... Rồi ông ta hỏi Hạnh:

- Nó thế nào rồi...

Hạnh cúi đầu tránh đôi mắt của ông già, hai tai cô nóng bừng khi nghe lời vừa rồi của ông già:

- Dạ, ảnh...

Nhưng cô chưa nói được gì thêm, thì Định hình như không có vẻ gì là đau ốm bước ra ngoài, đến ngay trước mặt ông già quỳ thụp xuống:

- Cám ơn Tổ sư gia đã cứu mạng con...

Ông già tắt mắt nụ cười trên môi, nghiêm nét mặt nhìn Định:

- Thằng nhóc, mầy thiệt tình mà, đã biết sức mình không kham nổi sao vẫn liều chứ, nếu tao không về kịp thì sao...?

* chiếc móc tai làm bằng đồng dài khoảng 4 inches, người bình dân miền Nam rất ưa dùng, phụ nữ lớn tuổi thường cắm trên búi tóc.

Định ôm lấy hai chân của ông già:

-Con biết Tổ sư gia đâu nữa bỏ con chứ, vì con chỉ làm những gì mà tổ sư gia đã dạy cho con mà...

Ông già lắc lắc đầu:

- Tao thiệt chịu thua mầy đó nhóc...

Rồi ông nhìn Định thở dài:

- Bao năm rồi, tao những tưởng được yên thân để tu luyện, không ngờ cũng chưa thoát được vòng ân oán...

- Nhưng Tổ sư gia cũng đâu đành lòng nhìn những người lương thiện bị hại chứ...?

Ông già đỡ Định đứng lên:

- Ừ, thôi thì cứ để xuôi theo tự nhiên đi...

Định quay lại nhìn Ông bà Bảy Thọ:

- Thưa chú, thím, đây là Tổ sư gia của con, người đời thường gọi ông là Hiệp Ẩn, từ lâu Tổ sư đã lánh về ở trên Thất Sơn, nhưng hôm nay vì cứu con đã phải xuống núi...

Ông Bà Bảy Thọ, thầy Hai Lý dù đã đoán được ít nhiều sự liên quan giữa ông già và Định, nhưng được nghe chính Định thốt lên lời vừa rồi, họ như đã trút đi được gánh nặng ám ảnh những ngày qua, vì họ tin chắc chắn Tổ sư gia của Định sẽ dễ dàng giải được bùa ếm của Mười Tung... Họ nhìn nhau và thầy Hai Lý một lần nữa thấy thiệt vui trong lòng vì quả Tiên Thiên của thầy bói quả không sai...

Ông già Hiệp Ẩn quay sang ông bà Bảy Thọ:

- Tui có mấy lời muốn hỏi ông bà chủ nhà, xin vui lòng trả lời thành thật đừng nói dối sẽ mang tội cùng trời đất đó nha.

Ông bà Bảy Thọ nhìn vẻ nghiêm trang của Hiệp Ẩn không khỏi chột dạ:

- Dạ, tổ sư cứ hỏi, vợ chồng tôi sẽ không dối nửa lời...

- Chiếc ghe của ông bà bị người ta ếm, ông bà biết người ếm chứ?

- Dạ biết...

- Ông bà có thù oán hay có làm bất cứ một chuyện gì gọi là có lỗi với người ta không?

Ông Bảy Thọ bùi ngùi:

- Gia đình tui đối với anh ấy như bát nước đầy, hơn nữa tui và anh ấy lại là bạn chơi đờn ca đã lâu nên tui nghĩ tui không làm gì có lỗi với anh ấy...

- Vậy ông bà có muốn trừng phạt người đó không, có muốn trả thù họ không?

Bà Bảy Thọ òa lên khóc, trong lúc ông Bảy Thọ cũng ứa nước mắt:

- Gia đình tui cầu xin tổ sư giải giùm nạn này, và tha thứ cho họ, có gì đâu mà thù với oán chứ...

Ông già Hiệp Ân thở dài, nhìn ra sân, gió ban mai thổi qua nhẹ nhẹ, tiếng gà gáy dồn dập xa xa hoà trong tiếng ào xào của những bạn hàng xuôi về nhóm chợ, trời đã hừng hừng sáng...

Quay lại mọi người đang hiện diện trong nhà, ông già Hiệp Ân nói chậm rãi từng tiếng một:

- Ông bà chủ nhà quả là nhân đức, như vậy ngay từ bây giờ, mọi chuyện của ông bà với người kia coi như chấm dứt, chuyện gì xảy ra sau này ông bà sẽ không có một trách nhiệm gì, vì đó chỉ là nhân quả...

Thầy Hai Lý rụt rè hỏi:

- Thưa Tổ sư, vừa rồi có một người bạn ghe của chiếc ghe Miền Tây đi giao hàng cho khách ở Cần Thơ, không biết có việc gì không?

Mọi người chợt nhớ đến Sáu Mẹo nên đều nhìn ông già Hiệp Ân. Lành này giờ đứng lặng thinh, với những việc xảy ra mấy ngày nay trên mình Định, tâm hồn lương thiện của anh trong phút chốc không khỏi bàng hoàng khi Hạnh kể tai vắn tắt kể anh nghe đầu đuôi câu chuyện, bỗng chạy ra quỳ xuống trước ông già Hiệp Ân:

- Kính xin Tổ sư hãy tội nghiệp cứu dùm anh Sáu Mẹo...

Mọi người trở mắt nhìn, tuy biết thường ngày Lành và Sáu Mẹo là bạn rượu thân thiết, nhưng sự việc chưa biết như

thế nào thì sao Lành lại nói "cứu" chứ... Ông già Hiệp Ẩn nhìn Lành gật gù:

- Hèn gì... Rồi ông chồm tới đưa tay vào ngực áo Lành gỡ chiếc túi vải hình tam giác của Định mà Lành vẫn còn đeo bên trong. Nằm chiếc túi trong tay, Ông già Hiệp Ẩn hết nhìn Định rồi nhìn Lành:

- Thằng nhóc, mày cũng có con mắt tinh tường quá chứ, giao mạng mày cho nó... hèn gì, hèn gì... nè, của mày trả cho mày nè...

Hiệp Ẩn mở bàn tay đưa ra trước mặt Định, mà lúc này đang đứng gần bên cô Ba Hạnh... Định mừng rỡ chạy đến trong lúc mọi người tròn xoe mắt kinh ngạc. Chiếc túi vải này mấy hôm trước đã bị đốt biến thành màu đen, nhưng bây giờ dưới đèn đã ánh màu đỏ thắm... Đeo lại chiếc túi vải vào cổ, Định lấp bắp, chấp tay cúi sát đầu:

- Con cảm ơn Tổ sư... cảm ơn Tổ sư gia...

Ông già Hiệp Ẩn nhìn Lành:

- Tao thấy người mày xin tao cứu đó, thiệt là dủ nhiều lành ít rồi, nhưng còn nước còn tát... đứng dậy, rót 1 chun rượu đem lại đây...

Cầm chun rượu do Lành hai tay kính cẩn mang lại, ông già Hiệp Ẩn bước đến cửa hất mạnh ra trước sân, xong quay lại nói với ông bà Bảy Thọ:

- Ông bà chủ nhà cứ ở nhà đi, khoảng chừng tàn cây nhang sẽ có người đến báo tin về cái anh bạn ghe gì đó, tui hy vọng là mình không quá trễ...

Hiệp Ẩn nói tiếp luôn khi ngoài sân trời đã hừng đông:

- Cũng đã đến giờ rồi... Mọi người hiểu ngay là ông già Hiệp Ẩn muốn nói gì nên đều có ý muốn đi theo ông ra ụ ghe...

Nhưng Hiệp Ân lắc đầu:

- Không cần đi nhiều người như vậy đâu...

Ông ngừng lại nhìn Định:

- Cả mầy nữa, thằng nhóc, lần này khỏi đi với tao, vì lỡ có chuyện tao thiệt khó ăn nói với con bé đó... ông buông lửng lời, trong lúc Hạnh xấu hổ cúi gầm mặt xuống, với một niềm vui đang rộn rã trong lòng...

Hiệp Ân quay sang thầy Hai Lý:

- Thầy có hứng thú không?, thầy và thằng nhỏ này đi với tui đủ rồi... ông nói và chỉ tay về Lành...

Định ngập ngừng:

- Tổ sư gia... con, con...

Ông Bảy Thọ biết Định muốn đi theo và ông cũng vậy:

- Thưa Tổ sư, tui thiệt muốn đi theo coi như thế nào...

Ông già Hiệp Ân trầm giọng:

- Tui nghĩ, những chuyện tới đây, ông chủ nhà không thấy thì tốt hơn để không có một ám ảnh nào về sau... và cũng đừng nghĩ sẽ mang ơn tui, vì chuyện tui làm chỉ là hợp với tự nhiên thôi... Mọi việc trên đời đều có 2 mặt tốt xấu, thì Bùa Lỗ Ban cũng không ngoại lệ...

Và ông lại thở dài:

- Nên quan trọng nhất là cái TÂM của người xử dụng nó... rồi nhìn thầy Hai Lý, ông tiếp luôn:

- Thôi mình đi đi kéo trể... và quay sang Lành:

- Ê nhỏ, mầy nhớ hỏi chủ nhà mang theo cho tao 1 cái chảo, 1 lít dầu phộng, 1 ông lò và một ít củi... tao và thầy Hai ra đó trước nha...

Trời cũng đã hừng đông, chợ Xoài Hột thật đông đúc người mua kẻ bán, xe ngựa, xe lôi tấp nập ngược xuôi chất hàng lên để kịp đưa ra lộ trong chuyến lên xe hàng đưa về Saigon, nên cũng không ai để ý đến ông già Hiệp Ân cũng như thầy Hai Lý đang trên đường đi về ụ ghe. Bước chậm lại để thầy Hai Lý tiến lên đi ngang mình, ông già Hiệp Ân cười cười:

- Thầy Hai cũng biết bùa Lỗ Ban?

- Dạ không đâu thưa Tổ Sư, chỉ là ngày xưa lúc học thuốc, thầy tui có dạy cho biết những cách thức thông thường để tạm thời cứu mạng cho người bị hại... và Thầy Hai cũng cười:

- Và đây là lần thứ nhất, tui mới áp dụng đó...

- Người ếm bùa chiếc ghe kia, tâm địa thật không hiền, vẫn biết bị bắt buộc phải làm, nhưng cũng không cần phải tận tuyệt như vậy...

- Thưa Tổ Sư, tại sao lại là bắt buộc phải làm chuyện ác đức như vậy chứ?

- Vì hăn học bùa mà muốn mau thành để xử dụng, nên khi dùng phải trả giá tức phải ếm người ta, nếu không chính bản thân hăn phải chịu hậu quả, vì lũ quỷ đó có bao giờ chịu làm việc không công chứ...

Thấy thầy Hai Lý tròn mắt nhìn mình, ông già Hiệp Ân lắc đầu:

- Thầy cũng biết mà, xử dụng bùa chú tức là sai những thành phần khuất mặt làm chuyện mình muốn, mà thành phần này có đẳng cấp của nó, nên tùy theo tâm tánh và thời gian tu luyện mà người luyện bùa có thể vẽ chữ bùa sai khiến được đẳng cấp nào...

- Vậy chiếc ghe miền Tây...

Không để thầy Hai Lý nói hết câu, ông già Hiệp Ẩn đã hiểu thầy muốn nói gì rồi:

- Hẳn cũng dày công luyện đó, nhưng lòng dạ không lương thiện, đồ kỵ, vị kỷ... nên thành đạt không đáng là bao... thật là đáng tiếc cho hẳn...

- Vậy...?

- Thầy Hai cũng biết rồi, làm việc gì đều có cái giá phải trả mà...

Ông già Hiệp Ẩn bỏ lửng câu nói vì hai người đã đến ụ ghe và không biết tự bao giờ Lành đã quảy hai cái thúng nhỏ, trong có đựng tất cả những vật dụng mà Hiệp Ẩn đã dặn đi đàng sau. Họ trèo lên chiếc ghe miền Tây thì mặt trời đỏ hồng vừa nhô lên rặng cây bên bờ kia của con kinh Thầy Tùng. Ông già Hiệp Ẩn nhìn Lành:

- Thằng nhỏ, mày coi nhóm lửa, đổ dầu phọng vào chảo bắt lên đun đi rồi đến đây, tao biểu gì mày làm vậy là được rồi...

Thầy Hai Lý thấy thái độ của ông già Hiệp Ẩn thật thản nhiên, hình như bùa ếm của Mười Tung dưới mắt ông không là gì cả....

Ngọn lửa trong lò bùng lên thật nhanh, Lành bắt chiếc chảo nhôm lên và đổ lít dầu phọng vào. Ông già Hiệp Ẩn có vẻ hài lòng:

- Thằng nhỏ, mày khá đấy, nếu người có tâm địa không thiện lương không dễ gì nhóm được lửa nhanh như vậy nơi đây vào lúc này đâu, được rồi, đến đây, xoè bàn tay mặt của mày ra...

Thầy Hai Lý lại trở mắt nhìn ngạc nhiên khi thấy Hiệp Ẩn rút trên củ tỏi cây móc tai bằng đồng vẽ mấy vòng tròn trên bàn tay của Lành... Cây móc tai này không phải lúc

này Hiệp Ân đã cắm vào bát nhang nơi bàn thiên nhà ông Bảy Thọ hay sao... chẳng lẽ ông ta có hai cây... và tuy thắc mắc, nhưng thầy cũng cúi xuống định đẩy mấy khúc củi đang cháy vào lò vì chúng nhong lên muốn rớt ra, nhưng không hiểu sao thầy lại thôi, Hiệp Ân nhìn thầy Hai:

- Đúng đó, thầy Hai đừng đụng vào, để thằng nhỏ này làm được rồi... và ông nói với Lành:

- Mầy đẩy mấy khúc củi vào rồi đến mũi chiếc ghe, ngay cây đà cái, đo từ trên xuống hai gang tay, dùng bàn tay này vỗ mạnh vào đó, gập cái gì thì cũng dùng bàn tay này... mầy nhớ chỉ dùng bàn tay này thôi nha, cầm lấy nó đem lại đây... nhớ chưa?

Lành "dạ" cúi xuống đẩy mấy thanh củi vào lò, ngọn lửa lại bùng lên và dầu trong chảo hơi có bọt dưới đáy, anh bỏ thêm 2 thanh củi nữa vào lò rồi đứng lên đi về phía mũi chiếc ghe miền Tây. Không biết vì quá tin tưởng vào ông già Hiệp Ân hay lòng hiếu kỳ đã lấn lướt hết mọi suy nghĩ của Lành, anh thực hiện lời của Hiệp Ân thật gọn và trơn tru trong lúc thầy Hai Lý thấy thần kinh của mình thật căng thẳng vì đây là lần đầu tiên trong đời thầy được chứng kiến giải bùa Lỗ Ban...

Lành vỗ mạnh bàn tay của mình vào vị trí đo từ mũi ghe xuống 2 gang trên cây đà chính. Sau tiếng "bốp" dòn tan, một miếng gỗ hình chữ nhật dài chừng nửa gang, ngang chừng phần tư gang, dày hơn lóng tay bật ra. Miếng gỗ này dùng đập một hốc nhỏ được đục thật khéo trên cây đà, mà với cấu trúc của nó những thợ mộc non tay khó thể làm được vì mắt thường không sao nhìn ra. Vật Lành cầm trên tay đem lại cho Hiệp Ân là một hình nhân bằng gỗ to cỡ ngón tay cái, được khắc thật khéo, có đầy đủ mắt mũi tay chân đã được dấu trong cái hốc nhỏ đó. Thầy

Hai Lý trợn tròn xoe đôi mắt nhìn vào hình nhân trên tay Lành, trong lúc Hiệp Ân dùng ngón tay trỏ của mình với chiếc móng tay dài cắt nhọn như mũi viết điểm vào giữa tam tinh hình nhân rồi bảo Lành:

- Bỏ nó vào chảo dầu đi...

Như cái máy, Lành buông hình nhân vào chảo dầu mà lúc này đang sôi sùng sục. Dù đã chuẩn bị tinh thần từ nãy giờ, nhưng thầy Hai Lý cũng thấy gai ốc mình nổi lên khi đột nhiên thầy nghe trong không gian có tiếng rên siết thật náo nùng và trong chảo dầu cái hình nhân như bơi tuyệt vọng. Sau khi nổi lên chìm xuống vài lần, cái hình nhân từ màu gỗ trắng trắng đã dần dần chuyển sang màu đen, chìm hẳn xuống đáy chảo dù dầu vẫn đang sôi.

Hiệp Ân thở dài bảo Lành:

- Xong rồi, mầy thu dọn mọi thứ, cùng thầy Hai về đi... hình nhân đó thì đào đất chôn rồi đổ dầu trong chảo lên... cũng đừng cho ai biết vì không ích lợi gì đâu.

- Thưa Tổ Sư, bộ Tổ Sư không trở lại nhà Cậu Bảy sao? Lành ngạc nhiên.

Hiệp Ân cười:

- Về làm gì trong đó nữa chứ... nè nhỏ, tao thấy cũng có chút duyên với mầy... thôi vậy đi, hai tháng sau, đến Thất Sơn tìm tao, tao đợi...

- Nhưng Thất Sơn mênh mông, con biết Tổ Sư ở đâu mà tìm.

- An chí, cứ tới đó mầy sẽ biết...

Quay sang thầy Hai Lý, ông già Hiệp Ân nói tiếp:

- Tui biết hiện giờ thầy đang nghĩ gì, nhưng trò chơi nào cũng đều có giá... họ đặt cuộc như thế nào thì họ nhận

kết quả như vậy thôi, là tự họ chứ không phải mình đâu, đừng suy nghĩ nữa...

- Hai tháng sau, nhứt định con sẽ xuống Thất Sơn tìm Tổ Sư... Lành cảm xúc nói với Hiệp Ẩn.

- Ủ, về nói với thằng Định, như vậy mới xứng đáng là học trò của tao... thôi tao phải đi cho kịp về Châu Đốc có chút chuyện... thầy Hai về nha, có dịp mình sẽ cùng nhau nhậu một bữa... tui đi nha...

- Dạ, dạ,... Tổ Sư...

Thầy Hai Lý bùi ngùi nhìn theo bóng dáng thật nhanh nhẹn của ông già Hiệp Ẩn, thoắt đó ông đã trèo xuống ụ ghe và hoà thật nhanh vào dòng người đông đúc buổi sáng...

Sau khi hoàn tất công việc đào đất chôn cái hình nhân bên dưới ụ ghe, thầy Hai Lý và Lành thu dọn đồ đạc về nhà ông Bảy Thọ, và thầy Hai nhìn thấy rõ ràng Lành đã đổ hết chảo dầu còn âm ỉm lên chỗ đất đào như lời ông già Hiệp Ẩn dặn. Lành quảy gánh đồ cùng thầy Hai chưa đi ra đến cổng của xưởng cưa đã thấy Sửu và Ty vừa thở dốc vừa chạy vào. Thầy Hai chưa kịp hỏi họ có chuyện gì xảy ra thì cả hai đã hào hển:

- Trời ạ, cái gì mà kỳ cục vậy, thầy Hai ơi, thầy Hai, cái gì mà...

Lành buông gánh xuống hỏi Ty:

- Anh Ty, lại có chuyện gì hả?

Ty đưa tay vuốt ngực, nuốt nước miếng:

- Mầy hỏi thằng Sửu kìa... chạy mệt quá...

Thầy Hai Lý nhìn Sửu mà lúc này có lẽ vì quá mệt nên ngồi phịch xuống đất:

- Có chuyện gì vậy, bây nói cho tao nghe coi.

Sửu nhìn thầy Hai, vẽ mặt như bình tĩnh lại, đưa tay chỉ về phía cổng của xưởng cửa:

- Thầy Hai coi kìa, từ cổng của xưởng cửa vào đây có bao xa đâu, mà sao con và thằng Tỵ chạy muốn chết vẫn không tới...

Tỵ gật đầu phụ hoạ ngay:

- Đúng đó thầy Hai, tụi con nhìn thấy cái ụ ghe rõ ràng mà, nhưng đi rồi chạy muốn đứt hơi mà khoảng cách vẫn y nguyên...

Thầy Hai Lý trợn mắt:

- Hai đứa bây giả ngộ với tao hay sao chứ, làm gì có chuyện như thế được.

Sửu đứng lên:

- Chính tụi con cũng không tin mà, tụi con lúc đầu đi vào không để ý, nhưng sao đi hoài vẫn không đến được cái ụ ghe, tức quá tụi con bèn chạy, nhưng sao kỳ quá, rồi tự nhiên lại thấy thầy Hai và thằng Lành, còn trước đó...

Tỵ cướp lời Sửu:

- Còn trước đó không thấy ai hết mà cái ụ ghe như thụt lui mỗi khi tụi con chạy tới, cứ như mình nằm mơ, nhưng đâu có, tụi con vẫn nói chuyện với nhau như thường mà...

Thầy Hai Lý chợt hỏi Sửu và Tỵ:

- Từ này giờ tụi bây có thấy ai từ trong này đi ra không?

Cả hai Sửu và Tỵ đều lắc đầu:

- Ngoài thầy Hai và thằng Lành đâu có ai đâu...

Như vậy Sửu và Tỵ đâu có thấy ông già Hiệp Ẩn, lúc ông đi ra đường, thầy Hai Lý đã hiểu và biết chắc việc này là do Hiệp Ẩn làm vì ông không muốn cho bất cứ ai vào ụ ghe, nên thầy đổi giọng:

- Hai đưa bây ra đây làm gì?

- Dạ Cậu Bảy...

Nhưng Thầy Hai Lý không để cho Tỵ nói hết câu vì thầy cũng đã thấy mọi người lục tục đi vào xưởng cửa bắt đầu cho một ngày làm việc:

- Thôi mình vừa đi vừa nói, đừng để cho mọi người chú ý...

Vừa đi được mấy bước Tỵ như sực nhớ ra:

- Thầy Hai, còn ông Tổ Sư gia của anh Định đâu rồi, sao nãy giờ con không thấy?

Thầy Hai Lý cười, nửa đùa nửa thật:

- Tại hai đứa bây lo chạy hụt hơi, ổng đi ngang qua mặt mà tụi bây nhắm mắt nên làm sao thấy, ổng về rồi.

-Anh Định hay thiệt nha... Sứu reo lên.

Thầy Hai Lý nhìn Sứu:

- Thăng Định? nó hay gì đây?

- Khi Cậu Bảy bảo tụi con đi ra ụ ghe coi có giúp gì được không thì anh Định nói là, Tổ Sư gia đã không cho đi, thì đi cũng vô ích thôi, anh còn nói, anh cũng nóng ruột lắm, vì Tổ Sư chắc chắn sẽ không quay lại, thiệt đúng bon. Sứu chấm dứt câu nói bằng nụ cười thật hiền. Lành chợt quay sang Tỵ:

- Mình có tin gì của anh Sáu Mẹo chưa?

Sứu và Tỵ đồng thanh:

- Nãy giờ mệt quá quên nói cho mầy biết, bạn già của mầy thật phúc ba đời mới không theo Hà Bá kỳ này, vợ nó đang ngồi khóc trong nhà Cậu Bảy á, về lo cúng tạ tổ dùm bạn già đi em.

Thầy Hai Lý đang đi, nghe lời như vậy của Tỵ cũng phải quay lại:

- Mầy nói rõ một chút được không, cái thằng này...

Tỵ giải tai:

- Thầy Hai với Tổ Sư cùng thằng Lành vừa rời khỏi nhà Cậu Bảy chút xíu thì vợ thằng Sáu Mẹo từ Cần Thơ lên báo là đêm hôm nó cùng mấy người bạn chèo xuồng qua Cồn Ôi nhậu... đến khuya mọi người say mềm nên đều ngủ lại, chỉ một mình thằng Sáu Mẹo tài lanh nhứt định đòi chèo xuồng về, ai cản cũng không được... Không biết nó chèo xuồng về như thế nào mà mầy ghe lưới gần Cầu Đúc thấy nó nổi trên mặt nước nên họ vớt lên, cũng may gần đội tuần giang nên họ dùng ca nô đưa nó vào bệnh viện cứu kịp... con chỉ nghe như thế chút nữa về đến nhà thầy cần gì thêm thì hỏi vợ nó...

Thầy Hai Lý thật vui trong lòng:

- Nó còn sống là may rồi, tao cần hỏi gì nữa chứ...

Lành nhìn thầy Hai Lý:

- Vậy có phải Tổ Sư gia đã cứu anh Sáu Mẹo không thầy Hai...

- Làm sao tao biết chứ, nhưng nếu mầy nghĩ như vậy thì như vậy đi...

Thầy Hai trả lời Lành mà bên tai thầy hình như vẫn còn văng vẳng lời ông già Hiệp Ẩn, lúc đổ hắt chun rượu ra ngoài sân "... tui hy vọng là mình không quá trễ"... và cả bốn người họ, mỗi người theo đuổi một cảm nghĩ, nhưng tựu chung vẫn là nỗi vui mừng sau khi đã cất đi chiếc gánh nặng ám ảnh, theo từng sự hiểu biết của họ trong mấy ngày qua.

CHƯƠNG 5

hú Ba Lành kể đến đây thì ngưng lại, bưng chun trà thơm còn bốc khói do Hấu vừa rót uống một ngụm, từ từ vẫn thêm điều thuốc rê mỗi lửa rít một hơi, đôi mắt chú nhìn ra trước sân nhà thoáng một chút u buồn. Tôi không dẫn được nữa buột miệng:

- Sự việc hai chú Sửu và Tỵ gặp đó có phải giống như tụi cháu gặp hồi chiều không chú Ba?

- Không sai, và cũng là chữ bùa đầu tiên mà Tổ Sư gia Hiệp Ẩn truyền thụ cho tao.

Dầu đã đoán được chú Ba Lành chính là người lực điền tên Lành trong câu chuyện nhà ông Bảy Thọ, nhưng tôi cũng hỏi lại theo một phản xạ tự nhiên:

- Vậy chú Ba chính là anh Lành trong câu chuyện...

Chú Ba Lành cười dễ dãi:

- Vậy chứ mầy nghĩ tao là ai đây?

Chiến chợt xen vào:

- Nhưng sao chú lại thứ ba, anh Lành chỉ có một mình mà...

Hấu thì cụ thể hơn:

- Còn lão Mười Tung gì đó kết cục ra sao hở chú Ba, rồi gia đình ông Bảy Thọ, anh Định và cô... cô..

Cô Tư Én tiếp ngay lời của Hấu:

- Cô Ba Hạnh như thế nào hở chú Ba...?

Chiến còn thêm một thắc mắc:

- Không lẽ Tổ sư gia Hiệp Ẩn lại dặt trên củ tỏi đến hai cây móc tai sao chú Ba?

Trước những câu hỏi dồn dập của chúng tôi, chú Ba Lành vẫn thản nhiên vì chắc chú biết thế nào chúng tôi cũng sẽ hỏi như vậy, nhưng vừa nghe thắc mắc của Chiến, chú Ba Lành cười lớn:

- Ai nói với mày vậy... không ngờ mày cũng có tánh tò mò như tao hén. Lúc đó tao cũng nghĩ như mày bây giờ, nên vừa về đến nhà là tao đi ngay lại chỗ bát nhang bàn thiên, cây móc tai đã không còn trong đó. Tao và thầy Hai Lý quá đỗi ngạc nhiên vì chỉ thấy Tổ sư gia cắm nó vào đó chứ đâu thấy ổng lấy lại đâu, không biết sao nó lại trở về trên củ tỏi của ổng chứ. Sau này theo ổng tao mới biết, chiếc móc tai đó là lệnh phù để vẽ bùa sai khiến người ta làm việc, khi làm xong họ sẽ mang trả về chỗ cũ, và lệnh phù này sẽ tùy theo đối tượng mình sai khiến mà sử dụng một trong ngũ hành...

Hầu buộc miệng:

- Ngũ hành là gì hở chú Ba?

- Là Kim, Mộc, Thủy, Hoả, Thổ... rồi thấy mặt chúng tôi như nghếch ra, chú Ba Lành biết nếu thêm nữa chắc không bao giờ kết thúc được câu chuyện này nên chú khoả lấp:

- Ồi, mà tụi bây biết vậy được rồi, thêm nữa tao cũng chịu thua.

Sợ chú Ba Lành cụt hứng, Hầu bèn cười và là:

- Thôi chú Ba kể cho tụi cháu nghe khúc chót đi, lão Mười Tung như thế nào hở chú...?

Bập bập điều thuốc rê cầm trên hai ngón tay cái và trỏ, chú Ba Lành nhìn theo làn khói thuốc tan từ từ trong

bóng đêm:

- Gieo nhân nào phải gặt quả nấy thôi, tao nghĩ suốt đời tao không bao giờ tao quên được...

Hôm đó mọi việc tại nhà ông Bảy Thọ coi như đã êm xuôi, thầy Hai Lý nhứt định từ giả để về mặc dù ông bà Bảy Thọ khẩn khoản mời thầy ở lại dùng cơm vì cô Ba Hạnh đã bắt mấy con vịt làm thịt rồi... Nhưng thầy chưa bước ra được tới cửa thì đã nghe tiếng thằng Hoàn, con của Mười Tung đang ới ới gọi thầy ngoài cổng. Được đưa vào nhà, Hoàn đã khóc nức nở mời thầy Hai đến nhà hẳn ngay để cứu giùm ba hẳn mà theo lời hẳn thì không biết ba hẳn bị bệnh gì nữa... Thầy Hai Lý ngoắc tao theo thầy đi ngay đến nhà Mười Tung. Trong căn buồng gói * lờ mờ dù bên ngoài đã hơi trưa trưa, Mười Tung đang nằm trên chiếc giường nhỏ, đôi mắt nhắm nghiền, mà theo lời Hoàn thì anh em hẳn đã đỡ Mười Tung lên giường chứ lúc đầu thì Mười Tung nằm ở dưới đất... bác Mười gái đang khóc nức nở bên cạnh ông ta. Một cái trang thờ nho nhỏ đặt trên chiếc tủ gỗ đầu mặt với cái giường mà hai tấm màn đỏ che trước trang hình như đã bị cháy xém và còn phảng phất mùi dầu phộng. Tao theo thầy Hai Lý đến bên Mười Tung, trong lúc thầy Hai cúi xuống kéo tay áo Mười Tung lên để xem mạch, mọi người đều rú lên kinh hãi khi thấy lớp da trên cánh tay Mười Tung đã tuột đỏ hồng như bị phỏng dầu sôi, nhưng bàn tay thì nắm chắc lại bình thường... thầy Hai mở những khuy áo Mười Tung ra thì thấy khắp người Mười Tung đều như vậy và mạch ông ta ngưng tự bao giờ. Mười Tung đã chết... bác Mười Tung gái khóc lóc kêu gào thảm thiết trong lúc anh em thằng Hoàn thằng Đực Lý lại nghĩ chắc là cha của họ chết vì một bệnh truyền nhiễm gì đây, nên họ năn nỉ yêu cầu thầy Hai Lý giấu dùm đừng nói cho chòm xóm biết vì họ

sợ chính quyền lại đưa xác Mười Tung đi giảo nghiệm... dĩ nhiên là thầy Hai Lý đồng ý ngay.

Trên đường về tao hỏi thầy Hai Lý:

"Thầy Hai nghĩ, có phải Mười Tung chết vì phản tác dụng của bùa Lỗ Ban không?" Thầy Hai Lý không trả lời tao, mà hỏi lại:

"Hồi này mày có thấy vật gì trong bàn tay nắm lại của Mười Tung không?" "Ông ta nắm lại thì làm sao con biết chứ."

Thầy Hai Lý bước nhanh hơn:

"Một cái hình nhân đã cháy đen giống y như cái mà mày đã bỏ vào chảo dầu và đem chôn đó.", và thầy Hai nói luôn:

"Thôi tao về luôn nha, mày cũng đừng bao giờ đem chuyện này nói cho ai nghe để tránh hận thù vô lối... và mai mốt nếu gặp Tổ sư gia Hiệp Ẩn, cho tao gửi lời thăm ông"...

Chú Ba Lành chột thấp giọng nhìn tôi:

- Và hôm nay tại đây là những người đầu tiên nghe tao kể về cái chết của Mười Tung.

Chiến buộc miệng:

- Vậy những anh con trai con của Mười Tung bây giờ như thế nào, chú Ba có biết không?

- Họ đi theo phía bên kia, khi cuộc chiến sôi động trở lại, và chắc không còn vì sau 75 không thấy họ trở về.

Cô Tư Én rụt rè nhắc lại:

- Còn cô Ba Hạnh thì sao hở chú Ba?

Chú Ba Lành không trả lời Tư Én mà lại mỉm cười nhìn Chiến:

- Hồi nãy mấy có hỏi tao, sao tao có một mình mà lại thứ ba chứ gì? hà hà...

* buồng gái là một căn phòng nhỏ thường dùng làm nơi sinh hoạt riêng tư cho chủ nhà,

hoặc phòng tân hôn cho vợ chồng son... cũng nghe người lớn nói thui hihiihiii

Ba Lành lại bưng chun trà uống một ngụm:

- Không nói thì tụi bây cũng biết là cô Ba Hạnh đã thương anh Định đứt đuôi rồi, nhưng sau khi nghe Cậu Mợ Bảy ngỏ lời hỏi thăm về gia thế trong ý định chọn anh làm rể, anh Định đã thưa thiệt là khi theo Tổ sư gia Hiệp Ẩn học bùa, anh đã có hứa với ông không lập gia đình để thân thể trong sạch luyện những chữ bùa ở cấp cao... nhưng...

Cả bọn chúng tôi nhao nhao lên:

- Nhưng thế nào hở chú Ba...?

Chú Ba Lành vuốt râu cười:

- Tụi bây thiệt tình mà, từ từ chứ... nhưng Tổ sư gia có cho anh hai năm để quyết định, và thời hạn này khi xong chuyện Mười Tung thì còn hai tháng nữa là hết...

Tôi chột nhớ ra:

- A, hèn chi Tổ sư gia hẹn chú Ba hai tháng sau sẽ gặp chú Ba tại Thất Sơn, sao trùng hợp quá vậy...

Chú Ba Lành nhìn tôi gật gù:

- Mấy nhớ cũng dai thiệt hén. Đúng, khi đó vừa nghe anh Định nói vậy tao liền cho anh biết là Tổ sư gia nói có duyên với tao và hẹn hai tháng sau đến Thất Sơn gặp Tổ sư gia...

Vừa nghe tao nói xong, anh Định đã ngăn ngay:

"Không được, chú không đi gặp Tổ sư gia được đâu"... Mọi người đều ngạc nhiên trong lúc tao hỏi anh:

"Tại sao lại không được chứ, đó là do Tổ sư gia dặn mà, Tổ sư gia còn nói, anh làm như vậy mới xứng đáng là học trò của Tổ sư gia đó..."

Anh Định lắc đầu:

"Theo môn pháp Tổ sư gia chỉ được nhận duy nhất 1 đệ tử mà thôi, nếu Tổ sư gia nhận chú cũng đồng nghĩa là Tổ sư gia đã đuổi tôi... nhưng chú còn trách nhiệm với gia tộc, sao lại không lập gia đình được chứ..."

Lúc đó tao ngăn người ra:

"Cái gì mà không lập gia đình, chuyện đó ăn thua gì đến chuyện gặp Tổ sư gia?"

Anh Định thở dài chậm rãi:

"Chú Lành không biết đâu, bùa Lỗ Ban tùy theo tâm tánh của mình mà mình sẽ được truyền thụ chữ bùa ở cấp độ nào, Tổ sư gia Hiệp Ẩn không bao giờ truyền cho ai những chữ bùa tiếp cận với Quỷ, vì theo lời Tổ sư những chữ bùa này thường dùng để hại người mà thôi, mà nếu đã nhận những chữ bùa tiếp cận với Thần thì phải chấp nhận cuộc sống độc thân... Tôi cũng không hiểu sao lại như vậy vì Tổ sư gia không có giải thích, nên tôi không muốn chú..."

Lúc đó tao đã ngắt lời anh Định:

"Vậy anh thì sao?"

"Tôi là một cô nhi và tôi nghĩ suốt đời này chẳng ai thêm một người nghèo mạt như tôi nên..."

Anh Định chưa nói dứt câu thì có tiếng của Cô Ba Hạnh:

"Sao anh lại nghĩ như vậy chứ..."

Từ nãy giờ cô ngồi im trong góc nhà đôi mắt đỏ hoe khi nghe Định có ý như từ chối những lời ướm của cha mẹ cô, nhưng khi nghe Định giải bày lý do, cô không đành lòng được nữa, mới lên tiếng, và sau đó lại cúi mặt ghen ngào khi bao cặp mắt đều nhìn về cô... Nhìn thấy cảnh tình như vậy, tao đã hiểu tại sao Tổ sư gia Hiệp Ẩn chọn tao rồi:

"Anh Định an tâm đi, tui nghĩ Tổ sư gia có lý của ổng... tui cũng là cô nhi như anh thôi, công lao nuôi dưỡng của Cậu Mợ Bảy, tình thương yêu đùm bọc của chị Ba, hãy cho tui làm một việc gì đó để báo đáp, và biết đâu những gì xảy ra sau này lại tốt đẹp hơn những gì mình nghĩ hôm nay..." Anh Định vẫn chưa xiêu lòng: "Nhưng..." Tao gạt ngang không cho anh nói nữa: "Không nhưng gì nữa hết, à mà anh hứa dạy đờn cho tui đó, chừng nào bắt đầu đây..." Anh Định ứa nước mắt bước tới nắm lấy tay tao: "Tôi không biết nói gì để cảm tạ ơn chú, nếu chú không chê..."

Anh quay sang quỳ xuống trước Cậu Mợ Bảy:

"Xin chú thím cho phép con nhận Lành làm em của mình và suốt đời này con nguyện có trời đất là thương em ấy như tình thâm huyết nhục " Cậu Mợ Bảy cũng như tao thật bất ngờ, nhưng tao cảm động lắm... vậy tui bây đã biết vì sao tao lại thứ Ba rồi chứ gì hì hì..."

Cô Tư Én phụng phịu:

- Nhưng tới giờ chú Ba vẫn chưa nói cô Ba Hạnh sau này ra sao?

Chú Ba Lành cười cười:

- Thì họ làm đám cưới và sống rất hạnh phúc bên nhau chứ còn gì nữa mà hỏi.

Tôi buột miệng:

- Vậy những chữ bùa anh luyện thì sao?

- Sau này khi tao theo Tổ sư gia, ông nói là ông đã biết hai người có duyên nợ với nhau nên khi trả lại chiếc túi bùa hộ mạng của anh Hai Định lúc đến cứu ảnh, ông đã giải căn hết cho ảnh rồi, nên anh có thể lập gia đình và không còn sử dụng bùa được nữa...

Chú Ba Lành bỗng đứng dậy bước đến chiếc tủ duy nhứt trong nhà lấy ra một chiếc hộp gỗ mun lên nước đen bóng:

- Tao cho tụi bây coi cái này nè...

Mở chiếc hộp gỗ, chú Ba đưa chúng tôi xem tấm ảnh màu chụp bán thân hai người trung niên, một nam một nữ. Người nam khuôn mặt rắn rỏi, cương nghị mái tóc chớm hoa râm, còn người nữ thật âu yếm tựa đầu vào vai người nam, miệng cười mĩm thật dễ mến với khuôn mặt hiền lành xinh đẹp... Chúng tôi cùng buột miệng kêu lên:

- Hình của anh Định và cô Ba Hạnh phải không chú Ba?

Chú Ba Lành gật đầu:

- Đúng vậy, tụi bây nhìn thấy họ có xứng đôi không?

Chúng tôi chưa có ai trả lời thì chú Ba Lành đã nói tiếp:

- Tấm hình này ảnh chỉ mới gửi về cho tao hơn tháng nay thôi...

Dù đã đoán biết gia đình của Định hiện đang ở Mỹ qua lời nói lúc đầu của chú Ba Lành, nhưng tôi cũng tò mò:

- Anh... í mà ông Định hiện đang ở Mỹ ở chú Ba, tiểu bang nào vậy?

Chiến cũng xen vào:

- Họ đi trước hay sau năm 75 vậy chú Ba?

Cô Tư Én cũng tiếp lời Chiến:

- Họ có con không vậy chú Ba?

Chú Ba Lành trước những câu hỏi của chúng tôi, chú cười hì hì, đặt chun trà vừa uống xuống ván, nhìn Hấu mà lúc này đang cầm tấm ảnh của Định và cô Ba Hạnh trên tay:

- Còn mầy, muốn hỏi gì thì hỏi luôn đi?

Rồi thấy khuôn mặt thộn ra của Hấu, chú Ba Lành vuốt vuốt chòm râu dưới cằm:

- Tao biết chơi nhạc cổ truyền là do Cậu Bảy Thọ đã mở ngón (*) cho tao, anh Hai Định chỉ dạy cho tao được 3 Nam 6 Bắc thì anh tình nguyện vào trường Võ Bị Đà Lạt, nên vốn liếng nhạc tài tử của tao phần lớn là học từ Tổ sư gia Hiệp Ẩn... hà hà... tụi bây ngạc nhiên lắm phải không... tao cũng không ngờ là mấy năm theo Tổ sư gia, tao luyện bùa thì ít chuyên tâm mà luyện đàn thì tao hăng lắm, thét rồi Tổ sư gia cũng chùi tao hà hà hà...

Giọng chú Ba Lành đột nhiên trầm xuống:

- Tổ sư gia không có gì mà không biết, tánh tình thật là hào sảng, tao nghĩ trên đời này không có người thứ hai như ông...

Tôi lại nổi tánh tò mò:

- Tổ sư gia bây giờ ở đâu chú Ba có biết không?

Chú Ba Lành cười mím:

- Nếu biết được ông ở đâu thì còn nói gì nữa... rồi chú hăng giọng:

- Lần chót khi ông cho tao về, ông nói ông sẽ đi qua Miên thăm bạn của ông rồi sau đó có thể ông sẽ qua Lào hay Thái Lan gì đó... Ông nói đất nước sẽ có nhiều thay đổi... tao còn gặp được ông không cũng tùy vào chữ duyên...

Chiến xen vào nhắc lại:

- Còn anh Định sao hở chú Ba...?

- Anh ấy sau này là Thiếu Tá Biệt Động trong quân đội ở đây, chiến công anh lừng lẫy, anh với cô Ba Hạnh có hai con 1 trai 1 gái... Sau khi mấy ông ngoài kia vào, gia đình đã mất tin tức của anh, gần 3 năm sau mới nhận được tin anh đang ở trong trại tỵ nạn bên Thái Lan chờ đi Mỹ... Cô Ba Hạnh cùng cậu Hai Long lúc này đã là bác sĩ đang làm việc trong bệnh viện Saigon liền thu xếp đem hết gia đình đi vượt biên bán chánh thức... và cuối cùng họ đã đoàn tụ lại bên Mỹ... họ ở chỗ này nè, mày biết không...?

Chú Ba Lành lại lấy trong chiếc hộp gỗ ra một phong bì đưa trước mặt tôi tay chỉ vào góc đề tên người gửi... Tôi liếc qua thấy Trần Hữu Định.... xxx xxxx Ave xxxxxx NJ xxxxx USA... nên cười:

- Họ ở cách cháu một bề dài của nước Mỹ đó chú Ba... và tôi nhìn chú Ba Lành:

- Sao lúc đó chú không cùng đi với cô Ba Hạnh?

- Tao qua bên đó làm gì, ai chơi đờn ca với tao... hì hì tao là người đầu trần chân đất, ngay cả Saigon tao cũng không ưa... nên tao bán căn phố trước chợ Tân Định mà Cậu Mợ Bảy trước khi đi đã cho tao, về ở đây thật ung dung nhàn hạ, còn muốn gì nữa chứ...

Chiến bỗng nhìn tôi nháy mắt và nó hỏi chú Ba Lành:

- Rồi chú Ba phải ở một mình như vậy hoài sao...?

Chú Ba Lành bật cười ha hả:

- Mầy thiệt tình mà, hông để cho tao có một chút riêng tư nào sao... mầy muốn nghĩ như thế nào thì nghĩ đi...

Rồi chú nhìn tôi:

- Chữ duyên trong đời người thật hiếm, vì dễ mấy khi cùng sở thích... cặp Lưu Thủy Bắc Oán Ai và Phú Lục Bắc

Hạ Nam Oán là kỷ niệm trong đời đi chơi đờn ca tài tử của tao, tặng cho mầy coi như là duyên gặp mặt... Tao hy vọng lần sau mầy về gặp ngày giỗ Tổ mình cùng nhau đi quây mấy ông già trên nhà thờ Tổ hi hi...

Tư Én vừa cất lại mọi thứ vào trong chiếc hộp gỗ cho chú Ba Lành vừa lên tiếng:

- Con có được đi không?

Chú Ba Lành trả lời cô, một câu mà không biết do chú cố ý lạc đề hay ám chỉ điều gì khi chú lại nhìn tôi:

- Phải coi mầy có chữ duyên không đây....

* mở ngón: trong giới chơi cổ nhạc, người đầu tiên dạy cho mình đờn gọi là mở ngón...

*** **

Chiếc Boeing 737 của hãng hàng không Cathay Pacific lướt nhanh trên phi đạo phi trường Tân Sơn Nhất trước khi lao vút vào khoảng không chói chang nắng gắt của Saigon. Nhìn ra khung cửa kiến, mọi vật bên dưới đều nhỏ lại... vậy mà sao đôi mắt tự tin kiêu hãnh của người con gái "thất thập nhị huyền công" lại lớn dần lên trong cảm nghĩ của tôi. Trong số các bạn chơi đờn ca, ra phi trường tiễn tôi hôm nay Tư Én đã nổi lên như một hiện tượng vô hình vừa được khám phá. Chiếc áo dài trắng bình dị, mái tóc cột đuôi gà cao cao... vậy mà sao tôi thấy mình cứ mãi nao nao, và tôi lại ước mình là Ô Hắc Lợi để được ai kia làm Phi Long dâng rượu tiễn, để rồi tự mỉm cười khi chợt nhớ lời hứa không kịp suy nghĩ là giỗ Tổ năm sau tôi sẽ về VN... Phi cơ đã bình phi, nhìn ra chỉ còn mây trắng, mọi việc rồi sẽ quay vòng như cũ khi cuộc sống nơi xứ người dù muốn dù không vẫn là một trùng lặp khắt khe, nhưng trong tôi từ nay có thể những định kiến chủ quan về nền văn minh khoa học kỹ thuật không

còn là duy nhất nữa và có phải một thế giới siêu hình vẫn tồn tại đâu đây... với những gì tôi chứng kiến tại nhà chú Ba Lành.

Tôi mở chiếc túi đeo vai, lấy bài nhạc Lưu Thủy Bắc Oán Ai mà cô Tư Én đã chép lại thật cẩn thận ra xem... nhìn nét bút nhẹ nhàng uyển chuyển ký âm những chữ hò, xự, xang, xê, cống... tự nhiên sao một nguồn hứng khởi cuộn cuộn trong tôi... và tôi muốn vẽ lại tấm gương anh thư hào kiệt của Nữ tướng Bùi Thị Xuân trước kẻ thù qua dòng nhạc hùng tráng bi ai giống như cuộc đời của người nghĩ ra nó: Chú Ba Lành.

Kho ebook online

<http://isach.info>